

ကလေးစဉ်း၊ ပညာပြည့်ဝ နှလုံးလှပစဉ်း

အပျိုစင် ကြယ်ပွင့် ကလေး

အပါအဝင်

ဖိလပ်ပိုင်ပုံပြင်များ

မြတ်ဗုဒ္ဓအောင်

အမျိုးဘာသာ သာသနာနှင့်
မြန်မာယဉ်ကျေးမှု အလေးဂရုပြုသော
မြန်မာပြည်ကို ချစ်ကြည်ညိုသော
‘မြန်မာ’ ဆိုတာ ဂုဏ်ယူပါသော
မြန်မာ့ရေးမြေ ကျေးဇူးမချေသော
ရွှေမြန်မာ၊ ရွှေတိုင်းရင်းသား
ရွှေကလေး၊ ရွှေလူငယ်များ
ပန်းနှယ်ချစ်စဖွယ် ဖြစ်စေသား။

ဆို့

ဖ

 စာအုပ်တိုက်

09 73079964 - 09 5145728

အမှတ် ၂၆၆/၂၇၀၊ အခန်း ၅-ဒုတိယ၊

သိမ်ဖြူလမ်း-စိန်ပေါလ်မှတ်တိုင်၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

၆၀၀ ကျပ်
ပထမအကြိမ်

အုပ်-၁၀၀၀

ပေဟော်ဝါရီလ၊ ၂၀၀၀ ခုနှစ်

မျက်နှာပုံ

ပိုက်ပိုက်

အပုံးပလင်

CONQUEROR

အတွင်းပလင်

ပန်းရွှေပြည်

ပုံနှိပ်သူ(အပုံးအတွင်း)

ဦးထွန်းထွန်း၊ အောင်မြင်ထွန်းပုံနှိပ်တိုက်
(၀၂၇၂၆)၊ ၂၄၂၊ လမ်း ၄၀၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသက်လှိုင်၊ မိုးစန္ဒာစာပေ (၀၉၀၆)

၂၆၇၊ ခရေပင်လမ်း၊ ၃ ရပ်ကွက်၊

မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာမူခွင့်ပြုချက်- ၉၃၈/၉၉ (၃၂)

အပုံးခွင့်ပြုချက်- ၃၅/၂၀၀၀ (၁)

အပျိုစင်ကြယ်ပွင့်ကလေး

အပါအဝင်

ဖိလစ်ပိုင်ရိုးရာပုံပြင်များ

မြတ်ဌေးမောင်

*Philippine
Folk Fiction
and Tales*

Teresita Veloso Pil

ထွက်ပြေးသွားသော ဗုံကလေး

(အိဖုဂိုသည် လူနံ့ကျွန်းမြောက်ပိုင်း တောင်ပေါ်နေ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ဖိလစ်ပိုင်တိုင်းရင်းသားလူနည်းစု ဖြစ်သည်။ အောက်ပါပုံပြင်ကလေးမှာ အိဖုဂိုတို့၏ ပုံပြင်ပင် ဖြစ်လေသည်။)

ဒီဒီ ဗုံသည် အိဖုဂို ဗုံတစ်လုံးဖြစ်ပြီး ယင်းကို ဆေးဆရာလည်းဖြစ်သော တရားဟောဆရာ အော်တော့ဂွန် အမည်ရှိ အဘိုးအိုပိုင်လေသည်။ အော်တော့ဂွန်သည် ရွာတွင် စပါးစိုက်ပျိုးရေးဆိုင်ရာ ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်သည်။ သူပိုင်စပါးစိုက်ခင်း ရိတ်သိမ်းပြီးမှ ရွာသားများ၏စိုက်ခင်း ရိတ်သိမ်းရလေသည်။ စိုက်ပျိုးရေးခေါင်းဆောင်ထက်စော၍ စိုက်ပျိုးခြင်း၊ ရိတ်သိမ်းခြင်း မပြုလုပ်ရပေ။ မလိုက်နာလျှင် ရွာသားများ၏စိုက်ခင်းကို ကြွက်များ သို့မဟုတ် ပိုးမွှားများ ဖျက်ဆီးမည်မှာ သေချာလေသည်။

စိုက်ပျိုးရေးခေါင်းဆောင်သာ ဗုံကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ဒီဒီ ဗုံမှတ်မိသလောက် သူ၏သခင်သည် အော်တော့ဂွန်သာ ဖြစ်လေသည်။ စပါးရိတ်သိမ်းချိန်တိုင်း ခေါင်းဆောင်ပိုင်လယ်ကွင်းထဲတွင် ဒီဒီဗုံ၏ အသံ မြည်ဟီးပဲ့တင်ထပ်နေလေသည်။

“ဒီဒီဗုံ၊ ဒီဒီဗုံ၊ ဒီဒီဗုံ”

ဗုံသံသည် တောင်လှေခါးထစ်စိုက်ခင်းများပေါ်မှ သော်လည်းကောင်း၊ ရွာများနှင့် တောင်ပေါ်စမ်းများကို ရေပေးဝေနေသော

ရေတံခွန်များပေါ်မှ သော်လည်းကောင်း ဖြတ်သန်းသွားလေသည်။
အော်တောဂွန် စတင် စပါးရိတ်သိမ်းနေကြောင်း ရွာသားများကို အသိပေး
နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယင်းဗုံသံသည် နှစ်စဉ် အော်တောဂွန် မပျက်
မကွက်ပြုလုပ်သည့် စပါးရိတ်သိမ်းစားပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် ရွာသား
များကို ဖိတ်ကြားလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

ဒီဒီဗုံသည် သူ သီဆိုခဲ့သည့် ကောက်သိမ်းစားပွဲများစွာကို
မှတ်မိနေလေသည်။ တရားဟောဆရာများသည် ကောက်သိမ်းနတ်များ
ကိုပသသည့် ဝက်များကို လှည့်ပတ်၍ကနေလေသည်။ တရားဟော
ဆရာအချို့တို့သည် မနာလို၊ အန္တရာယ်ပေးတတ်သည့်မကောင်းဆိုးဝါး
များကို မောင်းထုတ်သည့်အနေဖြင့် လှံများဖြင့် ထိုးဟန် ဝှေ့ယမ်းနေကြ
သည်။ အချို့မှာ မိုးမရွာစေရန်နှင့် လေပြည်လေညင်းလာစေရန် ရောင်စုံ
စောင်များကို လှုပ်ယမ်းနေကြသည်။ အချို့မှာလည်း အရက်ခွက်များ
ကိုင်ထားကြပြီး ပသထားသောဝက်များအပေါ် အရက်ပက်ဖျန်းပြီးသော
အခါ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ကြသည်။

ဒီဒီဗုံသည် ကောက်သိမ်းစားသောက်ပွဲကို အလွန်သဘောကျ
လေသည်။ ဤစားသောက်ပွဲများတွင် သူ စိတ်ကြိုက်အော်ဆိုနိုင်သည်။
သီချင်းအများအပြား သီဆိုရသည်။

အော်တောဂွန်က ကွမ်းသီးဖြင့် နတ်များကို တင်မြှောက်ပင့်
ဖိတ်နေစဉ် ဒီဒီဗုံသည် ငြိမ့်ညောင်းစွာ မြည်နေသည်။

“တပ်ဗေထိတပ်၊ တပ်ဗေထိတပ်၊ ဗေထိတပ်”

အော်တောဂွန်က အသံနေအသံထားဖြင့်

“ကွမ်းသီးရေ၊ ဒါ နင်နဲ့ဆိုင်တယ်။

ဒါ နင့်အလုပ်ပဲ

ကောင်းကင်ဆီသွားပြီး နတ်တွေကို ပင့်ဖိတ်ပါ
မိုးကြိုးနတ်၊ ငလျင်နတ်၊ နေ၊ လ၊ ကြယ်၊
အော်တော့ဝန်ရဲ့စားသောက်ပွဲကို
မြန်မြန်ကြွလာပါလို့ ပင့်ဖိတ်ပါ**

ဒီဒီဗုံအသံ ပိုကျယ်လာကာ အခြားတရားဟောဆရာများ
လည်း ပါဝင်သီဆိုကြလေသည်။

**စပါးပင်တွေ ပေါက်ပါစေ
အော်တော့ဝန်နဲ့ ဆွေမျိုးတွေ ချမ်းသာပါစေ
သူတို့ချမ်းသာတာ ငာဏ်ကမ္ဘာလုံး ပြောဆို ချီးမွမ်းကြပါစေ**
ထို့နောက် ကခုန်ကြသောအခါ ဒီဒီဗုံသည် အစဉ်ပင် ပျော်
ရွှင်စွာ မြည်နေလေသည်။

**တရပ်ဒတ်ဒတ်၊ တရပ်ဒတ်၊ တဒတ်၊ တဒတ်
တရပ်ဒတ်၊ ဒတ်ဒတ်၊ တရပ်ဒတ်ဒတ်၊ တဒတ်၊ တဒတ်**
ထို့နောက် ကခုန်နေသောတရားဟောဆရာများကို နတ် သို့မ
ဟုတ် တစ္ဆေ၊ သရဲ ဝင်ပူးနေသောအခါ သူတို့အက ပိုကြမ်းလာပြီး
ဒီဒီဗုံလည်း မိုးကြိုးသံလို မြည်ဟီးလေတော့သည်။

ဗုံ ၊ ပတ်၊ ပတ်ဗုံ ။ ပတ်၊ ပတ်ဗုံ

ဒီဒီဗုံ၏ အချို့သာဆုံးအသံသည် အခမ်းအနားပြီးဆုံးခါနီးတွင်
ပေါ်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် အော်တော့ဝန်က ကောင်းကင်ဘုံမှ ကမ္ဘာ
ပေါ်သို့ ဘိုးတေးများ ဆန်စပါးယူဆောင်လာသည့် ထူးဆန်းသောပုံပြင်
ကလေးကို သီဆိုနေသည်။ ဤပုံပြင်ကလေးကို သူ အလွန်သဘောကျ
လေသည်။ သူသည် တစ်လုံးမကျန် ကြားလိုသောကြောင့် လေသံမျှ
သာ မြည်နေလေသည်။

*ပင်၊ ပမ်၊ ပင်ပမ်ပမ်

ပင် ပမ်၊ ပင်ပမ်ပမ်*

အော်တေဂွန် ပုံပြင်ကလေးကို စဆိုသည်။

အိပူဂိုသန်အစမူလ

တစ်နေ့တွင် *ကက်ဘိဂတ်* နှင့် သူ့ညီ *ဘော်လီတော့* တို့ တောလိုက်ကြသောအခါ၊ တောဝက်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့၍ လိုက်ကြလေသည်။

ပင် ပမ်၊ ပင် ပမ် ပမ်။

သို့သော် တောဝက်သည် အလွန်ဉာဏ်များသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် တောဝက်နောက် ကြိုးစားလိုက်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တောဝက်သည် လွတ်မြောက်ရန်အတွက် မြင့်မားသောတောင်ထိပ်တစ်ခုကို တက်လေသည်။ ထိုနေရာမှ ခုန်ချရာ အလွန်မြင့်မားသည့်အတွက် ဂြိုဟ်တစ်ခုပေါ်ကျလေသည်။ တောဝက်နောက်အပူတပြင်းပြေးလိုက်ရာ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးလည်း ယင်းဂြိုဟ်ပေါ်ကျသွားလေသည်။

ပင် ပမ်၊ ပင် ပမ် ပမ်။

နောက်ဆုံးတွင် တာတမံတစ်ခုသို့ရောက်သောအခါ သူတို့ဝက်ကို လိုက်မိလာပြီး၊ လှံနှင့် ထိုးသတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဂြိုဟ်သားများ သူတို့ဆီပြေးလာကြပြီး ဒေါသတကြီး အော်ဟစ် ခြိမ်းခြောက်ကြလေသည်။

“တို့ဝက်ကို မင်းတို့ သတ်တယ်။ မင်းတို့ကို အပြင်းအထန် အပြစ်ပေးရမယ်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသည် သူတို့တွင် အပြစ်မရှိ၍ မကြောက်ပေ။

“ဒီဝက်ဟာ ဒို့ကမ္ဘာက ဝက်ပါ။ သူ့နောက်လိုက်ရင်း ဒီကို ရောက်လာတာပါ”

သူတို့သည် ‘ဘူဂန်’ အမည်ရှိ ဂြိုဟ်သူကလေး၏ စပါးခင်းတွင် ငြင်းခုံနေကြသောကြောင့်၊ နောက်ဆုံးတွင် ဘူဂန်က ဆိုလေသည်။

“ခဏစောင့်ကြပါဦး၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ဝက်တွေကို သွား ရေကြည့်ဦးမယ်။ အဲဒီဝက်တွေ မလျော့ရင် သူတို့ပြောတာမှန်မယ်”

သူမ ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ပြုံးလျက်ပြန်လာသည်။

“ကျွန်မတို့ဝက်တွေ အားလုံးရှိနေတယ်။ ဒီလူနှစ်ယောက် ပြောတာ မှန်တယ်”

ဤအချိန်တွင် ဒီဒီဗုံ၏အသံ အောင်မြင်ကျယ်လောင်စွာ မြည်လာလေတော့သည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး အောင်မြင်၍ သူ့ အလွန်ကျေနပ်သွားလေသည်။

ဗင်း ဗမ်၊ ဗင်း ဗမ်၊ ဗင်း

ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသည် ဝက်သားကို ခုတ်ထစ်ပြီး ဝါးကျည်တောက်ကြီးတစ်ခုထဲ ထည့်သည်။ ဟင်းချက်ရန် ဂြိုဟ်သားများထံမှ မီးတောင်းသည်။ ဂြိုဟ်သားများ၏အဖြေကိုကြားသောအခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး အံ့ဩသွားလေသည်။

“တို့မှာ မီးမရှိဘူး။ တို့ အစိမ်းပဲစားတယ်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသည် ဝါးအခြောက်နှစ်ချောင်းကို ပွတ်တိုက်ပြီး မီးမွှေးသည်။ အသားများကို ချက်ပြီးသောအခါ စားသောက်ရန် ဂြိုဟ်သားများကို သူတို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။

ဂြိုဟ်သားများသည် ချက်ထားသည့်အသားကို အလွန်နှစ်ခြိုက်အံ့ဩကြလေသည်။ လူသားနှစ်ဦးသည်လည်း ဂြိုဟ်သားများ

ကျေးသောအဖြူလုံးကလေးများကို အလွန်နှစ်သက်ကြလေသည်။ ယင်းအဖြူလုံးကလေးများမှာ ထမင်းဟု ဂြိုဟ်သားများက ဆိုလေသည်။

သူတို့ ကမ္ဘာသို့ ပြန်ခါနီးတွင် ဂြိုဟ်သားများကို မီးပေးခဲ့ပြီး၊ ယင်းအတွက် ဂြိုဟ်သားများက သူတို့ကို စိုက်ပျိုးရန် အဖြူလုံးကလေးမျိုးစေ့များ(စပါးမျိုးစေ့များ) ပြန်ပေးလေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဘီဇူဂိုတို့စားရန် ဆန်စပါး ရရှိလေသည်။

ဗင်း ဗမ်၊ ဗင်း ဗမ်း ဗမ်း-

ဒီဒီဗုံသည် အထူးအခမ်းအနားများတွင်သာ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ အစွမ်းကုန်အားစိုက်၍ သီဆိုလေသည်။ စားသောက်ပွဲများတွင် ယင်းသို့ မသီဆိုပေ။ ယင်းသို့သော သီဆိုမှုတွင် ကြီးမားသည့်စွမ်းအားရှိသောကြောင့် သူနှင့် အော်တေဂွန်တို့သည် မုန်တိုင်းတစ်ခုကို ရပ်တန့်၊ တားဆီးရန်ကဲ့သို့သော အရေးကိစ္စများရှိမှသာ သီဆိုလေသည်။

သူတို့ရွာသို့ တိုက်ခတ်လာသော လေပြင်းနှစ်မျိုး ရှိလေသည်။ တစ်မျိုးသည် 'စပါးပင်များ လဲကျစေသော်လည်း အပင်များ မပျက်စီးပေ။ အခြားတစ်မျိုးမှာ ပိုပြင်းထန်သောကြောင့် စပါးများ ပျက်စီးသေကြေလေသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဒီဒီဗုံသည် စွမ်းအားရှိသောသီချင်းကို သီဆိုလေသည်။

ကတ်ဗူး၊ ကတ်ကတ် ကတ်ဗူး၊ ဗူး ဗူး

ယင်းသီချင်းကို အခြားဗုံများမှ မသီဆိုပေ။ အခြားမည်သည့်ဗုံမှ မုန်တိုင်းကို မတားဆီးနိုင်ပေ။ အခြားမည်သည့်ဗုံမှ ယင်းသို့သော တန်ခိုးစွမ်းအား မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဒီဒီဗုံကို ရွာသားများ အလွန်အံ့သြကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အခြားရွာသားများက သူ့ကို အလွန်လိုချင်ကြလေသည်။ သူသည် မကြာခဏအခိုးခံရပြီး ဝေးကွာသောရွာများသို့ ရောက်သွားသည်။ သို့သော် သူ့ခိုးလက်မှ သူ အမြဲထွက်ပြေးလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ကိုမှတ်မိသူတစ်ဦးဦးက အော်တော့ဂွန်ထံ အမြဲပို့ပေးလေသည်။

ဤသို့သော အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ဒီဒီဗုံကို ထွက်ပြေးတတ်သော ဗုံကလေး ဟု မှည့်ခေါ်ကြလေသည်။ ဒီဒီဗုံကို ခိုးယူဖူးသူတစ်ဦးဦး ဖျားနာလျှင် သို့မဟုတ် ယင်း၏စပါးကျို မီးလောင်လျှင်၊ ဒီဒီဗုံကို ခိုးသည့်အဖြစ်ကြောင့်ဟု ယုံကြည်ကြသောကြောင့်၊ ယင်းဗုံကို မည်သူမှ မခိုးရဲတော့ပေ။ ဒီဒီဗုံသည် အော်တော့ဂွန်နှင့် အေးဆေးစွာ နေနိုင်လာပြီး၊ အော်တော့ဂွန်ကိုလည်း သူ အလွန်ချစ်လေသည်။

အော်တော့ဂွန်၏မြေး ဘက်တူလွန် ကိုလည်း ဒီဒီဗုံ အလွန်ချစ်သည်။ ဘက်တူလွန်သည် အသက်ကိုးနှစ်မျှသာရှိသေးသည့် ကလေးတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း သူတို့လူမျိုးစု၏ ဘာသာရေးဆိုင်ရာဘုရားစာများ၊ မန္တန်များနှင့် အခမ်းအနားဆိုင်ရာ ရွတ်ဖတ်စရာများကို အလွတ်ရနေလေသည်။ ဘက်တူလွန်သည် တစ်နေ့တွင် အဘိုးခြေရာနင်းမည့် လူငယ်ဟု ရွာသားများ ယုံကြည်ကြလေသည်။ သို့သော် ဘက်တူလွန်၏ဖခင် ဒုနူအန် တွင် သားနှင့်ပတ်သက်၍ အစီအစဉ်များရှိနေသည်။

ဒုနူအန်သည် မြေပြန့်ရှိ ဆေးရုံတစ်ရုံတွင် အလုပ်သင် ယောက်ျားသူနာပြု လုပ်နေသည်။ သူသည် ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်လာရန် ရည်မှန်းထားသည်။ ဆရာဝန်အလုပ်သည် လူဖြူတို့၏မှော်ပညာဟု အော်တော့ဂွန်က ဆိုလေသည်။ ဒုနူအန် ဆရာဝန်ဖြစ်လိုသည်မှာ သူ လူမျိုးတို့၏ အနာရောဂါနှင့်သေဆုံးမှုတို့ကို တိုက်ဖျက်ကာကွယ်ရန်

ဖြစ်လေသည်။ အနာရောဂါများကြောင့် နှစ်စဉ် သူ့လူမျိုး များစွာသေဆုံးလေသည်။

အော်တော့ဂ်သည် လယ်မြေများစွာနှင့် ဝက် စသည့်တိရစ္ဆာန်များကိုပိုင်ဆိုင်သောကြောင့် ချမ်းသာသူဖြစ်လေသည်။ သူ့သား သင်ကြားလိုသော ဆေးပညာအတွက် ငွေကြေးထောက်ပံ့နိုင်လေသည်။ သို့သော် အော်တော့ဂ် မကူညီပေ။ ဖခင်သည် သားသမီးအပေါ်တာဝန်ရှိသောကြောင့် သူ ကူညီချင်လေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျော်ကြားသော ဆေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်နေပါလျက် သူ့သားက မြေပြန့်မှ လူစိမ်းတို့၏ ဆေးပညာကိုသင်ယူလိုခြင်းမှာ အော်တော့ဂ် နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်လေသည်။

“ရွာလူကြီး ‘ကာဒန်ဂျန်အမ်ပူပတ်’ဟာ လပေါင်းများစွာ သေလုနီးပါး ဖျားနာခဲ့တယ်။ သူ မြောနေတာတောင်မှ ငါ ပျောက်အောင် ကုပေးနိုင်တယ်မဟုတ်လား။ မကောင်းဆိုးဝါးပြုစားလို့ ရူးသွားတဲ့သူ့သားကိုလည်း ငါပဲ ကုပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား” ဟု အော်တော့ဂ်သည် သူ့ အောင်မြင်စွာကုသပေးပုံများကို အများကြီးပြောပြနိုင်သည်။ သူသည် နာမည်ကျော်တရားဟောဆရာ၊ ဆေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ် ရွာပေါင်းများစွာတွင် ကျော်ကြားလျက်ရှိသည်။

သို့သော် ဒူနူအန်က အောက်ပါအတိုင်းသာ ပြန်ပြောလေသည်။

“အမေ ကျွန်တော့်ကိုမွေးတုန်းက မသေအောင် အဖေကုပေးနိုင်လို့လား။ အသက်တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်သာရှိသေးတဲ့ကျွန်တော့်မိန်းမ ‘အီနူကီ’ ၊ သားလေး ‘ဘက်တူလွန်’ ကိုမွေးတုန်း သေဆုံးသွားတာလည်း အဖေရဲ့ကျော်ကြားတဲ့ပညာတွေ ဘယ်ရောက်နေလဲ”

အော်တော့ဇွန် စိတ်ထိခိုက်ကာ မျက်နှာအုံ့မှိုင်းသွားလေသည်။
“အသက်တစ်ချောင်းကို ဘယ်တန်ခိုးရှင်မှ မကယ်နိုင်တဲ့အဖြစ်တွေ
လောကမှာ အများကြီးပါပဲ။ ဘုရားက သေစေချင်ရင် သေရမှာပဲ။
ဒါကို မင်းရဲ့လူဖြူဆေးဆရာတွေလည်း သိပါတယ်”

ဒူနူအန် ခေါင်းမာစွာ ပြန်ပြောသည်။

“သူတို့ကို ကယ်နိုင်တဲ့ အထောက်အထားတွေ အများကြီး
ရှိပါတယ်။ ဒီကုသနည်းတွေဟာ ဘုရားနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါ
ဟာ ခေတ်ပေါ်ဆေးတွေပါပဲ။ ကျွမ်းကျင်တဲ့ဆေးပညာတွေပါ”

ယင်းတို့ကို ဒူနူအန် မည်သို့ပြောနိုင်ပါသနည်း။ ကြက်တစ်
ကောင်၊ သို့မဟုတ် ဝက်တစ်ကောင်ကို နတ်အား မပသလျှင် ဖျားနာ
သူ မည်သည့်အခါမှ ပြန်မကောင်းလာသည်ကို အော်တော့ဇွန် ကောင်း
စွာနားလည်လေသည်။ ဤအချက်ကို သူ့သားအား မည်သို့ရှင်းပြမည်
နည်း။

“တို့ရဲ့ကုသနည်းတွေဟာ ရှေးကတည်းက တလေးတစား
သုံးလာတဲ့ နည်းတွေပါ။ နတ်ဘုရားတွေပေးတဲ့နည်းအတိုင်း တို့ဘိုး
ဘေးတွေ သုံးလာခဲ့တယ်”

“ဒါပေမယ့် နတ်တွေလည်း မမှားဘူးလို့ မပြောနိုင်ပါဘူး”

ဤသို့ဖြင့် သားအဖ မကြာခဏ စကားများလေသည်။
နောက်ဆုံးတွင် သူ့ဖခင် သဘောမတူသော်လည်း ဒူနူအန် မြေပြန့်သို့
ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့သားကလေးကို သူ့အဘိုးနှင့် ချန်ထားခဲ့သည်။
ကလေး ပညာသင်ချိန်ရောက်လျှင် ပြန်လာခေါ်မည်ဟု မှာထားလေ
သည်။

ယခု ကလေး ပညာသင်ချိန် ရောက်လေပြီ။ ဒူနူအန် တောင်

ပေါ်ရွာကလေးသို့ ပြန်ရောက်နေသည်။ မြေပြန့်တွင်ပညာသင်ရန် သူ့ သားကို လာခေါ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အော်တောဂွန်သည် သူ့မြေးကို သူလို ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်စေလိုသည်။ ဤသည်မှာ အစဉ်အလာအတိုင်း ယောက်ျားကလေး များကို သင်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဒုန္နအန်ကလည်း သူ့သားကို မြေပြန့်တွင် ပညာသင်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် အော် တောဂွန်နှင့် သူ့သားတို့ အတန်ကြာအောင် ငြင်းခုံပြောဆိုကြလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အော်တောဂွန်နှင့် ဒုန္နအန်တို့ အပေးအယူလုပ် ကြလေသည်။ ဘက်တူလွန်သည် သူ့ဖခင်နှင့် မြေပြန့်သို့သွားမည်။ သို့သော် သူ အသက်တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်လျှင် အတိုးထံပြန်လာပြီး အစဉ်အလာဆေးပညာ သင်ကြားရမည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘက်တူလွန်သည် သူ့အတိုးကိုခွဲခွာရန် နှုတ်ဆက် လေသည်။ ဘက်တူလွန် အသည်းကွဲမလို ခံစားရလေသည်။ သူ့အတိုး စိတ်ပြောင်းပြီး သူ့ကို ပြန်ခေါ်ထားစေချင်သည်။ သို့သော် အတိုးကြီး က အောက်ပါအတိုင်းသာ ဆိုလေသည်။

“ဒီဒီဗုံကို နင်ယူသွားပါ။ နင်တစ်ဦးတည်း အိမ်ကိုလွမ်းတဲ့ အခါ သူ့ကို သိချင်းဆိုခိုင်းပါ။ အဲဒီအခါ ဒီတောင်ပေါ်ကအိမ်ကိုပြန် ရောက်ပြီး ကိုယ့်လူမျိုးတွေကြားမှာနေရသလို ခံစားလာရမယ်”

ဒီဒီဗုံသည် မြေပြန့်တွင် မပျော်ပေ။ အေးမြသောတောင်ပေါ် လေကို သူ တမ်းတသည်။ သူ့ချစ်ခင်ရင်းနှီးသောလူများကို အောက် မေ့သည်။ အော်တောဂွန်ကို သူ အလွန်လွမ်းလေသည်။

မြေပြန့်ရောက်စ လအနည်းငယ်တွင် ဒေသနှင့် စိမ်းနေသေး၍ ဘက်တူလွန်သည် ဒီဒီဗုံနှင့် မကြာခဏအဖော်လုပ်လေသည်။ သူတို့

အတူတကွ တောင်ပေါ်ဒေသအကြောင်း သိဆိုကြရာ ရင်းနှီးသော မြင်ကွင်းများ ပေါ်လွင်လာပြီး သူတို့ချစ်သောရွာကို ပြန်ရောက်သွား သလို ခံစားရသည်။ သို့သော် အတန်ကြာလာသောအခါ ဘက်တူလွန် သည် ကျောင်း၊ စာအုပ်၊ မိတ်ဆွေသစ်များနှင့် အလုပ်ရှုပ်လာသည်။ ထိုအခါ ဒီဒီဗုံမှာ အများအားဖြင့် အထီးကျန်ဖြစ်နေလေတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် ဘက်တူလွန်သည် ဖုန်တက်နေသော စင်ပေါ် မှ ဗုံကို ယူလေသည်။

“ဆရာက တို့အကတွေကို ကျောင်းကသူငယ်ချင်းတွေကို မြင်စေချင်တယ်။ တို့လူမျိုးတွေအကြောင်းလည်း သူတို့ သိပ်သိချင်ကြ တယ်။ နင် ငါနဲ့လိုက်မလားဟင်” ဟု သူ့ဗုံကို မေးလေသည်။

ဒီဒီဗုံသည် မြေပြန့်စာသင်ခန်းကို မမြင်ဘူးသေးပေ။ ရွာတွင် တရားဟောဆရာဖြစ်လိုသူလူငယ်သည် စပါးကျိနား၌ ဆရာအနီးထိုင် ပြီး အခမ်းအနားများတွင်ရွတ်ဖတ်နည်းများ၊ ဆုတောင်းနည်းများ၊ ဘုရား စာများကို လက်တွေ့သင်ကြားရလေသည်။

“တို့ လုံအက ပြရအောင်” ဟု ဒီဒီဗုံက တီးလုံးတစ်ခုကို ညည်းနေရာမှ စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆိုလေသည်။

အစီအစဉ်အတိုင်း ကကြသောအခါ ဘက်တူလွန်နှင့် ဒီဒီဗုံတို့ နှစ်ဦးစလုံး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြရလေသည်။ ပရိသတ်ကျောင်းသား အများစုအတွင်း ဘက်တူလွန်၏အကသည် ထူးဆန်းရိုင်းစိုင်းနေသည်။ ဘက်တူလွန် အရှက်လုံရုံဝတ်ဆင်ထားသည်ကို သူတို့ ရယ်မောလှောင် ပြောင်ကြသည်။ ယင်းသို့သောဝတ်ဆင်မှုကို သူ့လူမျိုးတို့ ရာစုနှစ်များ စွာ ဝတ်ဆင်လာခဲ့လေသည်။

ယင်းပွဲတွင် ဒီဒီဗုံလည်း မသက်သာပေ။ အိပ်ပျော်လူမျိုးတို့

သည် ဗုံကို လက်နှင့်သာ တီးလေသည်။ ယင်းအကြောင်းကို မသိ
သောလူငယ်သည် ဗုံကို တုတ်တိုနှစ်ချောင်းနှင့် အားရပါးရ တီးခေါက်
လေသည်။

ဘက်တူလွန် သူ့ဗုံကိုယူပြီး အိမ်သို့ ပြေးလေသည်။ အရှက်
ရခဲ့သည့်အတွက် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ချုံးပွဲချင်လေတော့သည်။
ဒူနူအန် ဆေးရုံမှပြန်လာသောအခါ တောင်ပေါ်ဒေသ အော်တေဂွန်ထံ
ပြန်ခွင့်ပြုရန် တောင်းပန်လေသည်။

“ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ကျောင်းမသွားတော့ဘူး”
ဟု ဘက်တူလွန် ငိုရင်းပြောလေသည်။

သို့သော် ဒူနူအန်လည်း သူ့သားကြံ့ခွဲသလို ယခင်က သူ
လည်း ကြံ့ဆုံဖူးလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့သားကို အေးဆေးစွာရှင်း
ပြလေသည်။

“လူတွေဟာ သူတို့နဲ့ ယုံကြည်မှု၊ ဓလေ့ထုံးစံမတူတာတွေ
ကို ရုတ်တရက် လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ အချိန်စောင့်ရပါတယ်။ ကိုယ်
ဟာ သူတို့လိုပဲ ကောင်းရင်၊ နောက်တော့ သူတို့ လက်ခံလာမှာပဲ။
အဲဒါကို တို့ လက်တွေ့လုပ်ပြဖို့ လိုတယ်”

သို့သော် လူငယ်သည် မဖြေသိမ့်နိုင်ဘဲ ဆက်လက် ငိုရှိုက်
နေလေသည်။

“တို့ တောင်ပေါ်ရွာကို ငါ ပထမအကြိမ် ပြန်လာတုန်းက
မှတ်မိသေးလား” ဟု ဒူနူအန် မေးလေသည်။

ယင်းအကြောင်းကို ဘက်တူလွန် လူကြီးများထံမှ ကြားရပါ
သည်။

“မြေပြန့်သားလိုဝတ်ဆင်လို့ မင်းရဲ့ဦးလေးတွေတောင် ငါ့

ကို ကဲ့ရဲ့ကြတယ်။ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ ငါ့ခြေထောက်တွေ ဖုံးနေတာကို သူတို့ လှောင်ပြောင်ကြတယ်။ တောင်ပေါ်သားတွေလို ရင်ဘတ်ပေါ် တာ ရှက်သလားလို့ စိတ်ကူးပေါက်တိုင်း ငါ့ကို လှောင်ပြောင်ကြ တယ်။”

ဘက်တူလွန် ငိုရွှိုက်သံ ရပ်သွားသည်။

“နောက်တော့ ထူးဆန်းတဲ့ငါ့ဝတ်ဆင်မှုဟာ ကိုယ့်ယဉ်ကျေး မှုနဲ့ကိုယ် ဝတ်ဆင်တာပဲဆိုတာ သူတို့ သဘောပေါက်လာပြီး၊ ငါ့ကို လက်ခံလာကြတယ်။”

ဘက်တူလွန် မပြန်တော့ဘဲ ကျောင်းပြန်တက်သည်။ အချို့ နေရာများတွင် သူ့လူမျိုးသီချင်းများကိုသင်ပေးရန် ဆရာက ခိုင်းသဖြင့် ကျောင်းသို့ သူ့ဖုံကိုယူသွားလေသည်။ နောင်အခါ သူနှင့် ဒီဒီဖုံတို့အက ကိုလည်း သင်ပေးသည်။ သူတို့ကလည်း မြေပြန့်အကကို သင်ယူလေ သည်။

သို့သော် ဒီဒီဖုံ မပျော်နိုင်ပေ။ သူ ဘာကြောင့် မပျော်နိုင်သည် ကိုလည်း သူ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။ သူ့တွင် မိတ်ဆွေ သစ်များ ရှိနေပြီး ကလေးများလည်း သူ့ကို သဘောကျနေလေပြီ။

တစ်နေ့တွင် ဆွေမျိုးတစ်ဦးရောက်လာပြီး အော်တေဂွန် အသည်းအသန်ဖျားနေသည်ဟု ဆိုလေသည်။ ဒုန္နအန်၊ ဘက်တူလွန် နှင့် ဒီဒီဖုံတို့ ရွာဆီသို့ တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း အမြန်ဆုံးပြန်လေသည်။

သူတို့ရောက်သောအခါ အတော်ပင်နောက်ကျနေပြီဟု သူတို့ ထင်မြင်လေသည်။ သို့သော် အော်တေဂွန် မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ဒုန္နအန်၏ လက်ကို မနိုင်တနိုင်ကိုင်ကာ လေသံမျှဖြင့်သာ ပြောနိုင်လေသည်။

“မြေတွေ၊ စပါးကျီတွေ၊ ပစ္စည်းတွေကို ယူလိုက်ပါ။ ဆရာ

ဝန်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ။ ပြီးတော့ ပြန်လာပြီး ကိုယ့်လူမျိုးတွေကို ကုသပါ။”

သူ ဘက်တူလွန်ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“မင်း ဖေဖေဆီက ကောင်းကောင်းသင်ယူပါ။”

ထို့နောက် သူ ဒီဒီဗုံဘက်လှည့်ပြီး သစ္စာရှိသော သူ့သူငယ် ချင်း၏ထိပ်ကို သုံးချက်ပုတ်လိုက်သည်။ ဤသည်မှာ ဒီဒီဗုံက သူချစ်သောသခင်အတွက် နောက်ဆုံးအကြိမ် သီဆိုမှုပင် ဖြစ်လေသည်။ “ဒါ ငါ နောက်ဆုံးအကြိမ် သီဆိုတာပါပဲ” ဟု ဒီဒီဗုံ တွေးလေသည်။ အကြောင်းမှာ သူချစ်သောသခင်နောက်လိုက်ရန် သူ တိတ်တခိုးဆုံးဖြတ်ထားလေပြီ။

အော်တော့ဂွန်၏အလောင်းကို သူကြွယ်တစ်ဦးလို ဆင်မြန်းပြီး၊ ကုလားထိုင်လိုလုပ်ထားသောလူသေထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသလို ပြင်ဆင်ကာ အိမ်အောက်တွင်ထားသည်။ ဆွေမျိုးများက လေးစားထိုက်သော တရားဟောဆရာ၊ ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးအနေဖြင့် သူ အောင်မြင်ခဲ့ပုံများကို သီဆိုနေကြသည်။ ဒီဒီဗုံသည် သူ့ဘေးနားတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

- အိမ်ဘေးတွင် လူအချို့သည် မောင်းသံများနှင့်အတူ ကခုန်နေကြသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ဝက်နှင့် အခြားတိရစ္ဆာန်များကိုသတ်နေကြသည်။ ကခုန်ခြင်း၊ မောင်းတီးခြင်း၊ တိရစ္ဆာန်များကို သတ်ဖြတ်ခြင်းတို့သည် အခမ်းအနားအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အော်တော့ဂွန်၏ဝိညာဉ် ဘိုးဘေးများထံ ရောက်သွားစေရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

အော်တော့ဂွန်ကို လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်ကြီးများ မြှုပ်နှံသည့်

လိုဏ်ဂူကြီးထဲတွင် မြုပ်နှံပြီးနောက် ဒီဒီဗုံသည် သူ့သခင်နှင့် ကောင်းကင်ရှိ ဝိညာဉ်ကမ္ဘာတွင် ဆက်သွယ်ရန် ကြံစည်လေတော့သည်။

ဒူနူအန်နှင့် သူ့သားတို့သည် လွန်ခဲ့သည့်သုံးရက်က လုပ်ဆောင်ခဲ့သည့် အခမ်းအနားများကြောင့် လွန်စွာပင် ပင်ပန်းနေသည်။ ထိုည သူတို့အိပ်မောကျသည်နှင့် ဒီဒီဗုံ ထွက်ပြေးလေသည်။ ဒီဒီဗုံသည် တောင်ဘေး၊ တောင်စွန်းနှင့် တောင်လှေခါးများအတိုင်း လိုမ့်ချလာပြီးနောက် ရွံ့နှံ့ပေါ် ရောက်သွားသည်။

ဒီဒီဗုံသည် ရွံ့နှံ့ထဲ တိုးဝင်ပြီးနောက် အိပ်ပျော်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက် နေလုံး တောင်ထိပ်ရောက်ချိန်တွင် သူ နိုးလာသည်။

ထို့နောက် သူ့နာမည် ခေါ်သံ ကြားရသည်။ ပထမတွင် တိုးညှင်းသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာသည်။

“ဒီဒီဗုံ၊ ဒီဒီဗုံ ပြန်လာပါ”

သူ့ကိုလိုက်ရှာနေသူမှာ ဘက်တူလွန် ဖြစ်သည်။ သူ့ခေါ်သံကိုကြားသူများက ‘ဗုံကလေး ထွက်ပြေးပြန်ပြီ’ဟု မှတ်ချက်ချကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လူငယ်သည် ဒီဒီဗုံနားသို့ ရုတ်တရက်ရောက်လာသည်။

‘သူ ငါ့ကို မြင်လို့မဖြစ်ဘူး’ဟု ဒီဒီဗုံ ထိတ်လန့်စွာ တွေးလိုက်ပြီး ရွံ့ထဲ ပိုနက်အောင်တိုးဝင်ကာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ဘက်တူလွန်သည် ဒီဒီဗုံရှိနေသည့်နေရာကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဗုံဘေးတွင် သူ့အဘိုး ထွင်းထုထားသောအမှတ်အသားများကို သူ သေချာစွာပင် မြင်လိုက်သည်။ သို့သော် နောက်တစ်

ကြိမ် သူ ပြန်ကြည့်သောအခါ ဗုံကို မမြင်ရတော့ပေ။ သူ အမြင်မှား
ခြင်းသာဟု ဘက်တူလွန် ယူဆပြီး ရှေ့ဆက်သွားသည်။

ဒီဒီဗုံ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး သူ့ကို ခေါ်လိုက်တော့မလို
ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဘက်တူလွန်နှင့် သူ့ဖခင်တို့ ပညာသင်ရန်
မကြာမီ မြေပြန်သို့ ပြန်ကြတော့မည်ကို သူ သတိရလာသည်။ သူ
လေသံဖြင့်သာ ပြောမိလေသည် "ဟင့်အင်း...ဘက်တူလွန်။ ငါ နင်နဲ့
ပြန်မသွားနိုင်ဘူး။ ငါဟာ နင့်အဘိုးနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တယ်။"

ထို့နောက် သူ အော်တေဂွန်၏ကောက်သိမ်းစားပွဲကြီးကို
ပြန်သတိရလာသည်။ ယင်းစားပွဲများတွင် သူ သီဆိုခဲ့ပါသည်။ တရား
ဟောဆရာ၊ ဆေးဆရာများ သူ့သီချင်းနှင့် ကခုန်ကြလေသည်။ ယင်း
အဖြစ်အပျက်များကို သူ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။

ထိုနောက် မြေပြန်စာသင်ကျောင်းတွင် သူနှင့် ဘက်တူလွန်
တို့ ကလေးများအား တောင်ပေါ်အကသင်ပေးပုံကို မြင်ယောင်လာပြန်
သည်။ ကခုန်ကြသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းသော်လည်း ဗုံကလေး
သည် မပျော်နိုင်သည်ကို သူ သတိထားမိသည်။ ယင်းကပွဲကို ကောက်
သိမ်းစားပွဲနှင့် သူ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လေသည်။ ကလေးများကို သူ
ချစ်ခင်လာသော်လည်း ကျောင်းကပွဲများတွင် သူ ဝမ်းနည်းကာ မပျော်
နိုင်သည်ကို နောက်ဆုံး၌ သူ သဘောပေါက်လာသည်။

သူသည် အခမ်းအနားဆိုင်ရာ ထူးခြားသည့်ဗုံတစ်လုံး ဖြစ်
သည်။ သူသည် တောင်ပေါ်လှေခါးထစ်စိုက်ခင်း၊ စပါးပင်များကြား
တွင်သာ ပျော်လေသည်။ သူ့သီချင်းများဖြင့် စပါးပင်များ ပေါက်
ရောက်ကြီးထွားလာအောင် ကူညီခဲ့သည်။

ဘက်တူလွန်၏အော်ခေါ်သံ တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်သွား

ပြီး၊ ပဲတင်သံသာ ဒီဒီဗုံထံ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဒီဒီဗုံသည် ရွံ့ဗွက်ထဲ ပိုနက်အောင် တိုးဝင်သွားရာ၊ နောက်ဆုံးတွင် ပဲတင်သံကိုလည်း မကြားရတော့ပေ။ ထွက်ပြေးတတ်သောဗုံကလေးကား နောက်ဆုံး တစ်ကြိမ် ထွက်ပြေးသွားပြန်လေပြီ။

အမိယိုနှင့် ထူးဆန်းသောမောင်းများ

လူနုကျွန်းမြောက်ပိုင်းရှိ တောင်ပေါ်ဒေသနေလူမျိုးစုများသည် မောင်းများကို အမျိုးမျိုးသုံးကြလေသည်။ မောင်းများကို ကပွဲများတွင် သုံးကြသည်။ ဘာသာရေးအစီအစဉ်များ၊ အခမ်းအနားများတွင်လည်း သုံးကြသည်။ အစဉ်အလာဖြင့် ယင်းတို့ကို ချမ်းသာသူများသာ ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။ ယင်းသည် ချမ်းသာသည့်အမှတ်လက္ခဏာလည်း ဖြစ်လေသည်။

မောင်းများသည် နတ်၊ ဘုရား စသည်တို့နှင့် ဆက်စပ်လျက် ရှိသည်ဟု တောင်ပေါ်တိုင်းရင်းသားများစွာတို့ ယုံကြည်ကြသည်။ ဥပမာအားဖြင့် 'တင်ဂူယန်' လူမျိုးစုများက သူတို့၏နတ်ဘုရား 'ကာဘူနီယန်' သည် လူသားများကို အဖိုးတန် ကြွအိုး၊ မောင်းများနှင့် သစ်ပင်တစ်ပင် ပေးသည်။ ယင်းသစ်ပင်မှ မဟူရာကျောက်ပုတီးစေ့များ၊ ဆန်များ၊ ဆန်အရက်များ၊ ကြံပင် စသည်တို့ ရလာသည်ဟု ဆိုလေသည်။ အောက်ပါပုံပြင်ကလေးသည် ယင်းယုံကြည်မှုကို အခြေခံလေသည်။

'အမိယို' သည် အသက်တစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိ 'တင်ဂူယန်' လူငယ်ကလေး ဖြစ်သည်။ သူသည် မုဆိုးမအမေ၊ အသက်ဆယ်နှစ်ရှိ ညီမငယ်တို့နှင့်အတူနေသည်။ သူ့ဖခင် မရှိတော့၍ သူ့မိခင်က သူ့ကို အလွန်အားကိုးနေရလေသည်။ သူတို့၏စပါးစိုက်ကွင်းကလေးတွင်

ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်အခင်းကလေးတွင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။ ကောက်ရိတ်သိမ်းပြီး လယ်ကွက်ထဲ၌ အလုပ်မရှိတော့သောအခါ ဒရယ်၊ တောဝက် စသည့် တောလိုက်အလုပ်တွင် ဝိုင်းကူရလေသည်။

အမိယိုနေထိုင်သောရွာသည် ဆင်းရဲသောရွာကလေး ဖြစ်သည်။ သူတို့စိုက်ပျိုးသောစပါးသည် တစ်နှစ်စာ မလုံလောက်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းစာလုံလောက်ရန် ဟင်းသီးဟင်းရွက်စသည်တို့ကို ဖြည့်စွက်စိုက်ပျိုးရလေသည်။ ရွာသူရွာသားများသည် နေထွက်မှ နေဝင်သည့်တိုင် မနားမနေ လုပ်ကိုင်ကြရလေသည်။ သူတို့သည် နေ့စဉ် လုပ်နေကျ ငြီးငွေ့ဖွယ်အလုပ်ကိုသာ လုပ်နေကြရလေသည်။ သူတို့တွင် ပြန်လည်လွမ်းမောတသလောက်အောင် ပျော်ရွှင်စရာ အခမ်းအနား အစီအစဉ်ဟူ၍ မရှိသေးပေ။

တစ်နေ့၌ ရွာမှဝေးလံသောနေရာတွင် တောလိုက်နေစဉ် လေအငွေ့၌ ထူးဆန်းသောအသံများကို ကြားရလေသည်။ စူးစမ်းလိုစိတ်ဖြင့် အသံလာရာဆီသို့လိုက်ကြည့်ရာ ရွာတစ်ရွာကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ရွာသူရွာသားများသည် ပျော်ရွှင်စွာ စားသောက်ကခုန်နေကြသည်။ လူငယ်အချို့သည် မောင်းတီးရင်း ကခုန်နေကြသည်။ လူကြီးလူငယ်များသည် မောင်းသံနှင့်အညီ ပျော်ရွှင်စွာ လိုက်ကနေကြသည်။

အမိယို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။ မောင်းသံသည် သူ့ကို အလွန်ဆွဲဆောင်သောကြောင့် သူ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်လာသည်။ ရှေ့တစ်လှမ်း၊ တစ်ချက်ခုန်၊ တစ်ချက်လှည့်၊ လက်နှစ်ဖက်သည် ငှက်ပျံနေသလို သီချင်းသံနှင့်အညီ လှုပ်ရှားနေသည်။ အမိယိုသည် စိတ်တက်ကြွနေကာ အလွန်ပျော်နေသည်။ သူ အရင်က တစ်ခါမှ

မကဘူးပါ။ သို့သော် စည်းချက်နှင့်အညီ သူ ကနိုင်သည်မှာ အံ့ဖွယ်
မောင်းများကြောင့်ဆိုသည်ကို သူ သိလေသည်။ ယခုဆိုလျှင် သူ့ရွာ
သားများ အဘယ်ကြောင့် တစ်ခါမျှ မကကြ၊ စားသောက်ပွဲ မလုပ်
ကြသည်ကို သူ သဘောပေါက်လာသည်။ စည်းဝါးနှင့်အညီ အဆင်
ပြေစွာ လှုပ်ရှားနိုင်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်သောစွမ်းအားရှိသည့် အံ့ဖွယ်
မောင်းများ သူတို့ရွာတွင် မရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

အမိယို သူ့ရွာသို့ပြန်လာသောအခါ မောင်းများ၏ဂီတသံကို
သူ မမေ့နိုင်ပေ။ လူများ ပျော်ရွှင်စွာကလေးအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်သည့်
ဆွဲဆောင်မှုရှိသောမောင်းများ၏တေးသံသာကို သူ သတိရနေသည်။

အံ့ဖွယ်ကောင်းသောမောင်းများကို မည်သည့်နေရာတွင် ရနိုင်
သနည်းဟု တစ်နေ့တွင် လူကြီးများကို သူ အရဲစွန့် မေးလေသည်။
သို့သော် အချို့က စိတ်မချမ်းသာစွာ ခေါင်းခါလေသည်။ အချို့က
လည်း မောင်းများသည် ပင်လယ်ရပ်ခြား အလွန်ဝေးသောဒေသမှ
လာသည်ဟု ဆိုလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပညာရှိ တရားဟောဆရာ
ကြီးတစ်ဦးက မောင်းများသည် ကမ္ဘာမြေကိုဖန်ဆင်းသည့် စိတ်စေ
တနာလည်း ကောင်းသော 'ကာဘူနီယန်' အမည်ရှိနတ်ဘုရားနှင့် သက်
ဆိုင်သည်ဟု ဆိုလေသည်။ တရားဟောဆရာကြီးက အောက်ပါ
အတိုင်း ဆက်ပြောလေသည်။

“ရှေးအခါက တို့ရွာမှာ ဒီအံ့ဖွယ်တူရိယာတွေ ရှိပါတယ်။
စားသောက်ပွဲတွေ၊ ကပွဲတွေကိုလည်း ရက်ပေါင်းများစွာ ပြုလုပ်ကြပါ
တယ်။ သို့သော် တစ်နေ့မှာ လူတွေက သူ့ကိုပူဇော်ပသဖို့ မေ့နေလို့
ကာဘူနီယန် အတော် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားတယ်။ သူ စိတ်ဆိုးပြီး
မောင်းတွေကို ပြန်ယူလိုက်တယ်။ တောင်ခေါင်းလိုက်ရုံတွေထဲမှာ

ဝှက်ထားလိုက်တယ်။**

တရားဟောဆရာကြီးသည် လူငယ်ကို သေချာစွာစိုက်ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

မောင်းတွေဟာ အဲဒီနေရာမှာ ရှိနေတုန်းပဲ။ သူတို့ကို သတ္တိရှိတဲ့လူငယ်တွေက ဆင်းရဲတဲ့ တို့ရွာကို ပြန်ယူလာဖို့ စောင့်နေကြတယ်

တရားဟောဆရာကြီး၏စကားကို အမိယို အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေမိသည်။ ဤလုပ်ငန်းကို သူလုပ်ဆောင်ရန် ဆရာကြီးက သူ့ကို စိန်ခေါ်နေကြောင်း အမိယို၏နက်ရှိုင်းသောနှလုံးသား တစ်နေရာတွင် ယုံကြည်နေလေသည်။

တစ်နေ့တွင် တောင်ပေါ်၌ တောလိုက်နေစဉ် တောဝက်တစ်ကောင်နောက်လိုက်ရာမှ သူ လမ်းမှားသွားလေသည်။ သူ ကောင်းကင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ အချိန်သည် ညနေသုံးနာရီခန့် ရှိနေပြီ။ အပြန်လမ်းစကို သူ အမြန်ဆုံးရှာလေသည်။ မှောင်သွားလျှင် တောင်ပေါ်လမ်းသည် အန္တရာယ်များသည်။

ရုတ်တရက် တောဝက်တစ်ကောင်ကို သူ တွေ့လေသည်။ ယင်းသည် အဖြူရောင်ရှိပြီး ဤဒေသတွင် တွေ့ရလေ့မရှိပေ။ ကျေးရွာယုံကြည်မှုအရ တောဝက်ဖြူကိုတွေ့သူသည် အလွန်ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုလေသည်။ သူ့ကို နတ်တို့က လိုလေသေးမရှိ ကူညီမည်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။

လူငယ်သည် တောဝက်နောက် လိုက်လေသည်။ တောဝက်ကို မျက်ခြည်မပြတ်အောင် ချုံပုတ်၊ သစ်ကိုင်း၊ ကျောက်ဆောင်များကြားမှ သူ ကြိုးစားလိုက်လေသည်။ တောဝက်ကို မီလုမီခင် ဖြစ်လာ

သည်။ မကြာမီ တောဝက်သည် တောင်တစ်တောင်နား ရောက်သွားသည်နှင့် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ တောင်ဘေးကို သူသေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရာ ကျောက်အစွန်းတစ်ခုနောက်တွင် အပေါက်တစ်ပေါက်ကို တွေ့ရလေသည်။ ယင်းအပေါက်မှ သူဝင်သွားရာ ဂူတစ်ခု သို့ရောက်သွားသည်။ တွေ့နိုင်မည့်အန္တရာယ်ကို သူသတိမရဘဲ အမှောင်ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း လျှောက်ဝင်သွားသည်။ သူ့ရွာနှင့် သူ့ကောင်းစားရေးအတွက် ကံကောင်းလာစေရန် တောဝက်ကို သူ ရချင်သည်။

ထိုနောက် သူ အလင်းရောင်တစ်ခုကို တွေ့သည်။ ယင်းအလင်းရောင်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားရာ သူသည် ဂူ၏အနက်ရှိုင်းဆုံးအပိုင်းသို့ ရောက်လာလေသည်။ ဂူအလယ်တွင် မြင့်မားသောသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိပြီး၊ ယင်းသစ်ပင်မှ အလင်းရောင်ထွက်နေသည်။ ထိုသစ်ပင်တွင် မောင်းများ၊ ဆန်များ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာများနှင့် ချမ်းသာသူများသာ သုံးစွဲသည့်ပစ္စည်းများ သီးပွင့်နေသည်။ မကြောက်ရွံ့ဘဲ အမိယို သစ်ပင်သို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ ရွှေလည်ဆွဲကို ဖြည်းညင်းစွာ ယူလိုက်သည်။ လည်ဆွဲကို သူ့လည်ပင်းတွင် ဆင်လိုက်သောအခါ အလွန်လိုက်ဖက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုနောက် သူ နားဆွဲအချို့ကို တပ်ဆင်လိုက်သည်။ ငွေလက်ကောက်၊ ကြေးခြေကျင်းတို့ကိုလည်း ဝတ်ဆင်လိုက်သောအခါ သူသည် ချောမောသောလူငယ်အကြီးအကဲတစ်ဦးနှင့်ချွတ်စွပ်တူနေလေတော့သည်။ ထိုနောက် သူ တစ်လုံးထက်တစ်လုံး အနည်းငယ်စီပိုကြီးသော မောင်းလေးလုံးကို ယူချသည်။ ယင်းတို့ကို သူတီးလိုက်သောအခါ အသံများသည် အလွန်ကြည်လင်အောင်မြင်သောကြောင့် အလွန်ပျော်ရွှင်သွားလေသည်။

အမိယိုသည် ရွာသူရွာသားများအတွက် ဆန်များကိုလည်း
ယူလာလေသည်။

သူ ရွာသို့ပြန်လာသောအခါ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မောင်း
များကို တီးလာလေသည်။ သာယာသောမောင်းသံများ တောင်စောင်း
တစ်လျှောက်ပျံ့လွင့်နေပြီး ရွာများသို့ ပဲ့တင်ထပ်လာလေသည်။

အမိယိုကို တစ်ရွာလုံးက အပြေးအလွှားကြိုဆိုကြသည်။
သူ့ကို ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တင်မြှောက်ကြသည်။ ရက်ပေါင်းများစွာ
ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ၊ စားသောက်ပွဲနှင့် ကပွဲများ ပြုလုပ်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူတို့ရွာ တိုးတက်သာယာလာလေသည်။
အကြောင်းမှာ အမိယိုသည် အမြော်အမြင်ရှိပြီး ကြင်နာစိတ်ရှိကာ
ရွာသားများကို အလုပ်ကြီးစားရန် ဦးဆောင်လမ်းညွှန်နိုင်သည့် ခေါင်း
ဆောင်ဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ရွာတွင် စပါးများစွာထွက်
သောကြောင့် ရွာသားများ အလွန်ပျော်ရွှင်ကြလေသည်။

မောင်းများသည် အမိယိုနှင့် ရွာသားများထံတွင် အစဉ်ရှိနေ
သည်။ အမိယိုသည် သူ့ကိုကူညီစောင့်မသော နတ်များ၏ကျေးဇူးကို
မည်သည့်အခါမှ မမေ့ပေ။ သူတို့ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် စားသောက်
ပွဲများနှင့် ကပွဲများ မကြာခဏပြုလုပ်လေသည်။

ဝိညာဉ်အမြှာပင်

(ပိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ၊ လူနံကျွန်းမြောက်ပိုင်း၊ မြင့်မားသောတောင်ပေါ်ဒေသ
နေ လူမျိုးစုအချို့သည် ကလေးတစ်ဦးမွေးလျှင် သစ်ပင်တစ်ပင်စိုက်ရမည်ဟု
ယုံကြည်ကြလေသည်။ ယင်းသစ်ပင်ကို ကလေး၏ 'ဝိညာဉ်အမြှာ' ဟု ခေါ်ကြလေ
သည်။ သစ်ပင် အသက်ရှည်သလို ကလေးလည်း အသက်ရှည်မည်ဟု အစဉ်
အလာယူဆကြလေသည်။ အကယ်၍ သစ်ပင် ခြောက်သွေ့သွားလျှင် ကလေး
လည်း ဖျားနာ သေဆုံးလိမ့်မည်။ ကလေးနှင့်သစ်ပင်တို့အကြား အဖြစ်အပျက်
တို့သည် ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသည်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။ ဤသို့ ယုံကြည်
ကြသည်မှာ သူတို့ဘဝသည် ကြမ်းတမ်းမရေရာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေမည်။
စိုက်ပျိုးသောသစ်ပင်သည် မရေရာမှုများကို လျော့နည်းစေရန် ဖြေသိမ့်စရာများ
အနက် တစ်ခု ဖြစ်နေပေမည်။)

'ဘူဂန်' သည် 'အမ်တာလို' ၏သမီးကလေးဖြစ်သည်။ သူမ
ကို မွေးဖွားသောအခါ သူမအတွက် 'ဝိညာဉ်အမြှာ' အဖြစ် မိဘများက
သစ်ပင်တစ်ပင် စိုက်ပျိုးပေးလေသည်။ ယင်းသစ်ပင်သည် လှပတောင့်
တင်းသည့် သစ်မာပင်ကလေး ဖြစ်သည်။ သစ်ပင် ကြီးထွားလာသော
အခါ ဘူဂန်သည်လည်း သစ်ပင်လိုပင် လှပသန်စွမ်းမည်ကို သူမ၏
မိဘများ မြင်ယောင်နေလေသည်။

ဘူဂန်သည် တောင်ပေါ်သူကလေးပီသစွာ ငယ်စဉ်ကတည်း
ကပင် သူမ၏သစ်ပင်ကို ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်တတ်လေသည်။

သစ်ပင်ကလေးကို *အမ်တာလို၏သမီး ဘူဂန်ကလေး၏သစ်ပင်* ဟု သူမ အမည်ပေးထားလေသည်။ နေ့တိုင်း သစ်ပင်အတွက် ရေယူလာ ပေးပြီး ချိုသာနာပျော်ဖွယ်အသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“သစ်ပင်ကလေးရေ၊ စမ်းချောင်းက ခုပဲယူလာတဲ့ နင့်အတွက် ရေ။ ငါ့အဖေအမ်တာလို တောလိုက်တဲ့ တောနက်ထဲက တခြားညီ အစ်ကိုအပင်တွေလိုပဲ မြင့်မားသန်မာအောင် ရေကို သောက်ပါ”

အချို့သောနံနက်များတွင် ဘူဂန်ကလေးသည် သစ်ပင်အတွက် ထမင်းအနည်းငယ် ယူလာပေးလေသည်။ သူမ၏ဖခင်သည် ဒရယ်၊ တောဝက် စသည်တို့ ရလာလျှင် သစ်ပင်အတွက် ထမင်းနှင့်အတူ ဆားနယ်ကသားတို့ကို ယူလာပေးလေသည်။ ထိုအခါ သစ်ပင်သည် အလွန်ဝမ်းသာပြီး အကိုင်းအခက်တို့ကို လှုပ်ခါပြလေသည်။ ထမင်းနှင့် အသားတို့ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မစားနိုင်သော်လည်း ငှက်များ လာစားမည် ကို သူ သိလေသည်။ သန်မာသောသူ့အကိုင်းအခက်ပေါ်တွင် ငှက်များ စိုးစိ စိုးစိ အော်မြည်နေကြသည်ကို သူ အလွန်သဘောကျလေသည်။ ငှက်များ၊ သစ်ပင်နှင့် မိန်းကလေးတို့ ကစားကြ၍ပေါ်ပေါက်လာသော ပျော်စရာအသံများသည် တောင်များတွင် မကြာခဏ ပဲ့တင်ထပ်နေလေ သည်။ တစ်ခါတရံ သူတို့ တူတူပုန်းတမ်းကစားရာတွင် တောင်ပေါ် မြူနှင်းများလည်း ပါဝင်ကြလေသည်။

ဘူဂန် အသက်ရှစ်နှစ် ရှိလာသောအခါ မိခင်နှင့်အတူ တောင် ပေါ် ကန်စွန်းစိုက်ခင်းသို့ လိုက်သွားလေ့ရှိလေသည်။ ထိုအခါ သစ်ပင် သည် နံနက်ပိုင်း၌ အဖေဖဲ့နေလေသည်။ ယင်းစိုက်ခင်းသည် အိမ် နှင့် အတန်ပင် အလှမ်းဝေးလေသည်။ ဘူဂန်နှင့် သူ့အမေတို့ ပြန်ရောက် သောအခါ နေ အတော်စောင်းလေပြီ။ သို့သော် သူမ ပြန်လာတိုင်း

တောင်၏အခြားဘက်တွင် တွေ့ကြုံခဲ့ပုံများကိုပြောပြရန် များစွာ ပါရှိလေသည်။ ယင်းအကြောင်းအရာများသည် အံ့ဩစိတ်ဝင်စားဖွယ် အလွန်ကောင်းလေသည်။ သူမသည် သစ်ပင်ကလေးကို မကြာခဏ အောက်ပါအတိုင်း သီဆိုပြလေသည်။

“အိုး၊ အမ်တာလိုရဲ့သမီး ဘူဂန်ရဲ့သစ်ပင်ကလေး၊
တို့စိုက်ခင်းကိုလာတဲ့ ရယ်စရာမျောက်ကလေးကို နင် သိပါ
သလား။

သူဟာ ဓားပြကလေးပဲ။ သူ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို ခိုးတယ်။
ငါ သူ့ကို တုတ်နဲ့ပစ်ရင် သူလည်း ငါ့ကို ပြန်ပစ်တယ်”
ဤပုံပြင်ကလေးကိုလည်း သီဆိုတတ်လေသည်။

“အိုး၊ အမ်တာလိုရဲ့သမီး ဘူဂန်ရဲ့သစ်ပင်ကလေး၊
တို့စိုက်ခင်းနားက စမ်းချောင်းက ပစ် ပစ် အော်မြည်တဲ့
ငှက်အနီကလေးကို နင် သိပါသလား၊
သူ ငါ့ကို ပစ်၊ ပစ်၊ ပစ်လို့ ဆိုပြတယ်။
ဒါပေမယ့် သူ အဲဒီလိုမဆိုရင်၊ နိမိတ်မကောင်းဘူးလို့ အမေ
က ပြောပါတယ်”

အခြားတစ်ပုဒ်မှာလည်း

“အိုး၊ အမ်တာလိုရဲ့သမီး ဘူဂန်ရဲ့သစ်ပင်ကလေး၊
သစ်တောကြီးရဲ့အလယ်မှာရှိတဲ့ ရွှေရောင်သစ်ပင်တစ်ပင်
ကို နင် သိပါသလား၊

အမေနဲ့ ငါ အဘိုးအို အမ်ပမ်ပတ် ရဲ့ မြင့်မားတဲ့လှေခါး
ထစ်စပါးစိုက်ခင်းကို ဖြတ်သွားတုန်းက အဲဒီသစ်ပင်ရဲ့ ရွှေ
ရောင်အရွက်တွေ နေရောင်မှာ တလက်လက်ဖြစ်နေတာ ငါ

တွေ့ရတယ်။ အမေက ပြောတယ်။ ရှေးရှေးအခါ ငါ့ဘိုးဘေး
တွေရှိတုန်းက ဒီသစ်ပင်ဟာ မဟူရာကျောက်ပုတီးတွေ ရွှေ
နားဆွဲတွေ သီးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အဲဒါတွေကို ယခုချမ်းသာနေတဲ့ တို့လူမျိုးတွေ ဝတ်ဆင်နေ
ကြတယ်”

မကြာခဏပင် ကြယ်များ အနောက်ဘက်တွင် ပေါ်လာမှ
ဘူဂန်၏ပုံပြောခြင်း ပြီးလေသည်။ သစ်ပင်နှင့်အကိုင်းများတွင် အသိုက်
လုပ်နေသောငှက်များက သူမ၏ပုံပြင်များကို အလွန်သဘောကျကြ
လေသည်။ အံ့ဩဖွယ်ပုံပြင်များကိုပြောပြသော မိန်းကလေးကိုလည်း
သူတို့ အလွန်ချစ်ခင်ကြလေသည်။

သို့သော် တစ်နေ့တွင် ဘူဂန်သည် သူတို့တဲထဲမှ မထွက်
လာပါ။ နောက်နှစ်ရက်ကြာလာသော်လည်း သူမ မထွက်လာပါ။
သူမကို ဘယ်နေရာတွင်မှ မတွေ့ရပေ။ သစ်ပင်နှင့် ငှက်များ သောက
ဖြစ်လာသည်။ အမ်တာလို၏သမီး ဘူဂန်ကလေး ဘယ်ဆီရောက်နေ
ပါလိမ့်။ သူတို့ကို မပြောဘဲ အဝေးတစ်နေရာကို သွားနေပါသလား။
နှုတ်တောင် မဆက်ခဲ့ပါလား။

သို့သော် ဘူဂန် ဘယ်ကိုမှ မသွားပါ။ သူမသည် တဲထဲတွင်
နေမကောင်း ဖျားနာနေသည်။ သူတို့လူမျိုးစုဘာသာရေးဆိုင်ရာတရား
ဟောဆရာများ လာပြီး ကောင်းကင်ဘုံရှိ နတ်ဘုရားကို ဝက်များ၊
ကြက်များဖြင့် ပူဇော်ပသပေးလေသည်။ သို့သော် ဘူဂန်၏အခြေအနေ
မတိုးတက်လာပါ။ ပို၍ပင် ဆိုးဝါးလာသည်။ ဝိညာဉ်အမွှာသစ်ပင်
သည် ညှိုးရော်ပျက်စီးခြင်း မရှိ၍ တရားဟောဆရာအားလုံး အံ့ဩနေ
ကြလေသည်။

အသက်အကြီးဆုံး တရားဟောဆရာကြီးက ဘူဂန်၏မိဘများကို ပြောလေသည်။

“ဒါဟာ သင်တို့ဘိုးဘေးတစ်ဦးကြောင့်ပဲဆိုတာ သေချာပါတယ်။ သူဟာ ကောင်းကင်ဘုံမှာ အထီးကျန်ဖြစ်နေတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ကစားချင်နေတယ်။ ဘူဂန် နေကောင်းလာအောင် သူ့ကို ဝက်ကြီးကြီးတစ်ကောင်နဲ့ပသဖို့ လိုနေတယ်”

ထို့ကြောင့် ဘူဂန်ကို ဖျားနာအောင်လုပ်သည်ဟု သံသယဖြစ်သည့်ဘိုးဘေးတော်သူအား ပိုမိုကြီးမားသည့် ဝက်ကြီးတစ်ကောင်ဖြင့် ပူဇော်ပသလေသည်။

“ဘိုးဘေးတော် အမ်တာလို။ ဒီမှာ သင့်အတွက် ဝက်။ တို့ချစ်တဲ့ ဘူဂန်ရဲ့ဝိညာဉ်ကို မခေါ်ပါနဲ့။ သင် နေထိုင်ရာကောင်းကင်ဘုံကိုပြန်သွားပြီး တို့ပသတဲ့ ဝက်ရဲ့ဝိညာဉ်နဲ့ကစားပါ” ဟု တရားဟောဆရာက အသံနေအသံထားနှင့် လေးနက်စွာ ရွတ်ဆိုလေသည်။

သို့သော် ယင်းသို့ ဝက်များ၊ ကြက်များဖြင့် ပူဇော်ပသသော်လည်း ဘူဂန်လေးမှာ ကွယ်လွန်သွားရရှာလေသည်။

တစ်နေ့သောမွန်းလွဲ သုံးနာရီခန့်တွင် ဘူဂန်တို့၏တံမှ လူအချို့ စိတန်းထွက်လာသည်။ သူတို့သည် ဘူဂန်၏ဘိုးဘေးများ မြှုပ်နှံရာ တောင်ပေါ်တစ်နေရာသို့ သွားနေကြသည်။ သူတို့ အမွှာသစ်ပင်နားမှ ဖြတ်သွားသောအခါ သစ်ပင်သည် စိတ်ထိခိုက်စွာ တစ်ချက်အော်ငိုမိလေသည်။ အသက်မရှိတော့သော ဘူဂန်၏ကိုယ်ခန္ဓာကို သူမ၏ ဖခင်က စောင်ဖြင့် လွယ်ပိုးသွားလေသည်။ လေသည် သစ်ပင်၏ကြေကွဲသောငိုသံကိုသယ်ဆောင်သွားပြီး သစ်ပင်များပေါ်မှ ဖြတ်သွားစဉ် တောင်စောင်းဒေသတစ်ခုလုံး ကွယ်လွန်သွားသောမိန်းကလေးအတွက်

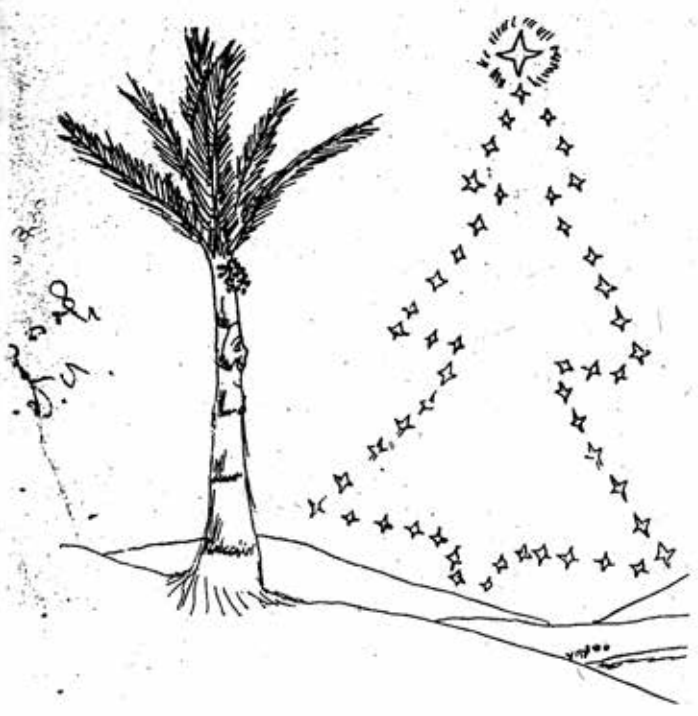
လွမ်းဆွေးကြသလို ထင်မြင်ရလေသည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ယင်းသစ်ပင်သည် မပျော်နိုင်တော့ပေ။ ဘူဂန်ကလေးကို သူ အလွန်လွမ်းလေသည်။ မည်သူမှ သူ့ဆီလာ၍ သီချင်းမဆိုတော့ပါ။ မည်သူမှ သူ့ဆီလာ၍ ပြင်ပကမ္ဘာ၏အံ့ဖွယ် အကြောင်းများကို မပြောပြတော့ပါ။ ဘယ်မိန်းကလေးတစ်ဦးမျှလာ၍ သူ့အကိုင်းကို ဒန်း လုပ်မစီးတော့ပါ။ လေနှင့် ငှက်များ၏ သီဆိုသံနှင့် ပေါင်းစပ်ရန် သူမ၏ချိုသာသောအသံ မပေါ်လာတော့ပါ။ သစ်ပင် အတွက် ရေနှင့်အစာ မည်သူမှ မယူလာတော့၍၊ အကိုင်းအခက်များ ခြောက်သွေ့ပျက်စီးလာသည်။ မကြာခင် ငှက်များလည်း မလာတော့ ပါ။ သူတို့သည် အသိုက်ဆောက်ရန် ပိုမိုတောင့်တင်းသော အကိုင်း အခက်များဆီ သွားကြလေပြီ။

တစ်ညတွင် ငလျင်လှုပ်ရာ တောင်များ တုန်ခါသွားလေ သည်။ မြေနှင့် ကျောက်ဆောင်များ တောင်အောက်သို့ ပြိုကွဲကျသွား လေသည်။ သစ်ပင်ကြီးများ တုန်ခါချောက်ချားကုန်သည်။ အားနည်း ကြေကွဲနေသောသစ်ပင်ကလေးမှာ အမြစ်ထိ လှုပ်ခါသွားပြီးနောက် ပြိုလဲသွားရှာလေသည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် ဘူဂန်၏ဖခင် ပြတင်းပေါက်မှကြည့် လိုက်ရာ အမြစ်ကျွတ်ခါလဲကျနေသော သစ်ပင်ကို တွေ့လေသည်။
“ဪ၊ ဘူဂန်ကလေးရဲ့သစ်ပင်လည်း ကောင်းကင်ဘုံမှာ သူမနဲ့ သွားပေါင်းနေလေပြီ”

ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ဖြစ်လိုသော ကွမ်းပင်ကလေး

တရုတ်အခါက တောင်ထိပ်တစ်ခုတွင် ကွမ်းသီးပင်ကလေး တစ်ပင် ရှိလေသည်။ ကွမ်းသီးများ သီးနေပြီး၊ ကွမ်းသီးများသည် နီရဲကာ၊ ထိပ်တွင် ရွှေရောင်တောက်နေသည်။ သူမသည် ခရစ္စမတ် သစ်ပင် အလွန်ဖြစ်လိုပြီး၊ ခရစ္စမတ်အချိန်တွင် အိမ်တစ်အိမ်ကို အလင်း ရောင်ပေးလိုသည်။

ကံဆိုးသည်မှာ သူမတွင် ကျုံ့လှီးပါးလျားသော အကိုင်း အခက် လေးခုသာ ရှိသည်။ ယင်းတို့တွင် ခရစ္စမတ်ကြယ်ကို မဆို ထားဘိ၊ ခရစ္စမတ်ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကိုပင် ထိန်းသိမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထိုကြောင့် ခရစ္စမတ် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကျော်လာသော် လည်း သူမကို မည်သူမျှ မသုံးသေးပေ။ သူမ၏ အနီနှင့်ရွှေရောင် တောက်နေသောအသီးသည် ဖယောင်းတိုင်အချောင်းတစ်ရာထက် အိမ် ကို ပိုလင်းအောင်လုပ်ပေးနိုင်သည်ကို လူတို့ မသိသေးပေ။

တစ်ခုသော ခရစ္စမတ်ရာသီတွင် သူမသည် ယခင်ကထက် မျှော်လင့်ချက် ပိုရှိလာသည်။ အကြောင်းမှာ သူမအရပ် တစ်ပေ ပို မြင့်လာပြီး၊ အရွက်နှစ်လက် ထပ်ထွက်လာသောကြောင့် သူမတွင် အရွက်ခြောက်လက် ရှိလာလေပြီ။ သို့သော် ရက်များ တဖြေ့ဖြေ့ကုန်

လာပြီး ယခုဆိုလျှင် ဒီဇင်ဘာ ၂၄ရက်ပင် ရှိလေပြီ။ သူမ၏မျှော်လင့်ချက် မှေးမှိန်နေသည်။ သူမကို မည်သူမျှ မသုံးသေးပေ။

ထိုညတွင် ကြယ်များ လင်းလက်နေသောကောင်းကင်သို့ သူမ မော်ကြည့်လိုက်ရာ၊ ကြယ်အချို့သည် အပြာရောင်ကောင်းကင်တွင် ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ကြီးသဏ္ဍာန် စုရုံးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ချစ်စရာကြယ်ကလေးတွေတောင် ခရစ္စမတ်သစ်ပင် ဖြစ်ချင်ကြတယ်။ ဒီမှာ ငါကတော့ တကယ့်သစ်ပင်ဖြစ်ပြီး ခရစ္စမတ်နဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ အသီးလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရပါဘူး” ဟု သူမ ဝမ်းနည်းစွာ ဆိုလေသည်။

ထိုစဉ် ယင်း ခရစ္စမတ်ကြယ်များထိပ်တွင် လင်းထိန်နေသော နတ်သမီးကြယ်ကို တွေ့ရ၍ သူမ အလွန်အားတက်လာလေသည်။ တောင်ထိပ်တွင်ရှိသောသစ်ပင်များ၏ အစဉ်အလာယုံကြည်မှုအရ၊ ခရစ္စမတ်ညတွင် နတ်သမီးကြယ်ကိုတွေ့သူသည် လိုအင်ဆန္ဒမှန်သမျှ ပြည့်ဝလာသည်ဟု ဆိုသောကြောင့် သူမ၏ရင်တွင် ပျော်ရွှင်စရာ မျှော်လင့်ချက်များ ပြည့်လျှမ်းသွားလေသည်။

“ကျွန်မ ခရစ္စမတ်သစ်ပင် ဖြစ်ချင်တယ်။ ကျွန်မခေါင်းမှာ ကြယ်တစ်ပွင့်တင်ပြီး တောက်ပချင်တယ်”

သူမ မျက်စိမှိတ်လိုက်ပြီး၊ လိုအင်ဆန္ဒကို အာရုံစူးစိုက်နေလိုက်သည်။ သို့သော် ဘာမျှ မဖြစ်လာပါ။

“နတ်သမီးကြယ်ရှင့်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ခရစ္စမတ်သစ်ပင် လုပ်ပေးပါ။ တစ်ရာသီလောက်ပဲ ဖြစ်ပါစေ။ လူတို့နှလုံးသား ရွှင်လန်းစေဖို့ လုပ်ပေးနိုင်အောင် ကူညီပါ” ဟု သူမ ဆုတောင်းလေသည်။

နတ်သမီးကြယ်က သူမအား မျက်စိမှိတ်ပြသည်ကို မြင်လိုက်
သလို ရှိသည်။ အံ့ဖွယ်အဖြစ်ကို သူမ စောင့်စားနေမိသည်။ သူမ၏
လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝမည့်အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေလေသည်။ သို့သော်
အချိန်သာ ကုန်လွန်သွားသည်။ ဘာမျှ မဖြစ်လာပါ။

သူမ မျက်ရည်တပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။ ထိုနောက်
ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ငိုရှိုက်ကာ၊ မျက်ရည်မိုး ရွာတော့သည်။ ထိုအခါ
အနီနှင့် ရွှေရောင်သန်းသောအသီးများ ကြွေကျလေသည်။ နောက်ဆုံး
တွင် သူမ ငိုရှိုက်သံရပ်သွားပြီး၊ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

နတ်သမီးကြယ်သည် ကြယ်များလင်းလက်သောကောင်းကင်
မှ ယင်း သင်္ဘင်ဆီ ဆင်းသက်လာသည်။ မြေပေါ်တွင် တောက်ပ
သောအသီးများကို သူမ တွေ့လေသည်။

“ဪ၊ သနားစရာသစ်ပင်ကလေး ရင်ကျိုးရှာလေပြီ။
သူ့လိုအင်ဆန္ဒကို ငါ ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ လိုအပ်နေပါပြီ”

နတ်သမီးကြယ်သည် သစ်ပင်၏ကျုံ့လှီပါးလျားသောအခက်
အလက်တစ်ခုစီကို ကတော့ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်အောင် စုစည်းရက်လုပ်လိုက်
သည်။ ထိုနောက် မြေပေါ်ကျနေသောကွမ်းသီးများကို ကောက်ယူစု
ပုံလိုက်သည်။ သူမသည် သစ်ပင်၏မျက်ရည်ကို ရွှေကြိုးမျှင်များဖြင့်
လုပ်ပြီး ကွမ်းသီးများကို ကတော့ပုံအခက်အလက်တွင် ချည်နှောင်လိုက်
သည်။ ထိပ်ဆုံးရှိအငယ်ဆုံးကတော့ပုံတွင် သူမ၏သရဖူမှ အတောက်ပ
ဆုံးကြယ်ကို ထားလိုက်သည်။ ယင်းကြယ်၏အလင်းရောင်မှာ အလွန်
တောက်ပချစ်စရာကောင်းသောကြောင့် တောင်ထိပ်တစ်ခုလုံး လင်း
ထိန်သွားလေသည်။

သစ်ပင်နိုးလာသောအခါ သူမသည် ဘာကြောင့် ခေါ်

ထူးဆန်းစွာ စိတ်ချမ်းသာနေလေသည်။ သူမသည် ယခင်ကအတိုင်း ကွမ်းသီးပင်တစ်ပင် ဖြစ်ပြီး၊ ပိန်လှီသောအခက်အလက် ခြောက်ခုရှိ ကာ၊ ယင်းတို့သည် ခရစ္စမတ်ကြယ်တစ်လုံးကိုပင် မထိန်းသိမ်းနိုင် သည်ကို သူမ သိလေသည်။ သူမသည် မြေပေါ်သို့ကျသွားသော အနီနှင့် ရွှေရောင်တောက်သည့် သူမ၏အသီးများကို ရှာကြည့်လေ သည်။ သို့သော် ယင်းတို့ကို မတွေ့တော့ပါ။ ထိုနောက် ထူးဆန်းစွာ ကတော့ပုံဖြစ်သွားသော သူမ၏အခက်အလက်များတွင် ယင်းအသီး များ ပျော်ရွှင်စွာတွဲလောင်းခိုနေကြသည်ကို သူမ သတိထားမိလာသည်။ သူမ မော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရွှေရောင်တောက်နေသောကြယ်ကို သူမ၏ထိပ်တွင် တွေ့ရပြီး၊ ယင်းသည် ကောင်းကင်မှကြယ်များနှင့် အပြိုင်အဆိုင်လင်းလက်နေလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူမ၏လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝလာသည်ကို ဝမ်း သာအားရစွာ သိမြင်လာလေသည်။ သူမသည် ခရစ္စမတ်သစ်ပင်တစ် ပင် တကယ်ပင် ဖြစ်လာလေပြီ။

လကမ္ဘာသို့ သွားချင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ကလေး

အမက်တာအမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ကလေးသည် ဂေါက်ကွင်း တစ်ခုကို ကွေ့ကောက်ဖြတ်စီးသွားသော မြစ်တစ်စင်းအနီးတွင် နေလေသည်။ သူမသည် လုပ်သားပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ကလေးဖြစ်ပြီး၊ နေ့စဉ်လိုပင် အလုပ်ကို မနားမနေလုပ်နေရလေသည်။ သို့သော် အလုပ်ကြီးစားသော ဤပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ကလေးတွင် အခြားပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်များတွင်မရှိသော ဘဝ မျှော်မှန်းချက် ရှိလေသည်။ သူမသည် ခရီးထွက်ကာ ကမ္ဘာလောက ကြီးကို တွေ့မြင်လိုသည်။

လုပ်သားပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်များသည် ခရီးများစွာ ထွက်ရသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ မြက်တောထဲရှိ ကွေ့ကောက်သောလမ်းတွင် သွားလာရသည်။ ရှုပ်ထွေးသော သစ်မြစ်များကြား၊ ကျောက်တုန်းများအပေါ်၊ ပေါင်းမြက်ရိုးတံများတွင် သွားလာရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လဲကျနေသော သစ်ပင်များအပေါ် သွားလာရသည်။ ရေမြောင်းများကို ဖြတ်ကျော်ရသည်။ နေအိမ်ကိုစွန့်ခွာ၍ အစားအစာအတွက် ပြင်ပသို့ သွားလာရသည်။

ဤသို့သော သွားလာလှုပ်ရှားမှုများသည် အမက်တာအတွက် အဆန်း မပျက်ပေ။ မြေပြင်ခရီးသည် ဝေးလံစွာ မရောက်ပေ။ တစ်နေ့လျှင် ကိုက်အနည်းငယ်သာ ရောက်လေသည်။ အထူးသဖြင့် မြေ

လျှင်လျှောက်နေရလျှင် ငြီးငွေ့ဖွယ် အလွန်ကောင်းလေသည်။ သူမသည် လေကြောင်းဖြင့် ခရီးသွားလိုသည့်အကြောင်း ရှိလေသည်။

တစ်နေ့တွင် သူမသည် သစ်ရွက်တစ်ရွက်ဖြင့် ခရီးထွက်လေသည်။ စီစဉ်ထားသောခရီး မဟုတ်ပေ။ သစ်ရွက် ကြွေလွင့်သွားစဉ် ယင်းသစ်ရွက်ဖြင့် လိုက်ပါသွားခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ယင်းခရီးသည် မဝေးလှသည်ကို ရက်ပေါင်းအတန်ကြာမှ အမက်တာသိလေသည်။ သို့သော် လေကြောင်းခရီးနှင့်စဉ် ခံစားရသော လေတဖြူးဖြူးနှင့် စိတ်ချမ်းသာစရာအတွေ့အကြုံကို သူမ မမေ့နိုင်ပေ။ ထိုကြောင့် မိုးရွေ့ငှက်တစ်ကောင်ကိုတွေ့သည်နှင့် သူမ၏အတွေ့အကြုံကို ပြောပြလေသည်။

သို့သော် မိုးရွေ့ငှက်သည် သူမ၏စကားကို စိတ်မဝင်စားပေ။
“နင် မိုးကောင်းကင်ကို ရောက်ရဲ့လား” ဟု ငှက်က မောက်မာစွာ မေးလေသည်။

“နင်ကော ရောက်ဖူးလို့လား” ဟု မောက်မာမှုကိုမုန်းတီးသော ပုရွက်ဆိတ်ကလေးက ပြန်မေးလေသည်။

မိုးရွေ့ငှက်သည် မတ်မတ်ရပ်ပြီး ဦးခေါင်းမော့ကာပြောလေသည်။

“ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ တို့ရဲ့ဘိုးဘေးတွေဟာ သိပ်အမြင့်ကြီးပျံလို့၊ ကောင်းကင်နဲ့ ဦးခေါင်းတိုက်မိပြီး ခေါင်းမွေးတွေ လောင်ကျွမ်းကုန်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တို့မိုးရွေ့ငှက်တွေ ထိပ်ပြောင်နေကြတယ်” ဟုပြောပြီး ပြောင်နေသောသူငယ်ထိပ်ကို ဂုဏ်ယူစွာ ပြလေသည်။

“ဒါဟာ သိပ်မထင်ရှားတဲ့ငှက်တွေ၊ သာမန် အဆင့်နိမ့်တဲ့ ပိုးမွှားတွေနဲ့ တို့ရဲ့ကွဲပြားခြားနားတဲ့အမှတ်အသားပဲလေ”

“ငါ့မှာသာ အတောင်တွေ ရှိရင် ကြယ်တွေဆီ ငါ ရောက်မှာပဲ။ ခေါင်းနဲ့ မိုးကောင်းကင် ဆောင့်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ထိပ်လည်း ပြောင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မိုက်မဲတဲ့အလုပ်တွေ ငါမလုပ်ဘူး။”

မိုးစွေငှက် ဒေါသထွက်လာသည်။

“မင်းလို သာမန်မြေပိုးမွှားက လကမ္ဘာကို ရောက်မတဲ့လား၊ မရောက်နိုင်ဘူး။ ငါ လောင်းရဲတယ်။”

မိုးစွေငှက်သည် ဒေါသဖြင့် တောင်ပံခတ်ရင်း အော်ပြောသွားသည်။

“ငါ လောင်းရဲတယ်။ ငါ လောင်းရဲတယ်။”

ပုရွက်ဆိတ်ကလေးလည်း စိတ်တိုလာပြီး၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ပြန်အော်ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ။ မင်းစိမ်ခေါ်တာ ငါလက်ခံတယ်၊ မင်း စောင့်ကြည့်နေ။”

ထိုနေ့မှစ၍ လကမ္ဘာသို့သွားသည့်အကြောင်းကို အမက်တာ မကြာခဏ အိပ်မက် မက်လာသည်။ လသာသာညအခါတွင် သူမသည် ပုရွက်ဆိတ်အိမ်အမိုးပေါ်မှနေ၍၊ ခုံညားဖြူဖွေးသောလမင်းကြီးကို ငေးကြည့်နေမိလေသည်။ သို့သော် မြင့်မားသောအိမ်အမိုးထိပ်ပေါ်မှကြည့်လျှင်ပင် လသည် အလွန်အလွန် ဝေးလံနေသေးသည်။ လပေါ်သွားမည့်အလုပ်သည် သေးမွှားသောအလုပ် မဟုတ်သည်ကိုတော့ အမက်တာ သဘောပေါက်လေသည်။ သို့သော် မိုးစွေငှက်၏ပမာမခန့်ပုံကို ပြန်သတိရသောအခါ ယင်းအလုပ်ကို လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမည်ကို သူမ သဘောပေါက်လာသည်။ ထိုကြောင့် အမက်တာ စဉ်းစားကြံဆနေတော့သည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

တစ်နေ့တွင် သူမသည် ကျီးကန်းထံက အတောင် ငှားရန် ကြိုးစားလေသည်။ ကျီးကန်းသည် ခရီးအသွားအလာများပြီး၊ ကမ္ဘာ အနှံ့ရောက်ဖူးဟန် ရှိလေသည်။ အနက်ရောင်သည် ရည်မှန်သည့် အမှတ်အသားဖြစ်သောကြောင့် ယင်းအရောင်ကို သူ ဆင်မြန်းခြင်းဖြစ် သည်ဟု ကျီးကန်းက ဆိုလေသည်။

“အနက်ရောင်ဟာ လှတယ်” ဟု ပြောပြီး ဖက်ရှင်မယ်က အဖိုးတန်လွှာစောင်ကို ဖြန့်ပြသလို ကျီးကန်းသည် သူ့အတောင်ကို ဖြန့်ကာ ဟန်နှင့် လျှောက်ပြနေလေသည်။

အတောင်မရှိဘဲ ကြာရှည်နေ၍မရသောကြောင့် ကျီးကန်း သည် ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်အား အတောင် မငှားပေ။ နွေရာသီတွင် အပူဒဏ် ကိုရှောင်ရန် မြောက်ဘက်သို့ သူမ သွားသည်။ ဆောင်းရာသီတွင် မြောက်ဘက်မှလာသော အအေးဒဏ်ကိုရှောင်ရန် တောင်ဘက်သို့သွား သည်။ နွေဦးနှင့် ဆောင်းဦးရာသီများတွင် အဆင့်မြင့်မိတ်ဆွေများနှင့် အတူ အခြားဒေသများသို့ ရောက်နေလေသည်။ ခရီးသွားခြင်းသည် ကျီးကန်းများလုပ်နေကျ အလုပ်တစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

အခြားငှက်များထံမှလည်း အတောင်ငှားရန် မလွယ်ပေ။ သူတို့လည်း ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ရှုပ်နေကာ၊ တစ်နေရာတွင် ကြာရှည် မနေနိုင်ပေ။ ကြင်နာတတ်သောပိုးဖလံကတော့ သူ့အတောင်ကို ငှားလို ပါသည်။ သို့သော် ပိုးဖလံ၏အတောင်သည် ခရီးဝေးသွားနိုင်လောက် အောင် မခိုင်မာ၍ အမက်တာ အသုံးမပြုလိုပေ။ ထိုကြောင့် အမက်တာ ၏ရည်မှန်းချက် ပြည့်မြောက်ရန် အလှမ်းဝေးနေသေးသည်။

တစ်နေ့တွင် သူမ ဂေါက်သီးတစ်လုံးကို တွေ့လေသည်။ ယင်းသည် ဂေါက်သီးဟူ၍ သူမ မသိပေ။ ကောင်းကင်မှကျလာသော

လဟူ၍ သူမ ထင်မြင်နေလေသည်။ ထိုကြောင့် ဂေါက်သီးထိပ်ပေါ်
ရောက်အောင် ပျော်ရွှင်စွာတက်သွားလေသည်။

ရုတ်တရက် *ဝီ* သံနှင့်အတူ ခွပ်ခနဲရိုက်သံ ပေါ်လာသည်။
ပုရွက်ဆိတ်သည် ဘောလုံးနှင့်အတူ လေထဲတွင် လွင့်ပါသွားသည်။
မြင့်မားသောသစ်ပင်ထိပ်များပေါ်မှ မြင့်တက်သွားသည်။ ဤသို့ မြင့်
မားစွာမတက်ဘူး၍ အမက်တာ မူးဝေလာပါသည်။ သို့သော် လဟူ
သူမ ထင်သောအရာကို သေချာစွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။

အနည်းငယ် မူးဝေနေသော်လည်း သူမ ကြည်နူးစွာ ဆိုလေ
သည်။

“အဲဒီ မောက်မာတဲ့မိုးစွေငှက် ငါ့ကို မြင်စေချင်လိုက်တာ။

ငါ အခု လကို စီးနေပြီ”

ချက်ချင်းလိုပင် သူနှင့် ဂေါက်သီးလုံး အောက်ဘက်သို့
ဆင်းသက်လာပြီး စိမ်းလန်းသောမြက်ခင်းပေါ် ရောက်သွားသည်။
နူးညံ့သောမြက်များပေါ် လိမ့်သွားပြီးနောက် ကျင်းတစ်ခုထဲ ကျသွား
သည်။ ပုရွက်ဆိတ်ကလေးမှာ ကိုယ်လက် အတော်နာသွားပြီး၊ မိုးစွေ
ငှက်က သူတို့၏တိုးဘေးများ ထိပ်ပြောင်သည့်အကြောင်းပြောပြပုံကို
သူ သတိရလာသည်။ သူမ၏ခေါင်းကိုစမ်းကြည့်ရာ နှုတ်သီးအတံ
ကလေးတစ်ခု ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“လလို၊ ကောင်းကင်လို မြင့်တဲ့နေရာကိုရောက်ရင်၊ ကိုယ်
ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်း ပျက်စီးတတ်တာဖြစ်ရမယ်” ဟု သူမ ဝမ်းနည်း
စွာဆိုလေသည်။

မကြာမီ အသံများကြားရပြီး၊ လက်တစ်ဖက်သည် ဂေါက်သီး
လုံးကလေးကို ကောက်ယူလေသည်။

“တစ်ချက်တည်းနဲ့ ကျင်းဝင်တယ်။ ဂေါက်သီးလုံးကလေးကို နမ်းရမယ်” ဟု လူတစ်ဦးက နောက်ပြောင်သလို မှတ်ချက်ချလေသည်။ ထိုနောက် သူ ပုရွက်ဆိတ်ကလေးကို မြင်သည်။

“ကြည့်စမ်းဟေ့။ ငါ့ဂေါက်သီးမှာ ပုရွက်ဆိတ်မည်းကလေးတစ်ကောင်။ ဒါ ကံကောင်းတဲ့လက္ခဏာပဲ။ အိမ်ကိုယူသွားရမယ်” ဟု မျက်လုံးဝင့်ရင်း နောက်ပြောင်သလိုပြောပြန်သည်။ လူများ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ကံကောင်းသော ယင်းဂေါက်သီးရိုက်သူသည် ပုရွက်ဆိတ်ကလေးကို အိမ်သို့ယူသွားလေသည်။ မိုးရွေ့ငှက်ကို လပေါ်သွားသည့် အကြောင်းပြောလို၍၊ ပုရွက်ဆိတ်ကလေးသည် ဂေါက်သီးလုံးကို သေချာစွာ ဖက်တွယ်ထားလေသည်။ ဂေါက်ရိုက်သမားသည် ဂေါက်သီးလုံးနှင့် ပုရွက်ဆိတ်တို့ကို ကောင်းမွန်သောနေရာတွင် ထားလေသည်။ ပုရွက်ဆိတ်ကိုလည်း ပျားရည်အနည်းငယ် ကျွေးလေသည်။ ဂေါက်သီးလုံးသည် လ မဟုတ်ကြောင်း သိလာသောအခါ ပုရွက်ဆိတ်ကလေး အလွန်စိတ်ပျက်သွားလေသည်။ ဂေါက်ရိုက်သမား၏စာကြည့်ခန်းတွင် အခြား ဂေါက်သီးလုံး အများအပြားလည်း ရှိနေလေသည်။

သို့သော် အမက်တာ ကံမခေလှပေ။ ယင်းဂေါက်ရိုက်သမားသည် သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း အခြားသိပ္ပံပညာရှင်နှင့်အတူ အာကာသသို့သွား၍ အာကာသတွင် တိရစ္ဆာန်များမည်သို့ခံစားကြရမည်ကို လေ့လာကြမည်ဖြစ်သည်။ သူသည် တိရစ္ဆာန်ငယ်အချို့နှင့် သင်္ဘောစာဝါငှက်တစ်စုံကို ယူဆောင်သွားမည် ဖြစ်သည်။

“အာကာသကို ငါနဲ့ မလိုက်ချင်ဘူးလား ပုရွက်ဆိတ်

ကလေး။ လိုက်ချင်သလား” ဟု သိပ္ပံပညာရှင်က မေးလေသည်။

အမက်တာက လိုက်လိုကြောင်း သူ့လက်များကို အားရပါးရ လှုပ်ပြလေသည်။ သူမသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ပတ်ချာလည်ပြေးနေမိလေသည်။

“မြင့်မားတဲ့မျှော်မှန်းချက်တွေ ပြည့်လာပုံဟာ တစ်ခါတလေ အတော့်ကို ထူးဆန်းတာပဲ။ မိုးရွာငှက်ကို ဒီအကြောင်း ပြောရဦးမယ်။ မထေမဲ့မြင်လုပ်တဲ့ အဲဒီငှက်ကို ပြောရဦးမယ်” ဟု မိမိအဖြစ်ကို မယုံနိုင်သလို ကျေနပ်စွာပြောလေသည်။

သူတို့သည် အာကာသယာဉ်ဖြင့် အမြင့်သို့ တက်လာသည်။ သူတို့၏အာကာသယာဉ်သည် အရှိန်တိုးမြှင့်ရင်း မြင့်သထက်မြင့်လာသည်။ လကမ္ဘာကိုပင် ကျော်ဖြတ်လာသည်။ ယင်းတို့ကို သူမ၏ ရှေ့တွင် မြင်တွေ့လာရသည်။ ကမ္ဘာမြေတွင်ရှိနေတုန်းကလို မော်မကြည့်ရ၍ သူမသည် ထူးဆန်းစွာ ခံစားနေရသည်။

ယင်းတို့သည် အလွန်လှပလေသည်။ ကြယ်များသည် သက်ရှိများပမာ အရောင်တလက်လက်လင်းချည်မှိတ်ချည်ဖြင့် အရောင်မျိုးစုံကို လွှင့်ထုတ်နေသည်။ နဂါးငွေ့တန်းသည် ငွေကြယ်ပွင့်များဖြင့် ဖန်တီးထားသော လည်ဆွဲကြီးတစ်ခုနှင့်တူလေသည်။ ယင်းတို့သည် အာကာသတွင်ဖြန့်ကျက်နေကြသည်မှာ ပိုးဇာဖဲပြားတွင် သန်းပေါင်းစွာသော စိန်လုံးများ စီခြယ်ထားသလိုပင်။

နေမင်းကြီးမှအလင်းရောင်ရသော လသည် ဝါတာတာ အရောင်ရှိပြီး ရှက်သွေးဖြာနေသလိုပင်။

“အံ့ဩဖို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ဒါနဲ့နှိုင်းယှဉ်စရာ ကမ္ဘာမှာ မရှိဘူး” အမက်တာက ရွတ်မိလေသည်။

သူမ ကမ္ဘာသို့ ငုံ့ကြည့်လေသည်။ ယင်းကို ဟို အဝေးတွင် အညိုဝါးဝါးကလေးသာ မြင်ရသည်။ ယင်းသို့ကြည့်ရာတွင် မိုးရွေ့ငှက်ကို ယင်းအညိုဝါးဝါးတွင် အရေးမပါသော အစက်ကလေးတစ်စက်အနေသာ မြင်ရလေသည်။

သူမသည် အလွန်မြင့်သောနေရာသို့ရောက်၍ ပျော်ရွှင်သော ကြောင့်လား၊ သို့မဟုတ် မြင်ကွင်းများကို ခြုံငုံမြင်ရသောကြောင့်လား မသိပါ။ မိုးရွေ့ငှက်အပေါ် သူမ မကျေနပ်သည့်စိတ်သည် ရုတ်တရက်ပင် ပျောက်ပြယ်သွားလေသည်။ သူမ အမြင့်မားဆုံးအရပ်သို့ရောက်အောင် လှုံ့ဆော်သူမှာ စင်စစ် မိုးရွေ့ငှက်ပင် ဖြစ်သည်ကို ပုရွက်ဆိတ်ကလေး သဘောပေါက်လာသည်။ သူ၏စိန်ခေါ်မှုကြောင့်သာ သူမ ဤသို့ပျံသန်းနိုင်လာသည် မဟုတ်ပါလား။

အမက်တာသည် မာန်မာနကင်းသောစိတ်သစ်ဖြင့် (မိုင်ပေါင်းများစွာ ဖြတ်သန်းကာ) အနမ်းပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို မိုးရွေ့ငှက်ဆီ ပို့လွှတ်လိုက်လေသည်။

“မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီလှပတဲ့မြင်ကွင်းတွေခံစားရအောင် မင်း ငါ့နဲ့အတူ ရှိစေချင်လိုက်တာ”

2/2

အပယ်ခံခေါင်းလောင်းကလေး

ဝေးလံသော အပူပိုင်းဒေသမြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းကို တည်ဆောက်ကြလေသည်။ လူတို့သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးကို လှပပြီး ကြာရှည်ခိုင်ခံ့စေလိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် အတော်ဆုံးလက်သမားများကိုကြိုးစားရှာဖွေပြီး ပြည်တွင်းရှိ အကောင်းဆုံးပစ္စည်းကိရိယာများဖြင့် တည်ဆောက်စေလေသည်။

ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသောအခါ ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားအတွက် ဖိတ်စာများ ပို့ကြလေသည်။ ထိုအခါမှသာ မြင့်မားသောမျှော်စင်ခေါင်းလောင်းအတွက် ခေါင်းလောင်းများ မမှာရသေးသည်ကိုသိကြ၍ လူတိုင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေသည်။ ဤမျှကြီးမားသော မျှော်စင်ခေါင်းလောင်းအတွက် တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး အသံမတူသော ခေါင်းလောင်း အနည်းဆုံး တစ်ဆယ့်ငါးလုံး လိုအပ်လေသည်။ ခေါင်းလောင်းများမပါဘဲ ကျောင်းဖွင့်ပွဲလုပ်ရမည်ကို လူတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြလေသည်။ သို့သော် ငွေပန်းထိမ်ဆရာကိုခေါ်ပြီး၊ ဖွင့်ပွဲအခါ ခေါင်းလောင်းများကို အမြန်ဆုံးလုပ်ပေးရန် ခိုင်းစေပြီးမှသာ လူအများ စိတ်သက်သာရာ ရကြလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခေါင်းလောင်းများ အဆင်သင့်ဖြစ်လာလေသည်။ အလုပ်သမားများက ကြီးမားသောကရိန်းစက်များဖြင့် မျှော်စင်တွင် ခေါင်းလောင်းများတပ်ဆင်သည်ကို လူအများ ဝိုင်းကြည့်ကြလေ

သည်။ သို့သော် ခေါင်းလောင်းများကို ကရိန်းတွင် ချိတ်ဆွဲသောအခါ ခေါင်းလောင်းတစ်လုံး ပိုနေသည်ကို တွေ့ကြလေသည်။

ပိုနေသောခေါင်းလောင်းမှာ ငွေခေါင်းလောင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းကို ကြယ်များဖြင့် လှပစွာထုထွင်းထားသည်။

အလုပ်သမားတစ်ယောက်သည် ပိုနေသောခေါင်းလောင်းကို ဖြုတ်ထုတ်ရင်း ညည်းတွားလေသည်။

“ခပ်ကြောင်ကြောင်ပန်းထိမ်ဆရာ။ အလုပ်လုပ်တာ အိပ်ငိုက် နေပါလိမ့်မယ်”

အလုပ်သမားသည် ခိုင်ခံ့ပုံမရသော ယင်းခေါင်းလောင်းကို ကိုင်လိုက်သောအခါ၊ ယင်းသည် လှုပ်ရှားလိုက်၍ အသံမြည်လာလေ သည်။ တင် ကလင်လင်၊ တင် ကလင်လင်။

“ကျွန်တော့်ကို မယူသွားပါနဲ့။ တခြားခေါင်းလောင်းတွေနဲ့ အတူ ကျွန်လေ နေချင်တယ်။ ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမျှော်စင် မှာနေပြီး၊ လူတွေကို သီဆိုပြချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သီချင်းနဲ့ လူ တွေကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်” ဟု ခေါင်းလောင်းကလေးက တောင်းပန်လေသည်။

သို့သော် စိတ်တိုနေသောအလုပ်သမားသည် သူ့စကားကို နားမထောင်ပေ။ စင်စစ် တောင်းပန်သံကိုလည်း မကြားပေ။ သူ သည် ခေါင်းလောင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး အဖော်အလုပ်သမား တစ်ဦးထံ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့၊ ဒီခေါင်းလောင်းကလေးကို ကြည့်စမ်း။ ခရစ္စမတ် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ထုထွင်းထားတယ်”

ခေါင်းလောင်းကလေးက မကျေမနပ်နှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ခရစ္စမတ်ခေါင်းလောင်း ဖြစ်ပေမယ့်၊ တစ်ရာသီပဲ အသုံးဝင်တာ မဖြစ်စေချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် လူတွေကို တစ်နှစ်လုံး စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ခြားခေါင်းလောင်းတွေနဲ့အတူ မျှော်စင်မှာနေချင်တာ။ ဒါမှသာ လူတွေ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေ့စဉ် သီဆိုနိုင်မှာ”

ကရိန်းကြီးဖြင့် အခြားခေါင်းလောင်းများကို မြင့်မားသော မျှော်စင်တွင်တပ်ဆင်နေသည်ကိုတွေ့ရ၍ ခေါင်းလောင်းကလေး အလွန် စိတ်ထိခိုက်သွားလေသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ကရိန်းဆီသို့ သူ့အားစိုက်ခွန်လိုက်သည်။ သို့သော် မအောင်မြင်ဘဲ အောက်ရှိ သံမံတလင်းပေါ် ဦးစိုက်ကျသွားလေသည်။ ခေါင်းလောင်းကလေး သနားစရာ။ သူ၏နှုတ်ခမ်းသည် ကြီးမားစွာအက်ကွဲသွားလေသည်။ အလုပ်သမားတစ်ယောက်က သူ့ကို ကိုင်လှုပ်ကြည့်သောအခါ အက်ကွဲသံသာ ပေါ်လာသည်။ တွမ်၊ ကလန်လန်။ ထိုအခါ အလုပ်သမားက လှောင်သလို ရယ်လေသည်။

“ဟေ့၊ အဲဒီခေါင်းလောင်းကို ဟိုအမှိုက်ပုံးထဲသာ ပစ်လိုက်ကွာ။ သွားကြရအောင်။ သုံးလို့ မရတော့ပါဘူး၊ ဘယ်သူမှ သူ့ကို လိုချင်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပထမအလုပ်သမားက ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ခေါင်းလောင်းကလေးမှာ အသည်းကွဲသလို ခံစားရလေသည်။ သူ အခြားခေါင်းလောင်းများနှင့်အတူ မသီဆိုနိုင်တော့ပေ။ မျှော်စင်ပေါ်လည်း မရောက်နိုင်တော့ဘဲ လူအများကြားအောင် ပျော်ရွှင်စွာလည်း မသီဆိုရတော့ပေ။ ယခုဆိုလျှင် သူသည် ခရစ္စမတ်ခေါင်းလောင်းအနေဖြင့် ခရစ္စမတ်ချိန်ခါတွင်ပင် မမြည်၊ မသီဆိုနိုင်တော့ပေ။

ခရစ္စမတ်ပြီးရင်လည်း၊ သူ့ကို မည်သူမှ စက္ကူဖြင့်ထုပ်၍ သိမ်းဆည်း
တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ယခု သူသည် နံစော်သောအမှိုက်ထဲ ရောက်
နေလေပြီ။ သူ နာကျည်းစွာ ငိုနေမိလေသည်။ သူ ကြေကွဲစွာလူးလိုမ့်
သောအခါ ညှိုးငယ်သောအသံ ပေါ်လာသည်။

“တွမ်၊ ကလန်လန်”

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ အလစ်သုတ်သမားနှစ်ဦး
သည် စိတ်ဆင်းရဲနေသောခေါင်းလောင်းကလေးကို တွေ့လေသည်။

“ဟေ့၊ ဒီဟာကလေးရောင်းလိုက်ရင် လေးငါးပီဆိုတော့ ရမယ်ကွ” ဟု
တစ်ဦးက ခေါင်းလောင်းကလေးကို အကဲခတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ခေါင်းလောင်းကလေး ခေါင်းထောင်လာသည်။ နောက်ဆုံး
တွင် တစ်ယောက်ယောက်တော့ သူ့ကို လိုချင်လာပြီ ဟု ခေါင်းလောင်း
ကလေး တွေးလေသည်။ သို့သော် အလစ်သုတ်သမားများသည်
ခေါင်းလောင်းအက်ကွဲနေသည်ကို တွေ့သွားပြီး၊ ယင်း၏သနားစရာ
အသံကိုကြားရသောအခါ ခေါင်းလောင်းကို အမှိုက်ပုံထဲသို့ စိတ်တိုစွာ
ပြန်ပစ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ မြို့တော်ဆင်းရဲသာ၊ရပ်ကွက်တွင် အသက် တစ်
ဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိ မိဘမဲ့ကလေး ‘မာရီယို’သည် သူမ၏ရေခဲမုန့်လှည်းက
လေးကို ပင်ပန်းစွာတွန်းသွားနေလေသည်။ ခရစ္စမတ်ရာသီဖြစ်၍ စတိုး
ဆိုင်များ၊ လမ်းများတွင် လူများ ပြည့်နေလေသည်။ ရေခဲမုန့်ဆိုင်များ
သည် အရောင်းပိုသွက်စေရန် အသက်တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိ မာရီယိုကိုပင်
ရောင်းစေလေသည်။

သို့သော် ခရစ္စမတ်ရာသီ ဖြစ်သော်လည်း၊ မာရီယို အလွန်
အရောင်းထိုင်းနေသည်။ ရာသီဥတုအေးသောကြောင့် မဟုတ်ပေ။

မာရီယိုတို့နိုင်ငံသည် တစ်နှစ်လုံး နေရောင် ရလေသည်။ မာရီယို တွင် ခေါင်းလောင်းမရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော သီတင်း ပတ်က မာရီယို၏ခေါင်းလောင်း အခိုးခံရသည်။ ငွေမလုံလောက်သေး ၍ ချက်ချင်း သူ မဝယ်နိုင်သေးပေ။ ထိုကြောင့် ဤရက်များအတွင်း သူ ရေခဲမုန့် အော်ရောင်းနေရသည်။

“ငါ့ခေါင်းလောင်းပြန်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ” ဟု သူ တမ်း တမိသည်။ ထိုနောက် ကောင်းကင်သို့ မော်ကြည့်ကာ သူ ဆုတောင်း လိုက်သည်။

“တပည့်တော်ရဲ့ခေါင်းလောင်းပြန်ရအောင် ကူညီမ၊စတော် မူပါ”

ထိုစဉ်မှာပင် ခေါင်းလောင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး၊ ဗျောက် အိုးသံများ လေထဲတွင် ဆူညံသွားသည်။ သူ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက် သည်။

“လူတွေပြောနေတဲ့ ကျောင်းသစ်ဖွင့်ပွဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ကျောင်းသစ်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် ခတ်လောလော ထွက်လာသည်။

ဘုရားကျောင်း၏မျက်နှာစာသည် မီးလုံးတစ်သိန်းအလင်း ရောင်ဖြင့် ထိန်ထိန်တောက်နေသည်။ အလွန်များပြားသောလူအုပ်ကြီး ကို တွေ့ရသည်။ တံခါးပေါက်ကြီးမှ လူများ စီတန်းထွက်လာသည်။ သေချာစွာမြင်ရအောင် မာရီယို ရှေ့တိုးသည်။ လူများ ပြည့်ကြပ်နေ၍ ကောင်းစွာမြင်နိုင်ရန် သူ့လှည်းကလေးပေါ် သူ တက်သည်။ ရုတ် တရက်ပင် လှည်းကလေး ကြမ်းတမ်းစွာအတွန်းခံရပြီး၊ လှည်းကလေး နှင့် သူသည် အမှိုက်ပုံရှိသည့် ခြံစည်းရိုးအုတ်တံတိုင်းဆီ အချိန်ဖြင့်

လိမ့်ဆင်းသွားလေသည်။

“တွမ်ကလန်လန်၊ တွမ်ကလန်လန်”

မှောက်ကျသွားသောအမှိုက်ပုံမှ တစ်စုံတစ်ခုထွက်ကျလာပြီး၊ သူ့ဆီ လိမ့်လာသည်။ ခေါင်းလောင်းကလေး ဖြစ်နေသည်။ ယင်းသည် ပေကျဲညစ်ပတ်နေပြီး၊ ထုထွင်းထားသောကြယ်များ ပျက်စီးကာ အရုပ်ဆိုးစွာ ကွဲအက်နေသည်။ သို့သော် မာရီယိုအတွက်တော့ ယင်းသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှဆုံးအရာပင် ဖြစ်နေလေသည်။ ပျော်လွန်း၍ သူ့ရင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လေသည်။ သူ ခေါင်းလောင်းတစ်လုံး ရလေပြီ။

ဤသို့ဖြင့် ခေါင်းလောင်းကလေးသည် မိဘမဲ့လူငယ်ကလေးနှင့်အတူ မြို့ထဲတွင်လှည့်ကာ ကလေးများကို ပျော်ရွှင်စွာဖိတ်ခေါ်နေလေသည်။

“တွမ် ကလန်လန်၊ မင်းတို့အတွက် ရေခဲမုန့်နဲ့ မာရီယိုလာပြီ၊ တွမ် ကလန်လန်”

ပျော်ရွှင်စိတ်အားထက်သန်သောမျက်နှာရှိသော မာရီယိုနှင့် ခေါင်းလောင်းတို့ကို ကြိုဆိုရန် ကလေးငယ်များ ပြေးလာသောအခါ ခေါင်းလောင်းကလေးသည် ရင်ပွင့်မတံတ်ပျော်ရွှင်သောစိတ်ဖြင့် ပိုမိုကျယ်သောင်စွာ သီဆိုလေသည်။

“သိပ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာပဲ။ အခုဆို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမျှော်စင်က သီဆိုတာထက်တောင် ကောင်းသေးတယ်။ လူတွေကြားမှာ ငါ ရောက်နေပြီ။ ပျော်ရွှင်တဲ့သူတို့မျက်နှာကို အနီးကပ်မြင်ရတယ်။ တွမ်ကလန်လန်။ အားလုံးအတွက် ပျော်ရွှင်စရာခရစ္စမတ် ဖြစ်ပါစေ”

ကောင်းကင်ဘုံသို့ 'မီး'ရောက်သွားခြင်း

ဂြိုဟ်သားများသည် မီးရရှိ၍ အလွန်ဝမ်းသာနေကြလေသည်။

“အခုဆို အသားတွေကို ချက်စားနိုင်ပြီ။ အသားတွေဟာ ပိုအရသာရှိလာတယ်” ဟု သူတို့ပြောနေကြလေသည်။ ယင်းစကားကို မီးနားတွင်ဝိုင်းအုံနေသော ဂြိုဟ်သားအားလုံး ကြီးငယ်မဟူ သဘောတူ လက်ခံကြလေသည်။ မီးကို သူတို့ အမျိုးမျိုးချီးကျူးနေသည်။ မီး၏စွမ်းအားကိုလည်း အံ့ဩနေကြသည်။ မီးတောက်မီးလျှံ တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာသည်။ မီးသည် သူ့ကို ဂြိုဟ်သားများ ချီးကျူးနေ၍ သူ့အစွမ်းကို ပိုပြချင်လာလေသည်။

ရုတ်တရက်ပင် ကျယ်လောင်သောအသံနှင့် အတူ 'ဘူဂ်' ဆိုသူ၏ နိမ့်နေသောအိမ်အမိုး မီးစွဲလောင်လေသည်။ မကြာမီ အိမ်ခေါင်မိုးထိ မီးကူးစက်သွားသည်။ ဘူဂ်၏အိမ်အမိုးအားလုံး ပြာဖြစ်သွားသောအခါ၊ မီးသည် ခုန်ကာ အခြားဂြိုဟ်သား၏အိမ်အမိုးကို စွဲလောင်ပြန်သည်။ မကြာမီ ခေါင်အထိ မီးလောင်သွားပြီး အရှိန်ကောင်းလာကာ၊ တစ်အိမ်လုံး စွဲလောင်သွားလေသည်။

ဂြိုဟ်သူဂြိုဟ်သားအားလုံး ထိတ်လန့်ကုန်လေသည်။ ပထမတွင် သူတို့ မီးကို လက်ဖြင့်ငြိမ်းသတ်ကြရာ မီးလောင်ဒဏ်ရာရကုန်သည်။ ထိုနောက် မီးကို တုတ်များ၊ ဝါးချောင်းများဖြင့် ရိုက်ကြရာ၊ မီးကို အားဖြည့်ပေးသလို ဖြစ်နေလေသည်။ မကြာမီ ကြောက်လန့်ပြီး

အကူအညီတောင်းသံများ ယင်းဂြိုဟ်တွင် ဆူညံသွားလေသည်။
ကြောက်တတ်၊ အားငယ်တတ်သော ဂြိုဟ်သူဂြိုဟ်သားများ လုံခြုံရာသို့
ထွက်ပြေးကြသည်။ သတ္တိကောင်းသောဂြိုဟ်သားများက ကြောက်စရာ
ရန်သူမီးကို ဆက်လက်ငြိမ်းသတ်ကြသည်။

အောက်ဘက်ရှိ ကမ္ဘာပေါ်မှလူများသည် နီရဲနေသောကောင်း
ကင်ကိုကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်လာကြသည်။ သို့သော် ကောင်းကင်ဘုံမှ
ပြန်ရောက်ခါစ 'ကာဘီဂတ်'နှင့် 'ဘာလီတော့'တို့သည် လူများ
အကြောက်ပြေအောင် ပြောလေသည်။

"ဂြိုဟ်သားတွေ ချက်ပြုတ်နေကြတာပါ။ ဂြိုဟ်သားတွေ
ထုံးစံအတိုင်း ခမ်းခမ်းနားနားလုပ်နေတာ ဖြစ်မယ်" ဟု ကာဘီဂတ်က
ဆိုလေသည်။

"ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကင်ဘုံကပြန်ရောက်တာ မကြာသေး
ဘူး။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ဆန်ပေးလို့၊ သူတို့ကို မီးပေးခဲ့တယ်
လေ" ဟု ဘာလီတော့က ဖြည့်စွက်ပြောလေသည်။

သို့သော် မီးအပူဒဏ်ကို ကမ္ဘာမြေကပင် မခံနိုင်အောင်ဆိုး
ဝါးလာသည်။ ကာဘီဂတ်နှင့် ဘာလီတော့တို့ ကောင်းကင်ကို မော်
ကြည့်လိုက်သောအခါ ကောင်းကင်တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း မီးလောင်နေသလို
တွေ့ရလေသည်။ အကူအညီတောင်းသံများကြားရသောအခါ တစ်စုံ
တရာတော့မှားယွင်းလေပြီဟု သူတို့ သဘောပေါက်လေသည်။ ရေ
နှင့် စောင်များယူပြီး သူတို့ ကောင်းကင်ဘုံသို့ ပြေးကြလေသည်။

ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်သည်နှင့် သူတို့ ချက်ချင်း အလုပ်
စလုပ်သည်။ မီးကို ရေနှင့် ပက်ကြသည်။ ရေဆွတ်ထားသောစောင်များ
ဖြင့် ရိုက်ခတ်ငြိမ်းသတ်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မီးများ ငြိမ်းသွားလေသည်။ မည်းမှောင်နေ
လာကောင်းကင်တွင် အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော မီးကမ္ဘာ
သားများကိုသာ မြင်ရတော့သည်။ အချို့ဂြိုဟ်သားတို့သည် မီးကို
ကမ္ဘာသားများထံသို့ ပြန်ပေးလိုသည်။ သို့သော် သူတို့အများစုကမူ
မီးကို လိုချင်နေဆဲပင်။

ကာဘီဂတ်နှင့် ဘာလီတော့တို့သည် ဂြိုဟ်သားများကို မီး
ငြိမ်းသတ်နည်း သင်ပေးကြသည်။ သူတို့သည် မြေ၊ သံစသည်တို့
ဖြင့် မီးဖိုပြုလုပ်ပုံ၊ အရွယ်တော်ကျောက်တုံး သုံးတုံးဖြင့် အိုးတင်ရန်
ဖိုခနောက်ပြုလုပ်ပုံလည်း သင်ပေးသည်။ မီးဖိုအပေါ်ပိုင်းတွင် မီးခိုး
ထွက်ရန် မီးခိုးခေါင်းတိုင်လည်း လုပ်ပြလေသည်။ ချက်ပြုတ်ချိန်တွင်
အိမ်အတွင်း၌ လေကောင်းလေသန့်ရစေရန်ဟု ရှင်းပြလေသည်။

ဂြိုဟ်သားများသည် ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးကို အလွန်ကျေးဇူးတင်
ကြသည်။ သူတို့ပြန်ခါနီးတွင် ဂြိုဟ်သားများက သူတို့ကို သစ်ပင်
မျိုးစေ့များ ပေးလေသည်။

ကာဘီဂတ်နှင့် ဘာလီတော့တို့သည် အသက်ရှည်စွာ နေ
ထိုင်ကြရပြီး၊ သူတို့အကူအညီလိုလျှင် ဂြိုဟ်သားများက အစဉ်ပင်
ကူညီလေသည်။

အပျိုစင်ကြယ်ပွင့်ကလေး

မိုးကောင်းကင်တွင် တိမ်ကင်းစင်ကြည်လင်၍ ကြယ်များလင်းလက်သောညတွင် ကြယ်သုံးလုံးသည် နီးကပ်စွာ စုစည်းနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ ယင်းတို့နှင့် မနီးမဝေးတွင် ပိုမို ကြီးမားတောက်ပသောကြယ်တစ်လုံးကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ အိပုဂ္ဂိုလူမျိုးတို့က ယင်း ကြယ်လေးလုံးသည် ညီအစ်မများ ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။ အတောက်ပဆုံးဖြစ်သော စတုတ္ထကြယ်သည် အပျိုစင်ကြယ်ဖြစ်ပြီး၊ ရှေးလွန်လေပြီးသောတစ်ချိန်က သူမသည် အိပုဂ္ဂိုနိုင်ငံတွင် နေထိုင်ခဲ့ကာ၊ သူတို့လူမျိုးတစ်ဦးနှင့်ပင် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။

တရုတ်အခါက ချမ်းသာသူတစ်ဦးရှိပြီး၊ သူ့တွင် စပါးစိုက်ခင်းတစ်ခုလည်း ရှိလေသည်။ စပါးပင်များ ပေါက်လာသောအခါ ညတိုင်းပင် စပါးခင်းထဲ ရေဝင်မဝင် သူ သွားအကဲခတ်လေသည်။ သူသည် စိုက်ခင်းအတွက် အနီးအနားရှိစမ်းချောင်းမှရေကို သွယ်ယူထားလေသည်။

တစ်ညတွင် မိန်းကလေးများ ရယ်သံကို သူ ကြားရလေသည်။ အသံများသည် စမ်းချောင်းဘေးရှိ ရေကန်မှ ထွက်ပေါ်လာပုံရလေသည်။ သူ နားကြားလွှဲသလားဟု ထင်မိသေးသည်။ သို့သော် တခစ်ခစ်ရယ်သံများ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုကြောင့် သူ

ခြေဖျားထောက်ကာ စမ်းချောင်းနားသို့ ချဉ်းကပ်လေသည်။ ထိုအခါ လှပသောမိန်းမပျိုလေးဦးကို သူ တွေ့ရလေသည်။ သူတို့သည် ပျော်ရွှင်စွာ ရေချိုးနေကာ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရေပက်ရင်း ကျေနပ်စွာရယ်နေကြလေသည်။ အတန်ကြာလာ၍ ရေချိုးဝသောအခါ၊ မိန်းကလေးများသည် ရေဝပ်ခြံတွင် ဝှက်ထားသောအင်္ကျီများကို အတောင်လိုလုပ်ကာ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သွားကြလေသည်။ အံ့ဩနေသော ထိုလူသည် ရေချိုးသောမိန်းကလေးတို့မှာ ကြယ်ပွင့်များဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်သွားလေသည်။

နောက်နေ့ညတွင် ထိုလူသည် သူ့လယ်သို့ ရောက်နေပြန်သည်။ မနေ့ညကလို တွေ့ကြုံရပြန်သည်။ မိန်းကလေးလေးဦး ရေချိုးနေကြပြီး၊ သူတို့ရယ်သံများမှာ တိတ်ဆိတ်သောညလေတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

ထိုလူသည် မြင်ကွင်းကို သေချာစွာ ကြည့်နေလေသည်။ သူတို့လေးဦးလုံး လှကြသော်လည်း၊ တစ်ဦးမှာ အခြားလူများထက် ထူးခြားစွာလှနေလေသည်။ သူမသည် တစ်ဦးတည်း အေးဆေးစွာ ရေချိုးနေပြီး၊ ကျန်သုံးဦးမှာ ပျော်ရွှင်စွာဆော့ကစားနေကြသည်။ သူမ၏မျက်လုံးသည် အလွန်ဆွဲဆောင်မှုရှိပြီး၊ အသားအရေမှာ အဖြူဆုံး၊ အချောမောဆုံးပင် ဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေးများ ရေချိုးပြီး၍ပျံတက်သွားသောအခါ သူ စိတ်ထိခိုက်ကာ ကျန်ရစ်နေလေသည်။ သူသည် အချောဆုံးအလှဆုံးကလေးကို ချစ်မိနေလေပြီ။ သူမကို နောက်ထပ် တွေ့ရပါ့မလားဟူသည်ကိုလည်း သူ မသိနိုင်တော့ပေ။

ဇာတိယညတွင် သွားချင်စိတ် ပေါက်လာပြီး၊ ရေကန်သို့

သူ သွားပြန်သည်။ ရေစပ်ရှိ ချုံပုတ်များကြားတွင် သူ ပုန်းနေလိုက်သည်။ မကြာမီ ရေကန်သို့ မိန်းကလေးများ စကားပြောရင်း လာနေသံကို ကြားရလေသည်။ သူတို့သည် အဝတ်များချွတ်ကာ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ကြည်လင်သောရေထဲ ဆင်းသွားကြသည်။ သူ ချစ်နေသော မိန်းကလေးသည် သူမ၏အင်္ကျီကို သူပုန်းနေသော ချုံပုတ်အနီးတွင် လာထားသဖြင့် သူ အလွန်ဝမ်းသာသွားလေသည်။ မိန်းကလေးများ ပျော်ရွှင်စွာ ရေကစားနေကြစဉ်၊ သူချစ်နေသောမိန်းကလေး၏အင်္ကျီကို ယူလိုက်ပြီး သူ့ဝါးပုလွေထဲတွင် ဝှက်ထားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူ ခါးကြားထဲ လျင်မြန်စွာထိုးထားလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူ အခြားတစ်နေရာတွင် ပုန်းနေလိုက်သည်။

ပြန်ချိန်တန်သောအခါ မိန်းကလေးများ အဝတ်ပြန်ဝတ်ကြသည်။ သို့သော် တစ်ဦးမှာ သူမ၏အဝတ်ကို ပြန်မတွေ့တော့ပေ။ သူမ အမောတကော ကြိုးစားရှာသော်လည်း မတွေ့တော့ပေ။ နောက်ဆုံးတွင် ကျန်ညီအစ်မများက မိုးလင်းခါနီး၍ သူတို့ ပြန်ရတော့မည်။ သူမကို မစောင့်နိုင်တော့ကြောင်း ပြောကြလေသည်။ မိန်းကလေးသည် ကောင်းကင်သို့ပျံတက်ရန် အတောင်မရှိတော့သဖြင့် ငိုရင်း ကျန်ရစ်ရှာလေသည်။

ထိုလူ ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာသည်။ သူမ အဘယ်ကြောင့် စိတ်ထိခိုက်နေသနည်းဟု သူ ကြင်နာစွာမေးလေသည်။ မိန်းကလေးက သူမ၏အဝတ် ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ယင်းကို အတောင်လုပ်၍ ကောင်းကင်သို့ပြန်သည့်အကြောင်းကို မပြောမိအောင် သတိထားလေသည်။

“မင်း ငါ့ကို လက်ထပ်ရင်၊ ငါ တစ်ထည်ရှာပေးမယ်” ဟု

သူက ဆိုလေသည်။ စိတ်ထိခိုက်နေသောမိန်းကလေးသည် ယင်း အဝတ်မှာ အလွန်ထူးခြားသည်ကိုမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကာ၊ သူ့ခေါ်ရာနောက်သာ လိုက်သွားလေသည်။

အိမ်ထောင်သက် နှစ်အတန်ကြာလာသောအခါ သူတို့တွင် သားတစ်ယောက် မွေးဖွားလာသည်။ ကလေးငယ် ပြေးလွှားဆော့ကစားတတ်သောအခါ ထိုလူက သူ့ဇနီးကို သတိပေးလေသည်။

“တို့ ကလေး အိမ်မှာ သူ့ကြိုက်တဲ့အရာနဲ့ ကစားပါစေ။ ဒါပေမယ့် ငါ့ဝါးပုလွေနဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ မကစားစေနဲ့။”

သူ့ဇနီးက ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်သည်။ ကလေးနှင့် ဝေးအောင် သိမ်းထားလိုက်သည်။

သို့သော် တစ်နေ့တွင် ဖခင် လယ်ထဲရောက်နေစဉ် ကလေးသည် ပုလွေကို တွေ့သွားလေသည်။ သူ ပုလွေကို မှုတ်ကြည့်ရာ ဘာသံမှ မထွက်လာပေ။ အသံထွက်အောင် သူ ကြိုးစားမှုတ်သည်။ သို့သော် အသံမထွက်သည်မှာ ပုလွေအတွင်း တစ်စုံတရာရှိနေပုံရလေသည်။ အပေါက်တွင်းသို့ သူ ကြည့်ပြီးနောက်၊ အတွင်းမှ နူးညံ့သော အဝတ်ကို တဖြည်းဖြည်း ဆွဲထုတ်လေသည်။

“မေမေ၊ ပုလွေထဲရောက်နေတဲ့ ဒီပစ္စည်းကိုကြည့်ပါဦး။ ဒါကြောင့် ပုလွေဟာ အသံမထွက်တာ” ဟုပြောပြီး အဝတ်တစ်ခုလုံးကို သူ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ယင်းအဝတ်မှာ သူ့မိခင်၏ ပျောက်ဆုံးနေသောအဝတ် ဖြစ်နေသည်။

သူမ၏အဝတ်ပြန်ရသောအခါ မိန်းကလေးသည် ကောင်းကင်ရှိ သူမ၏မူရင်းအိမ်သို့ ပြန်ရတော့မည်ကို သဘောပေါက်လာသည်။ သားကလေးကို ကြေကွဲစွာကြည့်ကာ နမ်းပြီးနောက် ကောင်းကင်သို့

ပျံ့တက်သွားလေသည်။

သူ၏ဇနီးသည် သူတို့ကိုစွန့်ခွာပြီး၊ ကောင်းကင်အိမ်သို့ ပြန်
သွားသည်ကို သိရသောအခါ ထိုလူ အလွန်ကြေကွဲသွားလေသည်။
သို့သော် တိမ်ကင်းစင်ကြည်လင်သောညများ၌ သူ့ဇနီးကို ကောင်းကင်
တွင် အခြားညီအစ်မများနှင့်တွေ့ရသောအခါ သူ့စိတ် ဖြေသာလာလေ
သည်။ သူ့အဖို့တော့ သူမသည် အတောက်ပဆုံး အလှပဆုံး ကြယ်
တစ်ပွင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

တောင်၊ တောင်ကုန်း၊ ချိုင့်ဝှမ်းနှင့် ပင်လယ်များ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း။

လွန်လေပြီးသောရှေးအခါက ကမ္ဘာမြေသည် အပြားဖြစ်ကာ ညီညာပြန့်ပြူးနေသည်။ ယခုအချိန်လို တောင်ကုန်း၊ တောင်စသည် တို့ မရှိပေ။ သစ်တောများတွင် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် အများအပြားရှိသော ကြောင့်၊ ကောင်းကင်ဘုံသားများ လာ၍ တောလိုက်လေ့ရှိလေသည်။ အမဲလိုက်ခြင်းသည် ကောင်းကင်ဘုံသားများ အနှစ်သက်ဆုံး အပန်း ဖြေအလုပ် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် 'ဝီဂန်' အမည်ရှိ မုဆိုးကြီးသည် ကောင်းကင် ဘုံမှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည်လေသည်။ နေသာသည့်နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည် ကို သူ တွေ့ရလေသည်။ လေငြိမ်နေ၍ သစ်ရွက်များပင် မလှုပ်ပေ။ အမဲလိုက်ရန် အကောင်းဆုံးအချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သူ့လှံကိုဆွဲကာ အမဲလိုက်အိတ်ကိုယူပြီး ခွေးများနှင့်အတူ လူ့ကမ္ဘာသို့ ဆင်းလာလေသည်။

မကြာမီ တောက်ပသောနေရောင်ခြည်သည် ထူထပ်သော သစ်ရွက်သစ်ခက်များကို ဖြတ်ကာ၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ခိုအောင်း သောနေရာများသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး၊ ဝီဂန်၏ခွေးများလည်း ၎င်းတို့ ကို ချောင်ကြိုချောင်ကြားမကျန် လိုက်လေတော့သည်။ ရုတ်တရက် ပင် တောဝက်တစ်ကောင် ပြေးထွက်သွားရာ၊ ခေါင်းဆောင်ခွေးသည် ချက်ချင်းလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ကျန်ခွေးများလည်း လိုက်တော့

သည်။ ဝီဂန်လည်း ခွေးများနောက် လိုက်သည်။ သို့သော် လိုက်မမီပါ။ သူ့ခွေးများကို အော်ခေါ်သည်။ သို့သော် မကြားကြပါ။ အတော်ပင် အလှမ်းကွာဝေးနေ၏။

“ငါ့ခွေးတွေဟာ တောဝက်ကို သိပ်ရချင်တာနဲ့ ငါခေါ်တာ မကြားတာဖြစ်မယ်” ဟု တွေးလိုက်ပြီး အနားယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

အတန်ငယ်ကြာလာသောအခါ ခွေးများနောက် သူ လိုက်ပြန် သည်။ ခွေးဟောင်သံကို သူ နားစွင့်သော်လည်း မကြားရပေ။ ကောင်း စွာကြားရစေရန်၊ သူ့နားတွင် လက်ခွက်လုပ်၍နားထောင်သည်။ ကြား ရသောအသံမှာ အလွန်တိုးညှင်း၍ လေသံလား၊ ခွေးဟောင်သံလား၊ သူ မခွဲခြားနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူ အလွန်စိတ်တိုသွားလေသည်။

“တောင်တွေ၊ တောင်ကုန်းတွေ ရှိရင်တော့ အသံတွေကိုဖမ်း ပြီး ပြန်ပို့ပေးလို့၊ ငါ့ခွေးတွေ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိနိုင်မယ်” ဟု သူ တွေးလိုက်သည်။ သူ့ခွေးများကို သူ အကြိမ်ကြိမ်အော်ခေါ်သည်။ သို့သော် တိတ်ဆိတ်သောလေသာ တုန်ပြန်လာသည်။

“သူတို့ ကောအန်” ကို ရောက်သွားပြီနဲ့ တူတယ်” (ယခု ကိုင်ဂန်မြို့)ဟု ဝီအန်ပြောပြီး ထိုအရပ်ဆီ ထွက်ခွာလာလေသည်။

မကြာမီ ငှက်များ အိပ်တန်းပြန်ကြသည်ကို သူ မြင်ရပြီး၊ သစ်ပင်များကြား လေတိုးသံတရုဲတရုဲကိုလည်း သူ ကြားရလေသည်။ မိုးချုပ်လာသော်လည်း သူ့ခွေးတစ်ကောင်မှ မပေါ်လာပေ။ သစ်တော ထဲက သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် သူ အိပ်လေသည်။ ရက်ပေါင်းများ စွာ သူ ကြံစည်နေသောအစီအစဉ်တစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် အရှေ့အရပ်သို့ သူ ထွက်လာသည်။ ထိုအရပ်တွင် တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ရေပေးဝေနေသော မြစ်ကြီးကို သူ တွေ့လေသည်။ သူ့အမဲလိုက်အိတ်နှင့် ရေထွက်ပေါက်ကို ပိတ်လိုက်ရာ မကြာမီ ရေ တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာသည်။ ရေသည် ဆက်လက် မြင့်တက်လာရာ ခဏကလေးအတွင်းမှာပင် အနောက်အရပ်တစ်ခုလုံး ရေလွှမ်းသွားလေသည်။ သူ ပြုံးမိသည်။

ထိုနောက် သူ ကာအန်မြို့ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ရေကြောင့် ရွာသည် ရေကန်ကြီးတစ်ခုနှင့် တူနေပြီး၊ နေရောင်ဖြင့် တလက်လက် ဖြစ်နေသည်။ ရေသည် ဆက်လက် မြင့်တက်နေသည်။

မြင့်တက်နေသောရေကို ကြည့်ပြီး၊ သူ့ကိုယ်သူ မေးမိသည်။

“နောက် ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲ။ ရေတွေ ဒီလိုပဲ မြင့်တက်နေရင် ကောင်းကင်ဘုံကို မရောက်ဘူးလား။”

ရေတွင် နှလုံးသားမရှိသည်ကို ဝီဂန် သိသည်။ လမ်းတွင် တွေ့ကြုံသမျှကို ဖျက်ဆီးသည်။ ကောင်းကင်ဘုံပါ ရေလွှမ်းမိုးလျှင် သူ အပြစ်တင်ခံရမည်ကို သူ သိသည်။

ချက်ချင်း ရေထဲသို့ သူ ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်းသည်။ ယခု အမဲလိုက်အိတ်ပိတ်ဆို့ထားသော မြစ်ဖျားခံရာသို့ သူ ကူးလာသည်။ အမဲလိုက်အိတ်ကို အားကုန်စိုက်၍ သူ ဆွဲထုတ်ရာ၊ နောက်ဆုံးတွင် ရလေသည်။

ကျွဲနွား အကောင်တစ်ထောင်လောက် ကြောက်လန့်နန့်ပေါက်ပြေးထွက်လာသလို၊ ရေထုကြီးသည် ကြောက်စရာအသံဖြင့် လိမ့်ဆင်းလာပြီး၊ အောက်ဘက်သို့ အရှိန်ဖြင့် စီးဆင်းသွားရာ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ ကြားသိကြသည့် ပင်လယ်ကြီး ဖြစ်လာသောတော့သည်။ ကားနဲကို

ဖုံးလွှမ်းနေသောရေများ စီးဆင်းကုန်သောအခါ တောင်များ၊ တောင်ကုန်းများနှင့် ချိုင့်ဝှမ်းများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို ဝီဂန် တွေ့ရလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဝီဂန်သည် ကမ္ဘာသို့လာ၍ တောလိုက်ရာတွင် အလွန် အဆင်ပြေလေသည်။ သူ့ခွေးများသည် တောင်တက်ရာတွင် တောဝက်များထက် ကျွမ်းသောကြောင့်၊ တောဝက်များကို သူ အလွယ်တကူရလေသည်။ ခွေးများသည် တောကောင်များနောက်သို့ တောင်တက်တောင်ဆင်းလိုက်ရင်း ဟောင်သံကိုလည်း သူ သေချာစွာကြားရလေပြီ။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူ၏အမဲလိုက်ခွေးများ မပျောက်တော့ပေ။ သူနှင့် ကောင်းကင်ဘုံသားများလည်း နေ့စဉ် အသားများ စားနိုင်လာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ပိန်းကြာရွက်တွင် ဘာကြောင့် ရေမတင်သလဲ

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက လှပသောမိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် မြစ်တစ်ခုအနီးတွင် တဲငယ်တစ်လုံးနှင့်နေလေသည်။ သူမသည် အပင်များကို နှစ်သက်ပြီး၊ သူမ၏ဥယျာဉ်တွင် ပန်းပင်နှင့် အခြားအပင်များစွာ ရှိလေသည်။ နေ့စဉ်ပင် မြစ်ထဲမှရေယူပြီး အပင်များကိုလောင်းလေသည်။

မြစ်ထဲတွင် မြစ်စောင့်နတ်တစ်ပါး ရှိလေသည်။ နေ့တိုင်းပင် ထို လှပသောမိန်းမပျို ရေခပ်လာသည်ကို သူ တွေ့လေသည်။

“ဪ...အတော်လှတဲ့မိန်းမပျိုပါလား” ဟု သူ မှတ်ချက်ချမိလေသည်။

“သူမရဲ့အပင်တွေကိုလည်း သိပ်ချစ်ကြင်နာတတ်တာပဲ”

“မြစ်စောင့်နတ်သည် မိန်းကလေးကိုချစ်ကြိုက်သွားလေသည်။ တစ်နေ့တွင် မြစ်ကမ်း၌ ရေခပ်ရန် သူမ ရပ်နေစဉ် မြစ်စောင့်နတ်ပေါ်လာပြီး ပြောလေသည်။

“ဒီမှာ မိန်းမချောကလေး။ ငါ့ကိုစကားပြောခွင့်ပြုပါ။ နေ့တိုင်း နင် ဒီကိုလာပြီး၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ပန်းတွေအတွက် ရေလာခပ်တာ ငါတွေ့ပါတယ်။ အဲဒီပန်းတွေကို နင် သိပ်ဂရုစိုက်တာပဲ။ ငါ မင်းကို ချစ်မိနေပြီ။ နင် ငါ့ကို ပြန်ချစ်ပြီး၊ ငါ့ဇနီးလုပ်ပါလားဟင်”

“ဪ ရေစောင့်နတ်ရယ်။ တို့က လူသား၊ သင်က နတ် ဖြစ်တယ်။ သင့်ကို ကျွန်မ ချစ်လို့မဖြစ်ဘူး” ဟု မိန်းကလေးကပြန် ပြောလေသည်။

“ခုတော့ နင် ငါ့ကို မချစ်သေးဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ မှာ နင်ငါ့ကို ချစ်လာမှာပါ” ဟု ရေစောင့်နတ်က ဇွတ်ပြောနေပြန် သည်။

“ဒီအချစ်မျိုး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး” ဟု မိန်းကလေးက ငြင်းဆိုလေ သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး။ မဖြစ်သေးတာပဲ ရှိပါတယ်။ နင့်အဖြေကို ငါစောင့်နေမယ်” ဟု ပြောပြီး အဖြေပေးရန် ရက်တစ်ရက် ကို သတ်မှတ်လေသည်။

မိန်းကလေးသည် မြစ်စောင့်နတ်ကို မချစ်သောကြောင့် စိတ် ဆင်းရဲနေလေသည်။ မြစ်စောင့်နတ်က ငြင်းပယ်သည့်အဖြေကို လက်မခံ နိုင်ကြောင်းလည်း အရိပ်အမြွက်ပြောသွားသည်။ လအနည်းငယ် ကြာ လာသောအခါ ရေစောင့်နတ်ကို သူမ သုတိမရစော့ဘဲ၊ တွေ့ကြုံခဲ့ပုံ များကိုလည်း အိပ်မက်ဆိုးလို့ သတ်မှတ်လိုက်လေသည်။

“နွေရာသီ ရောက်လာပြန်သည်။ တောက်ပသောနေရောင် ကြောင့် မိန်းကလေး၏ဥယျာဉ်တွင် ပန်းများ လှပဝေဆာစွာ ပူးပွင့်လာ ပြီး၊ နေရောင်ထိတွေ့သောနေရာများတွင် ထူးခြားလှပသော ရောင်ခြည် များ တလက်လက်ထွက်နေသည်။ မိန်းမပျိုသည်လည်း သူချစ်သော ပန်းပင်များလိုပင် ဝင်းပလန်းဆန်းနေသည်။ သူမသည် ပန်းပင်များ ကြားတွင် သီချင်းတအေးအေးနှင့် ရှိနေသည်။

မြစ်အောက်ပိုင်းတွင်လည်း တစ်စုံတစ်ဦးသည် ပျော်ရွှင်စွာ

သီဆိုနေသည်။ မြစ်အထက်ပိုင်းသို့ လေပြည်လေညှင်းသယ်ဆောင်လာ
သော သူ၏သီချင်းစာသားမှာ

“မနက်ဖြန်ဆို၊ ငါ့ချစ်သူနဲ့ ငါတို့ရဲ့ မင်္ဂလာခေါင်းလောင်း
မြည်တော့မယ်။ မနက်ဖြန် ငါ့ချစ်သူကို ခေါ်လာတော့မယ်”

မိန်းမပျိုကလေးကို သူ ပြန်လာမည်ဟု ချိန်းဆိုထားသည့်အချိန်
အတိုင်း မြစ်စောင့်နတ် ရောက်လာသည်။ သူသည် သတိုးသားဝတ်စုံ
ဖြင့် သားနားစွာ ဆင်မြန်းလာသည်။

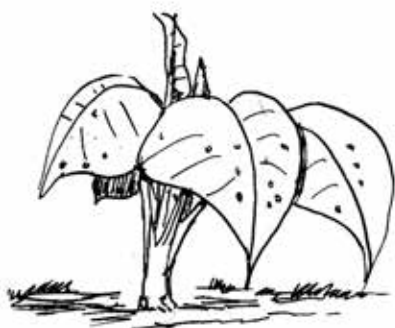
သူနှင့်လက်ထပ်ရန် မိန်းကလေးကို သူ ပြောပြန်သည်။
မိန်းကလေးက တင်းမာစွာ ဆိုပြန်သည်။

“အရင်တစ်ခါ ပေးပြီးတဲ့အဖြေအတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်မ မပြင်
နိုင်ဘူး”

လူသားမိန်းကလေးတစ်ဦးက သူ့ကို လက်မထပ်နိုင်သည်
ကို မြစ်စောင့်နတ် နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားလေသည်။ သူ အလွန်
နာကျည်းသွားပြီး ဒေါသဖြင့် ပြောလေသည်။

“ဒီမှာ မိန်းမချောကလေး၊ မင်း ငါ့ကို လက်မထပ်ချင်ဘူး
ပေါ့လေ။ ကောင်းပြီ။ တခြား ဘယ်သူနဲ့မှ မင်း လက်မထပ်ရဘူး။
မင်း သစ်ပင်တွေကို သိပ်ချစ်တော့၊ မင်းကို သစ်ပင်တစ်ပင်ဖြစ်အောင်
ငါ ပြောင်းလိုက်မယ်။ ဒါပေမယ့် မင်း ရေမသောက်နိုင်အောင် မင်း
ရဲ့အရွက်မှာ ရေမတင်အောင် ငါလုပ်ထားမယ်။ မင်းရဲ့နှလုံးသား
သိမ်မွေ့လာပြီး၊ ငါ့ကိုလက်ထပ်ဖို့သဘောမတူသရွေ့ မင်းဟာ ပိန်း
ပင်တစ်ပင် ဖြစ်နေမှာပဲ။ မင်းရဲ့အရွက်တွေဟာ အေးမြတဲ့ မိုးရေကို
မခံစားနိုင်သလို၊ လန်းဆန်းစေတဲ့ရေကိုလည်း သောက်သုံးနိုင်မှာ မ
ဟုတ်ဘူး”

ဤသို့ဖြင့် လှပသောမိန်းမပျိုသည် ပိန်းပင်တစ်ပင်ဖြစ်သွား
လေသည်။ ပိန်းရွက်ပေါ်တွင် ယနေ့တိုင် ရေမတင်သေးသည့်အတွက်၊
သူမသည် ရေစောင့်နတ်ကို လက်ထပ်ရန် ငြင်းဆန်နေဆဲပင်ဟု အီဖူရို
လူမျိုးတို့ ယုံကြည်ကြလေသည်။

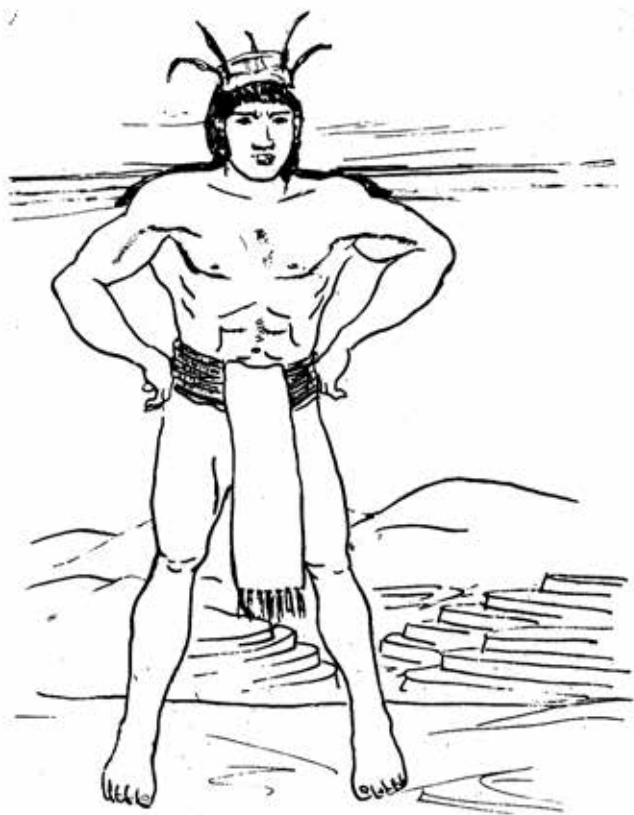

မိုးကောင်းကင် မြင့်ရသည့်အကြောင်းရင်း

အိဖုဂိုတို့သည် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ၊ လူစုံကျွန်းမြောက်ပိုင်း တောင်များပေါ်တွင်နေထိုင်ကြသည်။ လူဦးရေ တစ်သိန်းခန့် ရှိသည်။ သူတို့၏လှေခါးထစ်စိုက်ခင်းများသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းပြီး၊ မိုးပေါ်ထိရောက်သော ဧရာမလှေခါးကြီးများနှင့် တူ၍ ကမ္ဘာတွင် ကျော်ကြားနေလေသည်။ အောက်ပါပုံပြင်သည် မိုးကောင်းကင်မှာ အဘယ်ကြောင့် ယခုလိုမြင့်နေသည့်အကြောင်းကို ရှင်းပြထားလေသည်။

ရှေးကမ္ဘာဦးအစက မိုးကောင်းကင်သည် ကမ္ဘာမြေနှင့် နီးကပ်နေသည်။ မကြာခဏပင် ကောင်းကင်ဘုံမှနတ်များသည် ကမ္ဘာမြေသို့ဆင်းလာပြီး၊ လူများကို ဘာသာရေးလုပ်ဆောင်ပုံများ သင်ပြပေးသည်။ ထို့အပြင် စားသောက်ပွဲများတွင်လည်း လာရောက်စားသောက်ကြသည်။ လူတို့၏ရှေးအဆက်အနွယ်များသည်လည်း တောင်ထိပ်သို့ တက်သွားလျှင် ကောင်းကင်ဘုံသို့ရောက်သွားပြီး၊ နတ်များနှင့် စကားပြောဆိုနိုင်သည်။ သူတို့ကို အကူအညီတောင်းနိုင်သည်။

မိုးနှင့် မြေ ဤသို့ နီးစပ်သဖြင့် ဆိုးကျိုးလည်း ဖြစ်ပေါ်လေသည်။ မာနာဟာအုခေါ် နတ်များသည် လူအသားကို နှစ်သက်ကြပြီး၊ လူတို့ကို အလွယ်တကူ သတ်ဖြတ်ကြလေသည်။ ကောင်းကင်သည် ကမ္ဘာမြေနှင့်နီးကပ်သောကြောင့် ယင်းနတ်ဆိုးများသည် ကောင်းကင်ဘုံလသာဆောင်မှ ကြည့်လျှင်၊ ကလေးမွေးသည်

ကို တွေ့နိုင်ပြီး၊ ကလေး၏ပိညာဉ်ကိုနှုတ်ယူလိုက်လျှင် ကလေး သေဆုံး
လေတော့သည်။ ထို့အပြင် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော တောင်
ပေါ်လမ်းများတွင် သွားလာနေသူများကို သူတို့ရှာမည်။ သို့မဟုတ်
မြင့်မားသောလှေခါးထစ်စိုက်ခင်းများတွင် လုပ်ကိုင်နေသူများကိုရှာပြီး၊
နက်ရှိုင်းသောချောက်ထဲ တွန်းချမည်။ အခြားအချိန်များတွင် လူများကို
သူတို့၏ရန်သူများနှင့် တိုက်ခိုက်ကြအောင် အားပေးမည်။ ဤသို့ဖြင့်
လူအမြောက်အမြား သေကြေကြလေသည်။

ကမ္ဘာပေါ်မှလူများသည် သူတို့အားလုံးသေဆုံးကြမည့်အရေး
ကိုကြောက်ရွံ့လာကြပြီး၊ လူသားမျိုးနွယ်ပျက်သုဉ်းမည်ကို စိုးရိမ်လာ
ကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ လူတို့ကို ကြင်နာတတ်သော 'မာနွန်ဂန်' ခေါ်
ပေါက်ပွားခြင်းဆိုင်ရာနတ်ကို အကူအညီတောင်းရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။
နတ်ဆိုးများရန်မှ ကာကွယ်ပေးရန် မာနွန်ဂန်တို့ကို ဝက်များ၊ ကြက်
များဖြင့် ပူဇော်ပသကြသည်။

မာနွန်ဂန်နတ်ခေါင်းဆောင်သည် သူ့မလှေအတိုင်း ဆောင့်
ကြောင့်ထိုင်နေသည်။ သူ့ခေါင်းကြီးကို ခါလိုက်သောအခါ လေပြင်း
များ အရှေ့နှင့်အနောက်ဘက်သို့တိုက်ခတ်သွားပြီး၊ မိုးတိမ်များ ကောင်း
ကင်ထောင့်စွန်းများသို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

“ဒီ မာနာဟာအုတွေဟာ အတော်မိုက်မဲတာပဲ။ လူတွေ
အားလုံးသေကုန်ရင်၊ တို့နတ်တွေကို ဝက်တွေ၊ ကြက်တွေနဲ့ ပူဇော်
ပသမယ့်လူ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သူတို့ နားမလည်ဘူးလား မသိဘူး”
ဟု သူ ပြောပြီး နတ်များကို ကျိန်ဆဲလေသည်။

လူများသည် မာနွန်ဂန်နတ်ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ကြက်
ဝက် အများအပြားသတ်ကာ ယဇ်ပူဇော်ကြသည်။ စားသောက်ပွဲကြီး

များပြုလုပ်ကာ မောင်းများဖြင့် ကခုန်ကြသည်။ မာန္နန်ဂန်နတ်မင်း အလွန် ကျေနပ်သွားသည်။

တစ်နေ့တွင် စစ်နတ်များသည် ထိတ်လန့်စက်ဆုတ်ဖွယ်လုပ် ဆောင်ကြပြန်သည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြသောမိသားစုများ၏ ငိုယိုအော် ဟစ်သံများကို ကောင်းကင်ဘုံရှိနတ်သားများပင် ကြားရလေသည်။ ယင်း မလိုလားအပ်သောလူသတ်မှုများကိုရပ်တန့်ရန် 'မာန္နန်ဂန်' နတ် မင်း နောက်ဆုံးတွင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နတ်များနှင့်ဆွေးနွေး ရန် သံတမန်တစ်ဦးကို သူ စေလွှတ်လိုက်သည်။ သို့သော် နတ် များသည် သံတမန်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပျော်ရွှင်စွာပင် ဆက်လက်သတ် ဖြတ်ကြသည်။

မာန္နန်ဂန်နတ်မင်း အလွန် ဒေါသထွက်သွားသည်။ နဂါးကြီးမား သော သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဒေါသထွက်လာသောအခါ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ပိုမိုကြီးထွားလာသလိုရှိသည်။ သူသည် ထိုင် နေရာမှ ရုတ်တရက် မတ်မတ်ထရပ်လိုက်သည်။ အက်ကွဲသံကြီး တစ်ခုကြားရပြီး၊ ကောင်းကင် မြင့်တက်သွားကာ၊ မာန္နန်ဂန်၏ကြီးမား သောခေါင်းကြီးနှင့် ဧရာမပခုံးတို့က 'ကောင်းကင်ကို တွန်းတင်သွား ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကောင်းကင်သည် လက်ရှိအမြင့်သို့ ရောက်ရှိသွား လေသည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် နတ်များသည် လူတို့ထံသို့ အလွယ် တကူ မရောက်နိုင်တော့ဘဲ၊ လူအသေအပျောက်လည်း နည်းသွားလေ သည်။ ဤသို့ဖြင့် အိပူဂိုလူမျိုးများ တဖြည်းဖြည်း တိုးပွားလာလေ သည်။

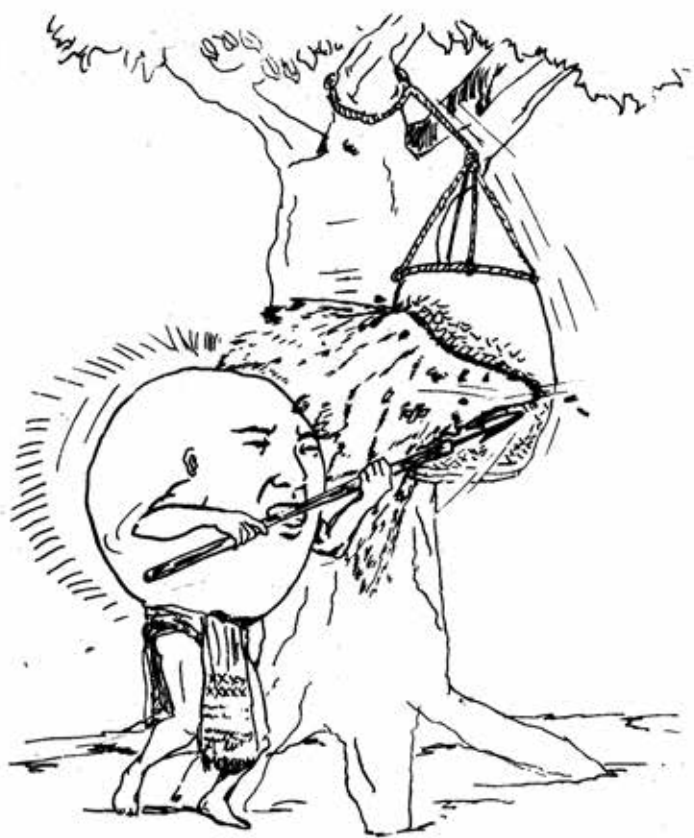
လတွင် တောက်ပမှုလျော့နည်းခြင်း အကြောင်းရင်း

လွန်လေပြီးသောရှေးအခါက နေနှင့်လတို့သည် မိတ်ဆွေကောင်းများ ဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့သည် အစဉ်ပင် အတူတကွသွားလာလုပ်ကိုင်ကြလေသည်။ တောထဲ အမဲလိုက်လည်း အတူတူ၊ စားသောက်ပွဲများ တက်ရောက်လည်း အတူတူပင်။ သို့သော် ဤသို့သော ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုသည် ကြာရှည်မခံပေ။ အကြောင်းမှာ လသည် မာနထောင်လွှား ကြွားဝါလာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ကမ္ဘာလူသားတွေအတွက် ငါ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ကြည့်လေ။ သူတို့ ကောက်ပဲသီးနှံစိုက်တာ ငါ့အပေါ်မူတည်တယ်။ ငါ့အချက်ပြတာကို စောင့်နေကြတယ်။ မင်း ဒါတွေ မလုပ်နိုင်ပါဘူး” ဟု တစ်နေ့၌ သူတို့ ကောင်းကင်တွင်သွားလာနေစဉ် လက ကြွားလေသည်။

နောက်တစ်ချိန်တွင်လည်း လက ဆိုပြန်သည်။

“ငါ ဘယ်လောက်လှသလဲ ကြည့်စမ်း။ လူတွေ ငါ့ကို ချီးမွမ်းတဲ့မျက်လုံးနဲ့ အစဉ်ကြည့်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ မင်းကို ကြည့်ရင်တော့ မျက်စိမှေးပြီး ကြည့်ကြတယ်။ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်ကြတယ်။ ဒါမှမဟုတ် မျက်စိမှိတ်ကြတယ်။ ရုပ်ဆိုးတဲ့ မင်း မျက်နှာကို သူတို့ မကြည့်နိုင်ကြဘူး” ဟုပြောပြီး ရေထဲတွင် လှပသည့်

သူ့ပုံရိပ်ကိုကြည့်ရန် အောက်ဘက်ရှိ ကြီးမားသောသမုဒ္ဒရာကို ငုံ့ကြည့်လေသည်။

ဤသို့ မိမိကိုယ်ကိုချီးကျူးကြားဝါသည်ကို နေသည် အတန်ကြာအောင် သည်းခံနေသည်။ သို့သော် တိတ်ဆိတ်နေသည်ကို ကျေနပ်သည်ဟုသဘောပေါက်ပြီး၊ လက တဖြည်းဖြည်းကဲတက်လာသည်။

“ကမ္ဘာက လူတွေ ငါ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ ကြည့်ပါ။ ကောင်းကင်မှာ ငါပေါ်လာရင် လူတွေထွက်လာပြီး ကစားကြတယ်။ စားသောက် ကခုန်ကြတယ်။ တောက်ပတဲ့ငွေ့လရောင်ကို ခံစားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းကိုတွေ့ရင်တော့ ရှောင်ပြေးချင်ကြတယ်။ မင်းကိုပုန်းရှောင်ဖို့ သစ်ပင်အောက်၊ အိမ်အောက် ဝင်ကြတယ်”

နောက်ဆုံးတွင် နေသည် ကြွားလွန်းသောလကို သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။ နေသည် လက သူ့ကိုယ်သူ အစဉ်ချီးမွမ်းနေသည်ကို မကျေနပ်၍မဟုတ်ပါ။ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးသည်မှာ သူ့အလုပ်ပင်။ နေ မကျေနပ်သည်မှာ လသည် သူ့ကိုယ်သူ ချီးမွမ်းတိုင်း နေကို ဆွဲထည့် ကဲ့ရဲ့သောကြောင့်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုကြောင့် ယင်းသို့ လုပ်ဆောင်ခြင်းကို ဟန့်တားရန် နေ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တစ်နေ့တွင် နေက လကို သူ ခေတ္တသွားစရာရှိသည်ဟု ပြောလေသည်။ လက ခေါင်းညိတ်ကာ ပြောလေသည်။

“မင်းအတွက် အပြောင်းအလဲကောင်း ဖြစ်တာပေါ့လေ”

သို့သော် သူ တကယ်ဆိုလိုသည်မှာ သူသည် အပြောင်းအလဲအဖြစ် အေးအေးဆေးဆေးနေရတော့မည်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းမှာ နေသည် သူ့ကို မနာလိုဖြစ်နေသည်။ ယခင်လို ခင်မင်ရင်းနှီးခြင်းမရှိဟု သူ ထင်မြင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

လ မြင်ကွင်းမှပျောက်သွားသည်နှင့် နေသည် သူ့ကိုယ်သူ လှပသော သက်တန်းတစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်သည်။ သက်တန်းသည် မြစ်တစ်ခုသို့ဆင်းပြီး မြစ်ကမ်းတွင် ချရခွဲစသည်တို့ကို စုဆောင်းလေသည်။ ယင်းအခွဲများကိုစုပုံပြီး၊ ထုံးလုပ်ရန် မီးရှို့သည်။ မီးငြိမ်းအေးသွားသောအခါ အဖြူမှုန့်(ထုံး)တို့ကို သူ့အိတ်ထဲတွင်ထည့်သည်။ ထိုနောက် သက်တန်းသည် ကောင်းကင်သို့ပြန်လာပြီး သူ့ကိုယ်သူ နေအဖြစ်သို့ ပြောင်းလိုက်ပြန်သည်။

ထိုနေ့၌ ကမ္ဘာတွင် စားသောက်ပွဲကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ယင်းစားသောက်ပွဲသို့ နေနှင့် လကိုလည်း ဖိတ်လေသည်။ ခါတိုင်းလိုပင် သူတို့ အတူသွားရန် ဆုံးဖြတ်လေသည်။ သူတို့ရောက်သွားသောအခါ စားသောက်ပွဲ စနေလေပြီ။ လသည် အရက်ကြိုက်ကာ၊ မူးလိုသည့်အတွက် သူလို ဝါသနာတူသူများနှင့်အတူ အရက်အိုးများအနီးတွင် ထိုင်လေသည်။ နေသည် လက်စားချေရန်အကြံရှိသဖြင့် မူးအောင် မသောက်ဘဲ ကနေသူများဆီ သွားလေသည်။ သူလျှောက်သွားစဉ် လ ကြွားနေသံကို ကြားလိုက်သည်။

“လူတွေအတွက် ငါဟာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သိကြတဲ့အတိုင်းပဲလေ”

အရက်မူးလာလျှင် အရက်အိုးနားတွင် ကြွားလုံးများထုတ်ကြတော့မည်ကို နေ ကောင်းစွာသိလေသည်။

စားသောက်ပွဲပြီးသောအခါ လူများ အိမ်ပြန်ကြသည်။ နေသည် လကို ရှာပြီးနှိုးလေသည်။

“ပြန်ချိန်ရောက်ပြီ။ လူတွေ ပြန်ကုန်ပြီ”

သို့သော် လသည် အမူးမပြေသေးဘဲ ပြောလေသည်။

“ငါ့ကို မစောင့်နဲ့။ ပြန်နှင့်ပါ။ နောက်လိုက်လာမယ်”

“ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပြီ။ ဒါပေမယ့် လမ်းဆုံရောက်ရင် သတိထားနော်”

မိုးကောင်းကင်နှင့် ကမ္ဘာသို့သွားရာလမ်းဆုံတွင် အန္တရာယ် ရှိနိုင်ကြောင်း၊ နေက လကို သတိပေးသလို ရယ်စရာပြောလိုက်သည်။

ထိုနောက် သူ့အစီအစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် သွက် သွက်ထွက်သွားသည်။ လမ်းဆုံသို့ ရောက်လျှင်၊ လ လာသောအခါ အောက်ကဖြတ်ရသွားမည့် သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ထုံးအိတ်ကို ချည်ထား လိုက်သည်။

လ နိုးလာသောအခါ အနည်းငယ်လန်းဆန်းနေသည်။ သူ့ လှံကိုယူပြီး၊ အထက်အောက်ယမ်းရင်း သီချင်းဆိုကာ သွားလေသည်။

“အိုး၊ ငါဟာ ကြီးမြတ်သူပါ၊ ငါဟာ ကြီးမြတ်သူပါ” ဟု မသာယာသော ငြီးငွေ့ဖွယ်အသံနှင့် ဆိုလေသည်။

လမ်းဆုံသို့ရောက်သောအခါ နေ သတိပေးသည်ကို သတိရ လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်ပြီး သတိနှင့်ချဉ်းကပ်လေသည်။ လမ်းဆုံရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အကိုင်းတွင် အိတ်တစ်အိတ် တွဲလောင်းကျ နေသည်ကို သူမြင်သောအခါ သဘောကျပြီး ရယ်လိုက်ရာ၊ ရယ်သံ သည် လေထဲတွင် ဂယက်ထသွားလေသည်။

“ဟား...ဟား။ ခုတလော နေဟာ ကြောက်စိတ်ဝင်နေပုံရ တယ်။ ကြည့်လေ။ သစ်ပင်က တွဲလောင်းကျတဲ့အိတ်တစ်အိတ်ကို တောင် ကြောက်နေတယ်” ဟု ရယ်ပြောပြောပြီး ဟားတိုက်ရယ်နေ ပြန်သည်။

ထိုနောက် သူသည် အိတ်ကိုချည်ထားသောသစ်ကိုင်းအောက်

မှ သွားသည်။ လုံနှင့် အိတ်ကိုချည်ထားသောကြိုးကို ဖြည်သည်။
ဖြည်၍မရသောအခါ အိတ်ကို လုံနှင့် အားကုန်ထိုးသည်။ ထိုအခါ
အိတ်ပေါက်ကွဲသွားပြီး၊ ထုံးများ ကိုယ်ပေါ်ကျသည်။ မျက်နှာမျက်စိ
ထဲများ ဝင်ကုန်သည်။

“ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါ” ဟု လ၏ သနားစရာအော်
သံကြောင့် သူ့သားများဖြစ်ကြသော သောကြာကြယ်၊ မိုးသောက်ကြယ်
စသည်တို့ ရောက်လာကြသည်။ မျက်နှာနှင့် မျက်စိများမှ ထုံးများကို
သုတ်သင်ပေးကြသည်။ သို့သော် အချို့ထုံးများကို သုတ်ပစ်မရဘဲ
မျက်နှာတွင် အမြဲကပ်နေလေသည်။

ထိုကြောင့် လ၏အလင်းရောင်အချို့ လျော့ပါးသွားလေ
သည်။

လကလဲ့စားချေခြင်း

(နေကြတ်ခြင်းအကြောင်း)

လသည် နေ၏ စက်ဆုပ်ဖွယ်လုပ်ရပ်ကို မမေ့နိုင်ဘဲ၊ လက်စားချေရန် တိတ်တဆိတ် ကြံစည်နေလေသည်။ ယင်းအခွင့်လမ်းကို အတော်ကြာအောင် စောင့်ရလေသည်။ ထိုအခါ နေက အားလုံးမေ့ကုန်ပြီဟု ထင်မြင်နေတော့သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် အခွင့်အလမ်းပေါ်လာလေသည်။

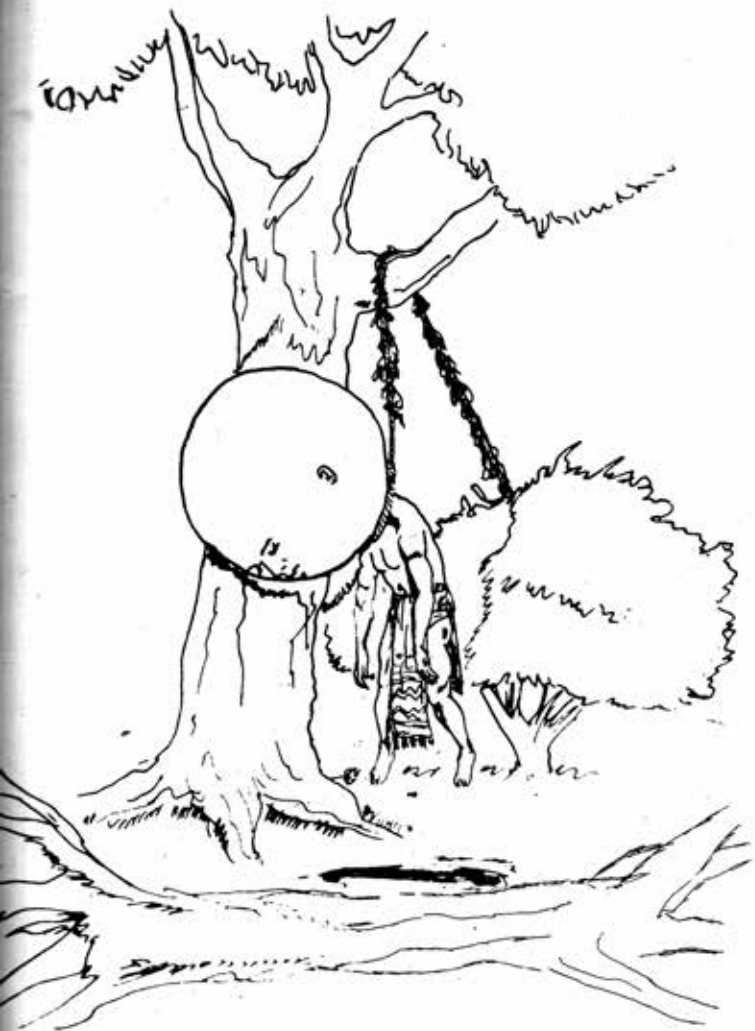
ကမ္ဘာတွင် စားသောက်ပွဲကြီး ကျင်းပမည်ဖြစ်၍ နေနှင့်လတို့ကိုဖိတ်ရာ သူတို့အဆင်သင့်ပင် လက်ခံကြလေသည်။ ခါတိုင်းလိုပင် သူတို့ အတူသွားကြသည်။

စားသောက်ပွဲတွင် နေသည် စိတ်ကြိုက် သောက်နေလေသည်။ ယင်းသို့စားသောက်သည်ကို လက အားပေးပြီး၊ လကိုယ်တိုင်ကမူ အကြံရှိ၍ တကယ်မသောက်ပေ။

မကြာမီ နေသည် အရက်ရှိန်ဖြင့် အာချောင်လာကာ၊ အကြားသန်သော လအား သူ မည်သို့သင်ခန်းစာပေးပုံကို ထုတ်ပြောလေတော့သည်။ ဤသည်မှာ လ ကြားချင်နေသောစကားပင် ဖြစ်လေသည်။ နေက ထုံးအိတ်ဖြင့် သူ့ကို ကြံစည်ပုံဝန်ခံချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

စားသောက်ပွဲပြီး၍ ဧည့်သည်များ ပြန်ကြသောအခါ လက

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

မူးနေသော နေကို လှုပ်နှိုးလေသည်။

“စားသောက်ပွဲ ပြီးပြီ။ ပြန်ကြရအောင်”

သို့သော် နေသည် အမူးမပြေသေး၍ အမူးပြေအောင် ဆက် အိပ်ချင်သေးသည်။

“သွားနှင့်ပါ။ နောက် ငါလိုက်လာမယ်” ဟု လက် သူ ပြောလိုက်သည်။ လ အကြိုက်တွေ့သွားသည်။

“ကောင်းပြီ။ ဒီလိုဆို ငါသွားတော့မယ်။ ဒါပေမယ့် လမ်း ဆုံရောက်ရင် သတိထားနော်” ဟု နေ သူ့ကို သတိပေးခဲ့သလိုပင် သူ ပြန်ပြောလေသည်။ နေသည် လကို ကျေးဇူးတင်သွားပြီး ချက်ချင်း ပင် ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည်။

လသည် လမ်းဆုံသို့ စိတ်ချမ်းသာစွာ ခုန်ပြေးသွားရင်း သိဆိုသွားလေသည်။

“နေရေ၊ သတိထားနော်။ ငါ မင်းဆီမှာ တင်နေတဲ့အကြွေးကို ပြန်ဆပ်နေတာပါ။ ဂလဲ့စားချေတာ သိပ်အရသာရှိတာပဲကွယ်”

ကောင်းကင်ဘုံနှင့် ကမ္ဘာသို့သွားသောလမ်းဆုံတွင်၊ လူတို့ တောဝက်များကိုထောင်ဖမ်းသလို အလွန်နက်သောကျင်းကြီးတစ်ကျင်း သူ တူးလေသည်။ နေသည် ကောင်းကင်ဘုံသို့ပြန်ရာတွင် ဤလမ်းမှ ပြန်မည်ကို သူ သိသည်။ ယင်းကျင်းပေါ်တွင် ဆွေးနေသော သစ်တုံး တစ်တုံးကို သူ ထားသည်။ သစ်တုံးပေါ်တွင်ကျော့ကွင်းကို သူထောင် ထားသည်။ ယင်းတို့အပေါ်တွင် မြက်များကို သူ သေချာစွာဖုံးလိုက် သည်။ အောက်တွင် ထောင်ချောက်ရှိမှန်း မည်သူမှ သံသယဝင်တော့ မည် မဟုတ်ပေ။

ကျော့ကွင်းကြီး အခြားတစ်ဘက်ကို နွယ်ပင်နှင့်တူအောင်

သူ ဖန်တီးလိုက်ပြီး၊ မြင့်သောအကိုင်းတစ်ကိုင်းတွင် ချည်နှောင်လိုက်သည်။ ယင်းအပင်မှာ တစ်ချိန်က နေ ထုံးအိတ်တွဲလောင်းချိတ်ခဲ့သော အပင်ပင် ဖြစ်သည်။ လသည် နေသုံးခဲ့သော ထုံးအိတ်နှင့်တူသော အိတ်တစ်အိတ်ကို ချိတ်ဆွဲထားလိုက်သည်။

မကြာမီ နေ နိုးလာသည်။ သူ လန်းဆန်းလာသည်။ လသည် သူ့ကို မကောင်းမကြံနိုင်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ယုံနေသည်။ လသည် သူ့ကို တစ်ခုခုတော့ ကြံစည်နေမည်ဟု သူ သံသယဝင်နေသည်။ သို့သော် သူ ဂရုမစိုက်ပေ။

လမ်းဆုံသို့ရောက်သောအခါ အန္တရာယ်ကိုရှာကာ သူ သတိနှင့် လျှောက်လေသည်။ သို့သော် လမ်းဆုံနားသစ်ပင်တွင် အိတ်တစ်အိတ် တွဲလောင်းကျနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ယင်း မြင်ကွင်းကြောင့် သူ ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်မိသည်။

“ဒီဦးနှောက်မရှိတဲ့ လ၊ ငါဒီလို ထောင်ချောက်ထဲကျမယ် ထင်နေလား မသိဘူး” ဟု ပြောပြီး ပိုကျယ်လောင်စွာ ရယ်နေပြန်သည်။

သူ သတိလျော့သွားပြီး၊ လ ထောင်ထားသည့် ထောင်ချောက်ဆီ လျှောက်သွားသည်။ ရုတ်တရက်ပင် အောက်ကမြေပြိုသွားပြီး၊ သူ လေထဲ လွင့်တက်သွားသည်။ သူ့လည်ပင်း ကြိုးကွင်းစွပ်နေ၍ တင်းကြပ်လာကာ၊ သူ သတိမေ့သွားပြီး၊ လေထဲတွင် တွဲလောင်းဖြစ်နေသည်။

အောက်ဘက်ရှိကမ္ဘာတွင် လင်းထိန်နေသောနေသည် ချက်ချင်း ညလို မှောင်မည်းသွားသည်။

လယ်သမားများ အိမ်သို့ ချက်ချင်းပြန်ကြသည်။ လူများ

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်သည်။ အမှောင်ထဲတွင် လူအချို့ လမ်းပျောက် ကုန်သည်။ မိခင်များက သားသမီးများကို အော်ခေါ်ကြသည်။ ရုတ် တရက် မှောင်မည်းသွား၍ ကလေးအချို့ ကြောက်ရွံ့ငိုယိုကြသည်။

ကြက်ဖများလည်း ယောင်မှားကုန်သည်။ နံနက်နှိုးဆော်သံ တွန်ရမည်လား၊ ညဘက် နှုတ်ဆက်သံ တွန်ရမည်လား မခွဲခြားနိုင်တော့ ပေ။ ကတော်သံများသာ ပေါ်ထွက်နေတော့သည်။

သို့သော် ကြက်ငယ်ကလေးများ ဂရုစိုက်ပုံမရပေ။ သူတို့ အိပ်ရာဝင်ကြလေသည်။

လူအများ ရွာလယ်ကွက်လပ်တွင် စုလာကြသည်။ အလင်း ရောင်အတွက် ရေနံချေးမီးတုတ်များ ထွန်းထားကြသည်။ အချို့လူများ၊ စည်၊ ဗြောများ၊ မောင်းများ ယူလာကြသည်။ နေ ပြန်နိုးလာအောင် ဆူညံသံများလုပ်ရန် တရားဟောဆရာနှင့် ပညာရှိရွာလူကြီးများက ယူလာခိုင်းသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ တရားဟောဆရာများက ဘိုးဘေးများကို ကြက်ဝက်များဖြင့် အရေးတကြီး ပူဇော်ပသကြသည်။ နေအလင်းရောင် ပြန်ပေါ်လာအောင်လုပ်ပေးရန် တောင်းပန်ကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လူများက နေကို အော်ပြောကြသည်။

“နိုးပါတော့၊ နိုးပါတော့၊ ပြန်လင်းပါတော့”

ယင်းအော်သံများကြောင့် နေ အားတက်လာသည်။ သူ အားကုန်ရုန်းလိုက်ရာ၊ သူ့လည်ပင်းပြတ်လုမတတ် တင်းကြပ်နေသော ကြိုးကွင်း ပြတ်သွားလေသည်။ ထိုအခါ ခါတိုင်းလိုပင် နေမင်းကြီး လင်းထိန်လာပြန်သည်။

နေ ပြန်လင်းလာသောအခါ ကမ္ဘာပေါ်ရှိလူများ ပျော်ရွှင်လာ ကြလေသည်။ သူတို့ ကခုန်ကြပြီး၊ စားသောက်ပွဲများ သုံးရက်တိုင်

အောင် ပြုလုပ်ကြလေသည်။

ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်သံများ၊ နာပျော်ဖွယ်တူရိယာသံများကို ကြားရသောအခါ နေက လကို မှတ်ချက်ချပြောလေသည်။

“ငါ ခဏကလေး အိပ်ပျော်တာတောင် ကမ္ဘာလူသားတွေ ငါ့ကို ဘယ်လောက် တမ်းတကြတယ်ဆိုတာ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

သို့သော် လသည် တစ်နေ့တွင် နေကို လက်စားချေဦးမည် ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ဤသည်မှာ နေကြပ်ခြင်း သို့မဟုတ် နေ တောက်ပစွာသာနေစဉ်၊ တစ်ခါတရံ ညလိုမှောင်မည်း သွားခြင်းတို့နှင့်ပတ်သက်၍ အီဖူဂိုတို့၏အယူအဆပင် ဖြစ်လေသည်။

ဝိညာဉ်ကမ္ဘာမှ ကြွေကရားများ

အိဖူဂိုတို့နိုင်ငံတွင် လှပသော တရုတ်ကြွေခရား များစွာရှိလေသည်။ ယင်းတို့တွင် ၁၂ရာစုနှစ်ကလုပ်သော ကြွေခရားများလည်း ပါဝင်သည်။ ဘာသာရေးအခမ်းအနားများလုပ်သောအခါ ယင်းခရားများတွင် ဆန်အရက်များ ထည့်ကြသည်။ ဘာသာရေးနှင့်ဆက်စပ်သောပစ္စည်းများဖြစ်သည့်အတိုင်း ယင်းခရားများ၏ကနဦးသမိုင်းသည် အံ့ဩဖွယ်ရာများ ဖြစ်နေလေသည်။

*ဘန်ဂီလ်စ်*သည် ချမ်းသာသည်။ အလွန်ကြီးမားသောအိမ်တစ်ဆောင်နှင့် စပါးကျို လေးလုံး ပိုင်သည်။ သူသည် တရားဟောဆရာ မဟုတ်၍ ဝါသနာပါသောအမဲလိုက်အလုပ်ကို လုပ်လေ့ရှိသည်။

နှစ်စဉ် စပါးကို ရိတ်သိမ်းပြီးသောအခါ စပါးများကို ကျိုများတွင် သိုလှောင်သည်။ ဘာသာရေးအခမ်းအနားများပြုလုပ်ပြီး၊ စပါးများ မပျောက်ပျက်စေရန်နှင့် နောင်နှစ်တွင် အထွက်တိုးစေရန် တရားဟောဆရာများက ဆုတောင်းပေးကြသည်။ ယင်းလုပ်ငန်းများ ပြီးလျှင် တောလိုက်အိတ်တွင် ထည့်စရာများ ထည့်ပြီး တောလိုက်လှဲကို သိမ်းထားသောနေရာမှယူကာ သူ့ခွေးများနှင့်အတူ အမဲလိုက်ရန် သူသဘောကျသော တောပိုင်းသို့ ထွက်လာလေသည်။

ဤသို့ တောလိုက်ရင်း တစ်နေ့၌ တောထဲတွင် မိုးချုပ်သွားသည်။ သူ့ခွေးများကို အော်ခေါ်သော်လည်း တစ်ကောင်မှမတွေ့ရ

တော့ပေ။ ထိုကြောင့် အနားယူရင်း ညစာစားရန် သူ ဆုံးဖြတ်သည်။ သူ မီးဖိုကာ ချက်ပြုတ်ပြီး စားလေသည်။

ထိုစဉ် ခွေးတစ်ကောင် ပြန်ရောက်လာသည်။ ခွေးကို အစာကျွေးပြီးနောက်၊ ကြီးချည်ကာ အိမ်သို့ ဦးဆောင်ပြန်စေသည်။ တောနက်တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းတစ်လမ်းကို တွေ့လေသည်။ ခွေးဟောင်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခွေးဟောင်သံ ပြန်ကြားရသည်။ သူ၏အခြားခွေးဟောင်သံဟု ဘန်ဂီလစ် ထင်လေသည်။ ထိုကြောင့် ယင်းခွေးထံ သွားရန် လမ်းအတိုင်း သူတို့သွားသည်။

မကြာမီ သူ့ကို ဦးဆောင်လာသောခွေး အူလေသည်။ ထိုနောက် ကြီးကို ရှန်းသည်။ ဘန်ဂီလစ် ခွေးကို ကြီးစားထိန်းနေရသည်။ ခွေးနောက် သူ ပြေးလုနီးပါးလိုက်နေရသည်။ ရုတ်တရက်ပင် မီးလင်းထိန်နေသော နေရာတစ်နေရာသို့ သူတို့ရောက်သွားသည်။ ယင်းနေရာတွင် လူအများအပြားကို တွေ့ရသည်။

“ဘန်ဂီလစ် သေတာ သေချာပါတယ်” ဟု လူတစ်ဦးပြောသံကို သူ ကြားရသည်။

“ဘယ်နေရာမှာ ခင်ဗျား လှံနဲ့ အထိုးခံရလဲ” ဟု နောက်တစ်ဦးက သူ့ကို သေချာစွာအကဲခတ်ရင်း မေးလေသည်။ သူ့နာမည်ကို သူတို့သိသော်လည်း သူတို့ကို သူ မမှတ်မိပေ။

“ငါ လှံနဲ့ အထိုးမခံရဘူး၊ သေလည်း မသေဘူး၊ တောထဲမှာအမဲလိုက်ရင်း မိုးချုပ်သွားတာပါ။ အဲဒီနောက် ငါ့ခွေးနောက် လိုက်လာတာ ဒီကို ရောက်လာတာပဲ”

ဘန်ဂီလစ်က သူတို့ကို ရှင်းပြလေသည်။

ဘန်ဂီလစ်ကို သူတို့ရွာသို့ ခေါ်သွားသည်။ ယင်းရွာသည်

ဝိညာဉ်ရွာပင် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် အလွန်ဖော်ရွေကြပြီး၊ သူ့ကို စားစရာပေးသည်။ သို့သော် ဘန်ဂီလစ် ယဉ်ကျေးစွာ ငြင်းပယ်ပြီး ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်တောလိုက်အိတ်ထဲမှာ စားစရာရှိသေးတယ်။ ကုန်သွားရင် ပြောပါမယ်”

သူတို့ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်မှုကို တုန့်ပြန်သောအားဖြင့် သူတို့ အလုပ်များကို ဘန်ဂီလစ် ဝိုင်းကူညီပေးသည်။ ကောက်ရိတ်သိမ်းချိန် ဖြစ်၍ ဘန်ဂီလစ်သည် နံနက်စောစောမှ ညနေမိုးချုပ်ခါနီးအထိ သူတို့ စပါးရိတ်သိမ်းလုပ်ငန်းတွင် ပါဝင်လုပ်ကိုင်ပေးလေသည်။ သူ ကြိုးစား လုပ်ကိုင်ပေးသည်ကို သူတို့ အလွန်ကျေနပ်ကြလေသည်။

“ဒီမှာ တို့နဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမလဲ” ဟု တစ်ဦးက သူ့ကို မေးလေသည်။

“လေးရက်လောက် နေမယ်” ဟု သူဖြေလေသည်။ သူတို့ ရယ်ကြပြီး၊ ဝိညာဉ်လောကတွင် လေးရက်သည် ကမ္ဘာတွင် လေးနှစ် နှင့်တူညီသည်ဟု သူတို့ ရှင်းပြလေသည်။ ဘန်ဂီလစ် မှတ်သားလိုက် ပြီး၊ တိတ်ဆိတ်စွာနေလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူ အိမ်ကို အလွန်လွမ်းသဖြင့် သူ့အိမ်မိသားစုထံ ပြန်ခွင့်ပြုရန် တောင်းပန်လေသည်။

သူ အလုပ်ကြိုးစားသဖြင့်၊ ပြန်ခါနီးတွင် လက်ဆောင်အဖြစ် ကြွေခရားလေးလုံး လက်ဆောင်ပေးကြလေသည်။ ဝိညာဉ်များကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး၊ အိမ်သို့ မည်သို့ပြန်ရမည်ကို မေးလေသည်။ သူတို့က သူ့ကို လှေကားတစ်ခု တွဲလောင်းချထားသော ကောင်းကင် အပေါက်တစ်ပေါက်သို့ ခေါ်သွားကြသည်။

“ဒီလှေကာနဲ့ ဆင်းသွားပါ။ မကြာမီ ခင်ဗျားအိမ်ကို ရောက်သွားမယ်” ဟု ဆိုကြသည်။

သူသည် ကြွခရားများကို နွယ်ကြိုးနှင့်ချည်ပြီး ကြိုးကို ပခုံးတွင်လွယ်ကာ စ၊ဆင်းလေသည်။ ယင်းသို့ ဆင်းစဉ် ကျောပေါ်ရှိ ခရားတစ်လုံး ပြုတ်ကျပြီး ကွဲသွားလေသည်။ ပို သတိထားရန်၊ မလော့ရန် သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ကွမ်းသီးပင်တစ်ပင်ပေါ် ရောက်လာသည်။ သူ ပင်စည်တစ်လျှောက်လျှောဆင်းလာရာ မြေကြီးပေါ် ရောက်လာသည်။ သူသည် ရပ်နေရင်း အမှောင်ထဲ သေချာစွာအကဲခတ်နေစဉ် ကြက်တွန်သံပေါ်လာသည်။ အရုဏ်ကျင်းကာ လင်းလာတော့မည်ကို သူ သဘောပေါက်သွားသည်။ အရုဏ်ဦးအမှောင်ထဲ သူ့မျက်စိကျင့်သားရလာသောအခါ သူသည် သူ့အိမ်ဝင်းခြံထဲ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ အံ့ဩဝမ်းသာဖြစ်နေလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ” ဟု အိမ်သားများက သူ့ကို ရုတ်တရက်မမှတ်မိ၍ မေးလေသည်။

“ငါ ဘန်ဂီလစ်လေ။ ဒါ ငါ့အိမ်ပဲ။ ငါ့ကို မမှတ်မိကြဘူးလား”

ဆွေမျိုးများ သူ့စကားကို မယုံကြပေ။ သို့သော် သေချာစွာ ကြည့်မှ ပျောက်ဆုံးနေသော သူတို့ဆွေမျိုးဖြစ်သည်ကို တွေ့ကြလေသည်။

“နင် သေပြီလို့ တို့ထင်နေတာ။ နင် အမဲလိုက်ထွက်သွားတာ လေးနှစ်တောင် ရှိသွားပြီ”

“ငါ သူတို့ဆီ ရောက်သွားတော့၊ သူတို့လည်း ငါ့သေပြီ

ထင်နေကြတယ်။ ငါ ဘယ်မှာ လုံတိုးခံရသလဲလို့ သူတို့ မေးကြ
တယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

သူ ဘယ်သူတွေကိုဆိုလိုသည်မှန်း ဆွေမျိုးများ မသိကြပေ။

“ကောင်းကင်ဘုံက ဝိညာဉ်တွေလေ” ဟု ဘန်ဂီလစ်က
ဆိုလေသည်။ ဆွေမျိုးများ ခေါင်းယမ်းကြသည်။ ဘန်ဂီလစ် စိတ်မူ
မမှန်တော့ဟု သူတို့ ထင်မြင်ကြလေသည်။

သို့သော် ဘန်ဂီလစ်က သူယူလာသော ကြွေခရားများကို
ပြသောအခါ သူတို့ အလွန်အံ့ဩကြလေသည်။ သူတို့ရွာတွင် ယင်း
ခရားမျိုးပိုင်သူ မရှိသေးပေ။ ယင်းခရားများတွင် အခြားကမ္ဘာတွင်သာ
ရှိနိုင်သည့် နဂါးများ၊ ပန်းများ၊ တိမ်များနှင့် အခြားပုံစံ ပန်းပုလက်ရာ
များရှိနေသည်။ ယင်းခရားများအား သူ ဘယ်ကရလာသည်ကို မေး
မြန်းကြလေသည်။

“ကောင်းကင်ဘုံ၊ ဝိညာဉ်ကမ္ဘာကလေ” ဟု သူပြောသည်။
ကွမ်းသီးပင်ထိပ်နှင့်ဆက်ထားသောလှေကားဖြင့် သူ ဆင်းလာကြောင်း
လည်း ပြောပြလေသည်။

သူတို့ အပြင်ပြေးထွက်ပြီး လှေကားကို ရှာကြသည်။ သို့
သော် လှေကား မရှိတော့ပေ။ ကွမ်းသီးပင်သာ မိုးတိမ်ထိ မရောက်
သော်လည်း ယင်း၏ကျက်သရေရှိသောအခက်အလက်များမှာ နံနက်
ခင်းလေပြေလေညင်းတွင် ယိမ်းနေကြသည်။ ကွမ်းသီးပင်သည် လှေ
ကား၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိကောင်းသိမည် ဖြစ်သော်လည်း ဘာမျှ
မပြောပေ။

ဘန်ဂီလစ်ယူလာသော ကြွေခရားသုံးလုံးသည် ယနေ့တိုင်

ရှိနေသည်ဟု အိဖိုဂိုတို့ အစဉ်အလာ ယုံကြည်ကြသည်။ ယင်းအဆို အရ တစ်လုံးသည် “ဘူဝေ!” ရွာတွင်ရှိပြီး၊ အခြားတစ်လုံးမှာ “ဟီ နန်ဂန်ဂန်” ရွာတွင် ရှိကာ၊ တတိယအလုံးသည် “ဟာပို” ရွာတွင် ရှိလေ သည်။ တစ်နေ့တွင် လူစုံကျွန်းမြောက်ပိုင်း မြင့်မားသောတောင်ပေါ် ဒေသရှိ၊ အိဖိုဂိုတို့ဌာနေသို့ သင် ရောက်ပါက ယင်းခရားများနှင့်ပတ် သက်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းနိုင်ပါသည်။ ယင်းခရားများသည် ကောင်းကင် ဘုံဝိညာဉ်ကမ္ဘာမှ ရောက်လာပြောပြပေမည်။

လူ ပေါ်ပေါက်လာပုံ

ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံအလယ်ပိုင်းရှိ 'ဆိုဟော်' ကျွန်းသည် လိပ်ကျောကျွန်းနှင့် ဆင်တူလေသည်။ ယင်းအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ 'ဘိုဟိုလန်' လူမျိုးတို့၏ ပုံပြင်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက ကောင်းကင်ဘုံမှတစ်ပါး အခြားနေရာများတွင် လူ မရှိပေ။ အကြောင်းမှာ ကောင်းကင်အောက်တွင် ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော သမုဒ္ဒရာသာ ရှိပြီး၊ လူများနေထိုင်ရန် မြေမရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဂြိုဟ်သားခေါင်းဆောင်၏သမီး ဖျားနာရာ၊ တစ်နေ့တစ်ခြား အခြေအနေဆိုးရွားလာသည်။ ရွာရှိ အတော်ဆုံးဆေးဆရာကို ပင့်ဖိတ်ပြီး နတ်များကို ပူဇော်ပသသည်။ ပြီးလျှင် ဆေးဆရာက ရောဂါပျောက်ကင်းရန် တစ်ခုတည်းသောနည်းမှာ မိန်းကလေးသည် 'ဘာလီတီ' အမည်ရှိသော သစ်ပင်၏အမြစ်နှင့် ထိရမည်ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုနောက် မကြာမီ ကောင်းကင်ဂြိုဟ်သားများသည် အမြစ်ရရန် ယင်းသစ်ပင်ကို တူးကြလေသည်။ ယင်းသစ်ပင်သည် အလွန်ကြီးသောကြောင့် သူတို့ ရက်ပေါင်းများစွာ တူးရလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အမြစ်အတော်များများ ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ မိန်းကလေးသည်

သစ်မြစ်နှင့်ထိပြီး ဆေးတန်ခိုးကို ခံစားရစေရန် သူမကို တူးထားသော ကျင်းထဲ ချလေသည်။

ကံဆိုးသည်မှာ သူတို့တူးသောကျင်းသည် နက်လွန်းသည်။ မိန်းကလေးခန္ဓာကိုယ်အလေးကြောင့် ကောင်းကင်မြေကျံကာ၊ သူမအောက်ဘက်သို့ ကျသွားလေသည်။ မိန်းကလေး လေထဲတွင် ကျလာသည်ကို ငှက်ကြီးနှစ်ကောင် တွေ့သွားပြီး၊ သူတို့၏အတောင်များနှင့် ဖမ်းထားလိုက်ကြသည်။ မိန်းကလေးကို ငှက်အတောင်များက ထိန်းထားသဖြင့် သူမသည် လေထဲတွင် တွဲလောင်းဖြစ်နေလေသည်။

ယင်းမိန်းကလေး ဖြစ်နေပုံကို လိပ်ကြီးတစ်ကောင် မြင်သွားသည်။ သူမကိုကယ်ရန် ချက်ချင်းပင် ရေသတ္တဝါများကို သူ စည်းဝေးခေါ်သည်။ ဒုက္ခရောက်နေသောမိန်းကလေးကို ကယ်ရန် မြေကြီးများကို သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်မှယူတင်ရမည်ဟု လိပ်ကြီးက စည်းဝေးလာသူများကို ပြောသည်။ ဤအလုပ်ကိုလုပ်ရန် ဖားကို သူ တာဝန်ပေးလေသည်။

ဖား ရေအောက် ဆင်းသွားသည်။ သို့သော် မကြာမီ လိုအပ်သောမြေကြီး မပါလာဘဲ သူ ပြန်တက်လာသည်။ ယင်းအလုပ်ကို ဖြစ်အောင် သူ မလုပ်နိုင်ကြောင်း ဖားက ဝန်ခံလေသည်။ လိပ်ကြီးသည် ကြွက်ကိုခေါ်လိုက်ပြီး မြေကြီးရအောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားရန် ပြောလေသည်။ သို့သော် ကြွက်သည် ရေထဲ ငုပ်သွားပြီး၊ ချက်ချင်း လို ပြန်ပေါ်လာသည်။ သမုဒ္ဒရာတွင် အောက်ခြေမရှိဟု သူ ညည်းလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မည်သူမှ သတိမထားမိသော ဖားပြုတ်ကြီးတစ်ကောင်က၊ သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်မှမြေများကို သူ သွားယူပေးမည်ဟု

စေတနာအလျောက် ထ၊ပြောလေသည်။ သူ့အဆိုကို ချက်ချင်းပင် ပယ်ချကြသည်။ သူ့ကို ကဲ့ရဲ့ပြောင်လှောင်ကြသည်။ ကိုယ်တိုင်ကြီးစားပြီး မအောင်မြင်သူများက ပိုမိုကျယ်လောင်စွာ လှောင်ပြောင်ကန့်ကွက်ကြသည်။

သို့သော် လိပ်ကြီးသည် အလွန်အရေးကြီးသဖြင့် ကြိုးစားကြည့်လိုသူတိုင်းကို ခွင့်ပြုလိုလေသည်။ ထိုကြောင့် ဖားပြုတ်ကြီးအတွက် ဆုတောင်းပေးပြီး သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်သို့ လွှတ်လေသည်။

ဖားပြုတ်ကြီး ဆင်းသွားသည်မှာ အလွန်ကြာသွားသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် သူ ပြန်တက်လာသောအခါ သဲအချို့ ပါလာသည်။ ယင်းသဲများကို လိပ်ကျောပေါ်တွင် သူ ဖြန်းလေသည်။ ဘိုဟိုလနီတို့ ရိုးရာအဆိုအရ ဤသဲများမှ ကျွန်းတစ်ကျွန်းဖြစ်ပေါ်လာကာ၊ ယခုအခါ ဘိုဟော်ကျွန်း ဖြစ်နေလေသည်။ ကောင်းကင်မှကျလာသောမိန်းကလေးသည် ယင်းကျွန်းပေါ်တွင် နေထိုင်လေသည်။ ဘိုဟိုလနီလူမျိုးများသည် ယင်းမိန်းကလေးမှ ဆင်းသက်လာသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

ပေပင် ဒဏ်ခတ်ခံရခြင်း

ကမ္ဘာဦးအစက အပင်များအားလုံး စကားပြောတတ်သည်။ ရယ်နိုင်သည်။ ငိုနိုင်သည်။ 'ဘာသလာ' အမည်ရှိ ကောင်းကင်နတ်မင်းကြီးက သစ်ပင်များကို လူလိုပင် ဖန်ဆင်းထားလေသည်။ သစ်ပင်များသည် လမ်းလျှောက်နိုင်သည်။ ပြေးခုန်ကစားနိုင်သည်။ လေထဲတွင် ကနိုင်သည်။ မိုးရေထဲ ဆော့ကစားနိုင်သည်။ နာကျင်လျှင် ငိုသည်။ ဒဏ်ရာရလျှင် သွေးထွက်သည်။

တစ်နေ့၌ ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် လူများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ မိုးနှင့် အပူဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန် နားခိုစရာ ရှာကြသည်။ ပထမ၌ သူတို့ ဂူထဲတွင် နေကြသည်။ သို့သော် လူဦးရေ တဖြည်းဖြည်းတိုးလာသောအခါ ဂူများတွင် လူများ ကြပ်တည်းလာသည်။ နေကို မြင်နိုင်၊ မိုးသံကို နားထောင်နိုင် သို့မဟုတ် မျက်နှာတွင် လန်းဆန်းစေသည့်လေ၏အထိအတွေ့ကို ခံစားနိုင်သည့် နားခိုစရာများကို လူတို့ လိုလားလာသည်။ နေ့အချိန်တွင်ပင် ဂူများသည် မှောင်မည်းနေသည်။ အတွင်းတွင် လေသည် ပူပြီး၊ မသန့်ပေ။

တစ်နေ့တွင် လူများသည် အိမ်ဆောက်ရန် သစ်ပင်များခုတ်လှဲကြသည်။ နာကျင်၍ သစ်ပင်များ ငိုယိုညည်းညူကြသည်။ လူများ လာသောအခါ သစ်ပင်များ ပိုမိုခုတ်လှဲခံရလေသည်။ ထိုအခါ သစ်ပင်များက သူတို့ကို ကယ်မရန် နတ်မင်းကြီးကို ပန်ကြားလေသည်။

သစ်ပင်များသတ်ဖြတ်ခြင်းကို ရုပ်ဆိုင်းပေးပါရန် နတ်မင်းကြီးကို တောင်းပန်ကြလေသည်။

နတ်မင်းကြီးက သစ်ပင်အားလုံးကို ခေါ်လိုက်သည်။ လူများသည် အိမ်ဆောက်ရန် သစ်ပင်များ လိုအပ်ကြောင်း၊ လူတို့သည် သဘာဝဘေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန် ခိုလှုံစရာလိုအပ်၍၊ ယင်းတို့ကို ငြင်းပယ်၍မရကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။ သို့သော် နတ်မင်းကြီးက သစ်ပင်များတွင်ရှိနေသော လူ့သဘာဝကို သူ ဖယ်ထုတ်လိုက်မည် မဟုတ်ဟု သစ်ပင်များကို ပြောပြလေသည်။ ထို့အပြင် သစ်ပင်များသည် အခြားသတ္တဝါများထက် အသက်ပို၍ ရှည်စွာနေနိုင်အောင်လည်း နတ်မင်းကြီးက အခွင့်အရေးပေးလေသည်။

ကံဆိုးသည်မှာ နတ်မင်းကြီး ယင်းသို့ ပြောဆိုနေစဉ်၊ ပေပင်နှင့် သူ့ဆွေမျိုး အပင်တစ်ပင်တို့သည် နတ်မင်းကြီးကို ဂရုမစိုက်၊ ပြောစကားကိုလည်း နားမထောင်ဘဲ တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင် ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မော ပြောဆိုနေကြလေသည်။ ဤသို့ အရိသေတန်မှုကို နတ်မင်းကြီး လွန်စွာဒေါသထွက်သွားပြီး သူတို့ကို ပြောလေသည်။

“နင်တို့ ငါပြောနေတာကို နားမထောင်၊ ပြောတဲ့အကြောင်းကိုလည်း ဝရမစိုက်တဲ့အတွက်၊ နင်တို့နှစ်ဦး အခြားသစ်ပင်များလို အသက်ရှည်ခွင့် မရှိဘူး။ နင်တို့ တစ်ခါသီးပြီးတာနဲ့ သေရမယ်”

ဤသို့ဖြင့် သစ်ပင်အများစုသည် အိုမင်းသည်အထိ နေကြရသော်လည်း၊ ပေပင်နှင့် သူ့ဆွေမျိုးတို့သည် သီးပြီးသည်နှင့် သေကြလေသည်။

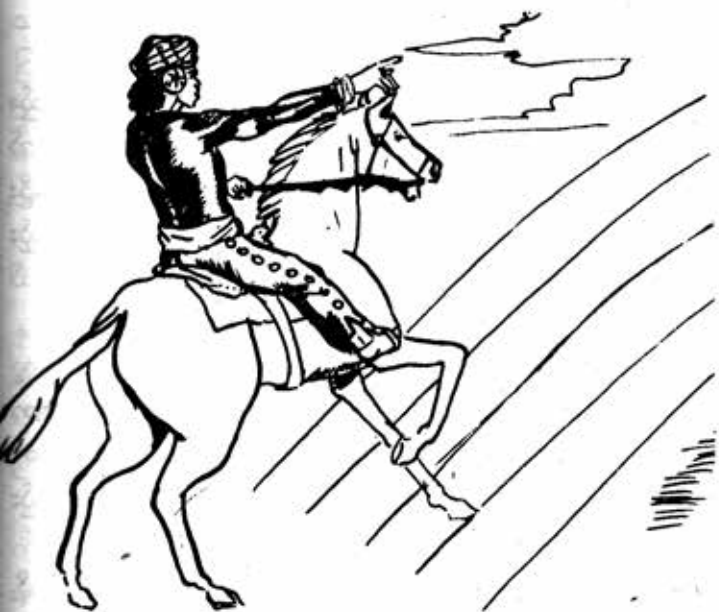

သက်တန့် ပေါ်ပေါက်လာပုံ

ကမ္ဘာဦးအစတွင် သက်တန့်မရှိသေးဟု ဆိုကြလေသည်။ ကမ္ဘာမှ ကောင်းကင်အထိ ဖြန့်ကျက်နေသော လှပသည့်ရောင်စုံသက်တန့်ကို ဘာသလာ အမည်ရှိ ကောင်းကင်နတ်မင်းကြီးက ပထမဦးစွာ အသုံးပြုလေသည်။ ဘာသလာသည် နတ်များ၏ဘုရင်လည်းဖြစ်သည်။ နတ်မင်းကြီးသည် ကမ္ဘာနှင့် ကောင်းကင်ဘုံကို ဆက်သွယ်ရန် သက်တန့်ကို တံတားသဖွယ် အသုံးပြုလေသည်။

ထိုအချိန်က နတ်မင်းကြီးနှင့်နတ်များသည် ကမ္ဘာတွင် လူအများနှင့် အတူနေလေ့ ရှိလေသည်။ သူတို့သည် လူများကို အစာအတွက် တောထဲတွင် အမဲလိုက်နည်းကို သင်ပေးသည်။ အစားအစာအတွက် စိုက်ပျိုးနည်း၊ စစ်တိုက်နည်း၊ ဆေးကုသနည်းများကိုလည်း သင်ပေးသည်။

တစ်နေ့တွင် နတ်မင်းကြီးသည် သူ့နိုင်ငံကောင်းကင်ဘုံသို့ အလည်အပတ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လေသည်။ သန်မာလှပသည့် သူ့မြင်းကြီးကို သူ့ဆီယူလာရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ယင်းမြင်းသည် တောင်များကို ခုန်ကျော်နိုင်ပြီး၊ လေလို အပြေးမြန်လေသည်။ နတ်မင်းကြီး၏ အစေခံများသည် ချက်ချင်းပင် ရွှေငွေများစီခြယ်ထားသည့် အကောင်းဆုံးသားရေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော အလွန်လှပသည့်ကုန်းနီးကို မြင်းပေါ်

ပြင်ဆင်လေသည်။ နတ်မင်းကြီးသည် သူသွားမည့်နေရာကို သူ့လူများအား ပြောပြီး နှုတ်ဆက်လေသည်။

နတ်မင်းကြီးနှင့် သူ့မြင်းတို့သည် ကျယ်ပြန့်သည့်သမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်သည်အထိ၊ ကမ္ဘာမြေတစ်ဆုံး သွားလေသည်။ ယင်းသည် ကမ္ဘာမြေအစွန်ဆုံး ဖြစ်ပြီး၊ ကောင်းကင်နှင့်အနီးဆုံးနေရာလည်း ဖြစ်ကာ၊ သာယာသောနေ့များတွင် ကောင်းကင်ဘုံသားများအသံကိုပင် ကြားနိုင်လေသည်။

နတ်မင်းကြီးသည် သူ့မြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး၊ ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် ကောင်းကင်ဘုံရှိ သူ့အစေခံများကို ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့ဖြတ်ကျော်ရန်အတွက် တံတားတစ်ခု ချပေးရန် အမိန့်ပေးလေသည်။ ချက်ချင်းပင် အရောင်စုံ၍ လှပသောတံတားတစ်ခု ကောင်းကင်တွင် ပေါ်လာသည်။ တံတားသည် လင်းထိန်နေသည်။

တံတားအစွန်းတစ်ဘက်သည် ကမ္ဘာနှင့် လာဆက်သည်။ ဤကောင်းကင်တံတားပေါ်မှ နတ်မင်းကြီး မြင်းစီးသွားရာ ကောင်းကင်ဘုံသို့ မကြာမီရောက်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သက်တန်ကို 'ဘုရင့်လမ်းတံတား'ဟု ခေါ်ကြလေသည်။ ယခုအခါ လူတို့သည် သက်တန်ကို မြင်လျှင် ဘာသလာနတ်မင်းကြီးသည် ကောင်းကင်ဘုံရှိ သူ့နိုင်ငံသို့ အလည်အပတ် သွားရန်၊ စွမ်းအားကြီးမားသောသူ့မြင်းကြီးနှင့် ကမ္ဘာမှ ကောင်းကင်သို့ ခရီးထွက်နေပြီဟု နားလည်ကြလေသည်။

ဂျမ်ပူစမ်၏ ဇာတ်လမ်းများ

(ဒီလစ်ပိုင်နိုင်ငံ ဒေသများစွာတွင်၊ ထုံထိုင်းပျင်းရိသော လူငယ်လေး တစ်ဦးအကြောင်း ရယ်စရာပုံပြင် များစွာရှိလေသည်။ 'ဗီဇယမ်' လူမျိုးစုတွင် သူ့ကို 'ဂျမ်ပူစမ်'ဟု ခေါ်ကြပြီး၊ 'တာဂလော့' လူမျိုးစုတွင် သူ့ကို 'တာမက်'ဟု ခေါ်ကာ၊ တိုင်ဂူရီလူမျိုးစုက သူ့ကို 'မင်လန်ဒု'ဟု ခေါ်ကြလေသည်။ သူသည် တစ်ခါတရံ ကြေကွဲဖွယ်ရာများနှင့် ကြုံတွေ့ရသော်လည်း သင်ခန်းစာမရပေ။)

ဂျမ်နှင့် ကဏန်းများ

တစ်နေ့တွင် နေ့လယ်စာအတွက် ကဏန်းများဝယ်ရန် သူ့ မိခင်က 'ဂျမ်' ကိုဈေးသွားခိုင်းလေသည်။ ကဏန်းများထည့်ရန် သူ့ အမေပေးသည့် ဆွဲချင်းကို ယူပြီး၊ ဂျမ် ဈေးသွားလေသည်။

ဈေးတွင် ကဏန်းကြီး ငါးကောင်ကို ရွေးပြီး၊ ဆွဲချင်းထဲ ထည့်သည်။ သူ့မိခင် သတိပေးထားသည့်အတိုင်း အဖုံးကို သေချာစွာ ပိတ်သည်။ သူ အိမ်ပြန်တော့မည်ပြုစဉ် ကလေးတစ်အုပ်နား သူ ရောက်လာသည်။ သူတို့ ကစားနေသည်ကိုထိုင်ကြည့်ရင်း သူ စိတ်ဝင် စားလာသည်။ မကြာမီ ကဏန်းများ အပြင်ထွက်ရန် ကြိုးစားရုန်းကန် သံများကို သူ ကြားရသည်။ ဂျမ် စိတ်တိုသွားပြီး ဆွဲချင်းဖုံးကို ဖွင့် ကာ ကဏန်းများကို အော်ပြောလေသည်။

“မင်းတို့ အိမ်သွားချင်ပြီပေါ့လေ။ မစောင့်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။”

ကောင်းပြီ။ မင်းတို့ အရင်သွားကြ။ မကြာခင် ငါ လိုက်လာမယ်လို့ အမေ့ကို ပြော”

ဂဏန်းများကို ခြင်းထဲမှ သူ ယူထုတ်သည်။ မြေပေါ်ကို ချပြီး၊ အိမ်အမြန်ပြန်ရန် ပြောလိုက်သည်။

မွန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် ဂျမ် အိမ်ပြန်သည်။ သူ အလွန် ဆာလောင်နေသည်။ နေ့လယ်စာအတွက် အရသာရှိသော ဂဏန်း ဟင်းကို စဉ်းစားမိရာ၊ သူ သွားရေကျလာသည်။

“ငါ့အတွက် ဂဏန်းကြီးသုံးကောင်။ အမေကတော့ နှစ် ကောင်။ အမေကျေနပ်မှာပါ” ဟု အိမ်ကို ပြန်လာရင်း သူ စဉ်းစားလိုက် သည်။

သို့သော် ဂျမ် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ၊ သူ့အမေ အိမ်တံခါး ဝတွင် စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူမ အလွန်စိတ်ဆိုးနေသည်။

“ဂဏန်းတွေ ဘယ်မှာလဲ။ ဈေးသွားတာ လေးနာရီကျော် သွားပြီ”

“သူတို့ အိမ်ကို မရောက်သေးဘူးလား။ သူတို့ကို အမေ ချက်နိုင်အောင် ကျွန်တော့်အရင် ပြန်ခိုင်းတယ်” ဟု ဂျမ်က မယုံနိုင် သလို ဆိုလေသည်။

သူ့အမေ သူ့ကိုရိုက်လေရာ ဂျမ် ငိုရင်း ပြောလေသည်။

“အလား၊ အလား။ အမေ ဂဏန်းတွေကို ရိုက်သင့်တယ်။ ကျွန်တော့် ကို မရိုက်ပါနဲ့”

နောက်နေ့တွင် ဂဏန်းများကိုရှာရန် ဂျမ် ဈေးသွားပြန်သည်။ သူ ဂဏန်းများကို မကျေနပ်၍ လက်စားချေလိုသည်။ သူသည် ဂဏန်းများကို တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းနှင့် ရိုက်ဖို့ရာ၊ ယင်း တုတ်ရရန်

ဖြတ်လမ်းဖြင့် မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် သွားလေသည်။ ထိုစဉ် ကဏန်းကြီးတစ်ကောင် သဲထဲရှိ ကျင်းတစ်ကျင်းထဲဝင်နေသည်ကို သူ တွေ့လေသည်။

“ဪ...ဟုတ်ပြီ။ မင်း ပုန်းဖို့ ကြိုးစားတယ်ပေါ့လေ။ တစ်ခြားအကောင်တွေကော ဘယ်မှာလဲ။ သူတို့လည်း အပေါက်ထဲမှာပဲ ပုန်းနေလား”

သူ အပေါက်နားတွင် ဒူးထောက်လိုက်ပြီး၊ မှောင်နေသော အပေါက်ထဲ ချောင်းကြည့်လေသည်။

“ထွက်လာကြ၊ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ကောင်တွေ။ ထွက်လာကြ။ မနေ့က မင်းတို့ကြောင့် ငါ ခံရတယ်။ ဒီနေ့ မင်းတို့အလှည့်ပဲ” ဟု ပြောပြီး အပေါက်ကို လက်သီးနှင့် ဆက်ခါဆက်ခါ ထိုးလေသည်။ ချောင်းလိုပင် ကဏန်းလက်မကြီးတစ်ခုက သူ့လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းကို ညှပ်လိုက်သည်။ သူ့လက်ကိုလွှတ်ပေးရန်၊ ဂျမ် နာကျင်စွာအော်ရင်း ပြောလေသည်။ ကဏန်းက ဂျမ်ကို ဆုံးမရန် ကိုက်ဖြတ်သွားသည့်အတွက် လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းသည် အခြားအချောင်းများထက် တိုနေလေသည်။

ဂျမ်နှင့် ရေခဲချောင်း

တစ်နေ့တွင် ဂျမ်သည် အလုပ်ရှာရန် မြို့ထဲ သွားသည်။ မြို့လမ်းထောင့်တွင် သူရပ်နေစဉ် ရေခဲချောင်းရောင်းသူတစ်ဦးကို သူ တွေ့လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းလောင်းတီးနေသလဲ။ ခင်ဗျားဟာ ဘုရားကျောင်းလား” ဟု ရေခဲမုန့်ရောင်းသူကို သူမေးသည်။

“ရေခဲချောင်းရောင်းနေတယ်လေ” ဟု ထိုလူက ဖြေလေ

သည်။

ရေခဲချောင်းကို သူ မတွေ့ဘူး၍ ဈေးအပေါ်ဆုံးတစ်ခု ဝယ်
မည်ဟု သူ ပြောလိုက်သည်။ ဈေးသည်က သူ့ကို ရေခဲချောင်းတစ်
ချောင်း ပေးသည်။ သူ တစ်ချက် မြည်းကြည့်သည်နှင့် ခုန်လိုက်ရာ၊
ရေခဲချောင်း လက်ကလွတ်ကျမလို ဖြစ်သွားသည်။

“အေးတဲ့အကြောင်း ဘာလို့မပြောလဲ။ ကျွန်တော့်ကို သတ်
မလိုလား” ဟု ဈေးသည်ကို သူ အပြစ်တင်လေသည်။

ရေခဲချောင်းကို ရေခဲ၊ နို့၊ တို့ဖြင့် လုပ်ထားပြီး၊ ချိုအောင်
သကြားထည့်ထားကြောင်း ဈေးသည်က ရှင်းပြလေသည်။ ဂျစ် ရယ်
လိုက်ပြီး၊ သူ မြို့ကို ပထမအကြိမ်ရောက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဈေး
သည်ကို ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ဈေးသည်က သူ့ကို ဂုဏ်ပြုအား
ပေးသည့်အနေဖြင့် ရေခဲချောင်းအပိုတစ်ချောင်း လက်ဆောင်ပေးလေ
သည်။ ဂျစ်က ဈေးသည်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး၊ လက်ဆောင်
ရေခဲချောင်းကို သူ မစားပေ။ သူ ပထမရေခဲချောင်းကို သူ့မိခင်အတွက်
ချန်ထားလေသည်။

ရေခဲချောင်းကို သူက အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ယင်းအိတ်
ထဲတွင် မြို့တွင်နေစဉ် ဝတ်မည့်အဝတ်အစားအနည်းငယ် ထည့်ထား
သည်။ နေအတော်စောင်းလာသောအခါ၊ အလုပ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်
လည်း မရှိတော့၍ နေရပ်မြို့သို့ ပြန်လာသည်။ မြို့တော်တွင် တွေ့ကြုံခဲ့
သည့် သစ်လွင်ဆန်းပြားသောမြင်ကွင်းများကို မိခင်အား သူ စိတ်လှုပ်
ရှားစွာ ပြန်ပြောပြသည်။ ခေါင်းလောင်းနှင့် ရေခဲချောင်းသည်အကြောင်း
လည်း သူ ပြောပြသည်။ ထိုအခါ လက်ဆောင်ရေခဲချောင်းကို သူ

သတိရလာသည်။ မိခင်အတွက် မြို့တော်မှ လက်ဆောင်တစ်ခု သူ ယူလာကြောင်း ဂုဏ်ယူစွာပြောလိုက်သည်။

“မျက်စိမှိတ်ထားပြီး လျှာကို ဒီလိုထုတ်ထားပါ” ဟု သူ့ မိခင်ကို သူ ပြောသည်။ သူ့အိတ်ကိုယူပြီး ဖွင့်သည်။ သို့သော် သူ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ရေခဲချောင်း မရှိတော့။ အဝတ်များကြားတွင် သူ့ရှာသည်။ တစ်ထည်စီ လှန်လှော့ရှာသည်။ အဝတ်များ ရေစိုနေသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

“သူခိုး၊ သူခိုး။ အမေ့အတွက်လက်ဆောင် အခိုးခံရပြီ။ သူခိုး၊ သူခိုး” ဟု ဂျမ် အသံကုန်အော်လေသည်။

ဂျမ် အော်သံကြောင့် အိမ်နီးချင်းများ အထိတ်တလန့်ပြေးလာ ကြသည်။

“ကျွန်တော့်အမေအတွက်လက်ဆောင် သူခိုး ခိုးသွားတယ်” ဟု ဂျမ် ငိုယိုပြောပြီး အိတ်ကို ဖွင့်ပြသည်။

“ကြည့်ပါဦး၊ ယုတ်မာတဲ့ သူခိုး။ ကျွန်တော့်အဝတ်တွေကို တောင် သေးပန်းသွားတယ်” ဟုပြောပြီး အိတ်ထဲက စိုနေသောအဝတ် တို့ကို သူ ပြသည်။

ဂျမ်သည် ရေခဲချောင်းတစ်ချောင်းကို အဝတ်အစားအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး၊ အိမ်ပြန်ယူလာကြောင်း သိကြရသောအခါ အိမ်နီးချင်းများ ရယ်ကြပြီး၊ စိတ်မကောင်းစွာ ခေါင်းခါကြလေသည်။

ဂျမ်နှင့် ဝါးလှေကား

တစ်နေ့တွင် ဂျမ်သည် မြို့တစ်မြို့သို့သွားရာ လမ်းမှားပြီး၊ ဆွေမျိုးတစ်ဦး၏အိမ်ကိုလည်း ရှာမတွေ့တော့ပေ။ မွန်းလွဲပိုင်းဖြစ်လာ၍

နေ့လယ်စာစားရန် ကြင်နာတတ်ပုံရသော အဘိုးအိုတစ်ဦး၏ဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို သူ လက်ခံလိုက်သည်။

အဘိုးအိုအိမ် နေ့လယ်စာစားပွဲတွင် မျှစ်ဟင်းတစ်ခွက်လည်း ပါသည်။ ယင်းဟင်းတွင် အရသာရှိအောင် ကြက်သွန်၊ ခရမ်းချဉ်သီး တို့ထည့်ထားပြီး အုန်းနို့နှင့်ချက်ထားသည်။ ဤဟင်းမျိုး ဂျမ်း တစ်ခါမှ မစားဘူးပေ။ ဟင်းကို သူ အလွန်ကြိုက်သောကြောင့် အိမ်ရှင်အတွက် မချန်တော့ဘဲ အကုန်လုံးစားလိုက်တယ်။

“ဪ ခါ ဝါးကရတဲ့ ဟင်းပဲလေ” ဟု အဘိုးအိုက ဆိုလေသည်။ ဧည့်သည်၏အလိုက်မသိမှုကို မနှစ်သက်လှ၍ အဘိုးအို စကားများများ မပြောပေ။

ဂျမ်း အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ၊ မိခင်ထံက ဓားထက်ထက် တစ်ချောင်း တောင်းလေသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟု သူ့မိခင်က မေးသည်။

“ကျွန်တော် အသီးအရွက်ဟင်း ချက်မလို့” ဟု ဂျမ်း ဖြေသည်။ ထိုနောက် အိမ်ရှေ့ဝါးလှေကားမှ ဝါးချောင်းများကို ဖြုတ်ယူသည်။ ဝါးများကို ပါးပါးကလေး လှီးဖြတ်သည်။ ယင်းတို့ကို အိုးထဲထည့်သည်။ ရေဖြည့်ပြီး ဆူလာအောင် မီးဖိုပေါ် တင်သည်။

ဂျမ်း ချက်သော မျှစ်ဟင်းကို သူနှင့် သူ့မိခင်တို့ မစားနိုင်သည်မှာ ပြောစရာပင် လိုမည်မဟုတ်တော့ပေ။

